

ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn

Algemeen deel

Inhoud

Leeswijzer	5
1 Notificatieverplichtingen: kader	7
1.1 Achtergrond	7
1.2 Twee regimes: vestiging en verrichting	7
2 Overzicht stappenschema's	10
Schema A	10
Bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn.	
Schema B	11
Bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen.	
3 Toelichting schema A: bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn	13
Toelichting eindconclusies schema A	13
Vraag 1	
Gaaf het om een voorschrift waar de Dienstenrichtlijn op van toepassing is?	13
Vraag 2	
Is er in de maatregel sprake van regulering van een economische activiteit?	14
Vraag 3	
Valt de economische activiteit te kwalificeren als een dienst?	15
Vraag 4	
Ziet het voorschrift op de toegang tot of de uitoefening van een dienst?	16
Vraag 5	
Valt het voorschrift, gelet op de uitzonderingen van artikel 1 en 2, onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn?	17
4 Toelichting schema B: bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen	21
Toelichting eindconclusies schema B	
Vraag 1	
Betreft het voorschrift 1 op 1 implementatie van Europese regelgeving en/of heeft het betrekking op regels van internationaal privaatrecht?	22
Vraag 2a	
Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die zich in Nederland willen vestigen?	23
Vraag 2b	
Is het voorschrift een eis die is opgenomen in artikel 15 lid 2?	24

Vraag 3a	
Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die in Nederland diensten-activiteiten willen verrichten?	26
Vraag 3b	
Is er een uitzondering op de notificatieplicht van toepassing (artikel 17)?	27
Vraag 3c	
Gaat het om een eis die is opgenomen in artikel 16 lid 2?	29
5 Notificeren	33
5.1 Gevolgen	33
5.1.1 Algemeen	33
5.1.2 Vrijheid van vestiging (schema B – vraag 2)	33
5.1.3 Vrij verrichten van diensten (schema B – vraag 3)	34
5.2 Organisatie	35
5.2.1 Centraal contactpunt	35
5.2.2 Notificatiecoördinatoren	35
5.2.3 BZK-coördinatiepunt	36
5.3 Procedure	36
5.3.1 Indiening bij notificatiecoördinator of contactpunt	36
5.3.2 Indiening bij centraal contactpunt	38
5.3.3 Indiening bij de Commissie	38
6 Andere aandachtspunten	39
6.1 Verboden bepalingen	39
6.2 Dienstenloket	39
6.3 Administratieve samenwerking	39
6.4 Vergunningen	40
6.4.1 Begrip ‘vergunning’	40
6.4.2 Randvoorwaarden	40
6.4.3 Lex silencio positivo (LSP)	41
6.5 Aparte notificatieplicht individuele gevallen	42
Eindnoten	43
Bijlagen	
A. Vindplaatsen	45
B. Tekst Dienstenrichtlijn	47

Leeswijzer

Sinds de inwerkingtreding van de Dienstenrichtlijn op 28 december 2006, hebben overheidsinstanties te maken met de verschillende verplichtingen onder de Dienstenrichtlijn. Een van deze verplichtingen betreft het in bepaalde gevallen melden, ofwel notificeren, van voorschriften aan de Europese Commissie (hierna: Commissie). Om inzichtelijk te maken hoe het notificeren van voorschriften onder de Dienstenrichtlijn in zijn werk gaat, is door de Projectgroep Implementatie Dienstenrichtlijn en de Interdepartementale Commissie Europees Recht (hierna: ICER) de 'ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn' opgesteld, die bestaat uit een algemeen deel en twee aanvullende modules.

Het algemene deel bevat de informatie over notificeren onder de Dienstenrichtlijn die voor alle overheidsinstanties relevant is. Voor ministeries, beroepsorganisaties en product- en bedrijven is vervolgens een aanvullende module beschikbaar, evenals voor gemeenten, provincies en waterschappen, om recht te doen aan de verschillende situaties waar de verschillende overheidsinstanties mee te maken krijgen.

Bijgaand vindt u de **ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn – Algemeen deel**. Deze is als volgt opgebouwd:

- In hoofdstuk 1 wordt kort het kader geschetst van de notificatieverplichtingen van de Dienstenrichtlijn.
- In hoofdstuk 2 zijn twee stappenschema's opgenomen. Schema A heeft als doel om te bepalen of de Dienstenrichtlijn van toepassing is. Indien de Dienstenrichtlijn inderdaad van toepassing is kan aan de hand van schema B worden bepaald of de notificatieverplichtingen van de Dienstenrichtlijn van toepassing zijn.
- In hoofdstuk 3 wordt schema A, 'bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn' toegelicht,
- in hoofdstuk 4 wordt schema B 'bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen' toegelicht.
- Hoofdstuk 5 geeft aan hoe de notificatieprocedure georganiseerd is en hoe dit in zijn werk gaat. Uiteraard zijn de notificatieverplichtingen niet de enige verplichtingen onder de Dienstenrichtlijn. Hoofdstuk 6 geeft dan ook aan waar u in ieder geval nog meer rekening mee moet houden indien de Dienstenrichtlijn van toepassing is.

In de twee aanvullende modules van Handleiding, is informatie opgenomen over specifieke aandachtspunten voor de betreffende overheidsorganisaties. Dat zijn:

ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn:

- **Aanvullende module voor ministeries, beroepsorganisaties en de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie.**
- Deze module bevat informatie over hoe het notificeren voor een product- of bedrijf van beroepsorganisatie via een vakdepartement in zijn werk gaat en hoe om te gaan met samenloop tussen richtlijn 98/34/EG en de Dienstenrichtlijn.

ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn:

- **Aanvullende module voor gemeenten, provincies en waterschappen.** Deze module bevat meer informatie over hoe het notificeren voor een gemeente, provincie of waterschap in zijn werk gaat.

Voor ministeries en product- en bedrijven geldt daarnaast de al langer bestaande en verdergaande notificatieprocedure voor technische voorschriften voor goederen en elektronische diensten van richtlijn 98/34/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn 98/48/EG.

Voor ministeries is op dit terrein de ICER-Handleiding notificatie van technische voorschriften beschikbaar.

De SER heeft op dit terrein het Draaiboek EG/WTO-notificaties vastgesteld.

1 Notificatieverplichtingen: kader

1.1 Achtergrond

- Opbouw** In dit hoofdstuk vindt u kort de achtergrond en uitleg van notificeren onder de Dienstenrichtlijn. Aan de hand van schema A kunt u vervolgens aan de hand van een aantal vragen toetsen of de Dienstenrichtlijn voor uw situatie van belang is. Indien de Dienstenrichtlijn van toepassing blijkt te zijn, kunt u vervolgens aan de hand van schema B door middel van een aantal vragen toetsen of de voorschriften onder de Dienstenrichtlijn genotificeerd moeten worden. Indien de voorschriften genotificeerd moeten worden staat in hoofdstuk 5 aangegeven hoe dit in zijn werk gaat. In hoofdstuk 6 staan tenslotte een aantal andere hoofdverplichtingen aangegeven waaraan voldaan moet worden indien de Dienstenrichtlijn van toepassing is.
- Interne markt** De Dienstenrichtlijn (richtlijn 2006/123/EG) is op 28 december 2006 in werking getreden, in aanvulling op het Verdrag van de Europese Gemeenschappen. (Er is van het Verdrag van Lissabon uitgegaan. Indien artikelnummers zijn opgenomen wordt hierna steeds het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bedoeld: VWEU). In het Verdrag is het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging opgenomen. Op basis van het vrij verkeer moeten lidstaten van de Europese Unie (hierna: EU) dienstverleners die afkomstig zijn uit andere lidstaten, op het eigen grondgebied toelaten. Het gaat daarbij zowel om dienstverleners die zich permanent in Nederland willen vestigen (vrijheid van vestiging) als om dienstverleners die in een andere lidstaat gevestigd zijn, maar tijdelijk een dienst in Nederland verrichten om vervolgens terug te keren naar de lidstaat van vestiging (vrijheid van verrichten van diensten).
- Harmonisatie** Omdat op basis van het Verdrag toch nog veel belemmeringen mogelijk waren, is de Dienstenrichtlijn ingevoerd. De Dienstenrichtlijn harmoniseert de mogelijkheden om uitzonderingen te maken op het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging, door een aantal uitzonderingen te verbieden en een aantal alleen onder voorwaarden toe te staan. De uitzonderingen die onder voorwaarden nog zijn toegestaan, moeten in een aantal gevallen wel genotificeerd worden aan de Commissie. Dit om de Commissie en de andere lidstaten in de gelegenheid te stellen deze beperkingen op het vrij verkeer te bezien.
- Notificeren** De procedurele gevolgen van het niet naleven van de notificatieverplichtingen uit de Dienstenrichtlijn zijn van een beperktere omvang dan de gevolgen van verplichting onder de notificatierichtlijn (richtlijn 98/34/EG). De Dienstenrichtlijn verplicht niet tot notificeren in de ontwerpfase van een voorschrift. Ook geldt er geen standstill-termijn waarbinnen de eis niet kan worden vastgesteld door de lidstaat. Kortom: de notificatie van eisen krachtens de Dienstenrichtlijn verhindert niet de vaststelling van de desbetreffende eisen.¹

1.2 Twee regimes: vestiging en verrichting

- Vrijheden** Eigenlijk zijn er twee notificatieverplichtingen; een notificatieverplichting voor eisen die zien op de vrijheid van vestiging van dienstverrichters (art. 15) en een notificatieverplichting die ziet op de vrijheid van dienstverrichting (art. 16 jo 39 lid 5), die onderling iets verschillen. Hieronder worden beide procedures kort uiteengezet. Let op: het is mogelijk dat beide verplichtingen van toepassing zijn.

**Vestiging
(art. 15)**

Indien regelgeving bepalingen bevat die van toepassing zijn op dienstverrichters die zich in Nederland willen vestigen, én het zijn eisen die zijn opgenomen in artikel 15 lid 2, dan moeten deze bepalingen voldoen aan een aantal randvoorwaarden en genotificeerd worden aan de Commissie. De bepaling hoeft dus alleen genotificeerd te worden indien deze voorkomt in artikel 15 lid 2. De eisen die worden gesteld aan de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit bij vestiging in Nederland kunnen volgens artikel 15 alleen gesteld worden indien:

- deze non-discriminatoir zijn, doordat ze geen direct of indirect onderscheid maken naar nationaliteit, of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;
- ze noodzakelijk zijn vanwege een dwingende reden van algemeen belang en;
- ze evenredig zijn, doordat ze geschikt zijn voor hun doel, niet verder gaan dan nodig om hun doel te bereiken en het doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Commissie

De Commissie stuurt vervolgens de regelgeving aan alle lidstaten door en toetst of de bepalingen voldoen aan de Dienstenrichtlijn. Binnen drie maanden kan de Commissie een beschikking nemen, waarin zij de lidstaat verzoekt van vaststelling van eisen af te zien, of deze in te trekken. De Commissie hoeft geen beschikking te nemen. Het is aan de lidstaat om te beslissen of de periode van 3 maanden wordt afgewacht voordat de eis wordt vastgesteld teneinde het risico te vermijden dat de eis door de beschikking van de Commissie alsnog moet worden aangepast. Indien de lidstaat vervolgens de beschikking niet naleeft, kan de Commissie een inbreukprocedure starten. Via de inbreukprocedure kan de Commissie aan het Hof van Justitie vragen Nederland te veroordelen en in het uiterste geval een financiële sanctie op te leggen.

**Verrichting
(art. 16)**

Indien regelgeving bepalingen bevat die van toepassing zijn op het verrichten van diensten door dienstverrichters uit andere lidstaten, en deze onder het bereik van artikel 16 van de Dienstenrichtlijn vallen, moeten de bepalingen voldoen aan een aantal randvoorwaarden en vervolgens genotificeerd worden aan de Commissie. Onder artikel 16 moeten dus alle eisen genotificeerd worden, omdat het artikel open is geformuleerd.

De eisen die aan de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit worden gesteld moeten:

- non-discriminatoir zijn, doordat ze geen direct of indirect onderscheid maken naar nationaliteit, of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;
- noodzakelijk zijn vanwege:
 - openbare orde;
 - openbare veiligheid;
 - volksgezondheid, of;
 - de bescherming van het milieu;
- evenredig zijn, doordat ze geschikt zijn voor hun doel, niet verder gaan dan nodig om hun doel te bereiken en het doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

De begrippen zijn gerelateerd aan de jurisprudentie van het Hof van Justitie en dienen dan ook conform de jurisprudentie te worden uitgelegd.

Daar komt nog bij dat voor bepalingen die tevens in artikel 16 lid 2 zijn opgenomen, een zeer zware motiveringsplicht geldt. Ook hier geldt dat het niet verplicht is om regelgeving in de ontwerpfase te notificeren en belet de notificatie de vaststelling van de bepalingen niet.

Commissie De Commissie stuurt vervolgens de ontvangen regelgeving aan andere lidstaten toe. Het verschil met vestigingseisen is echter dat in dit geval de Commissie op jaarbasis analyses en richtsnoeren over de werking van artikel 16 jo 39 lid 5 publiceert. De Commissie neemt dus geen individuele beslissing naar aanleiding van de notificatie.

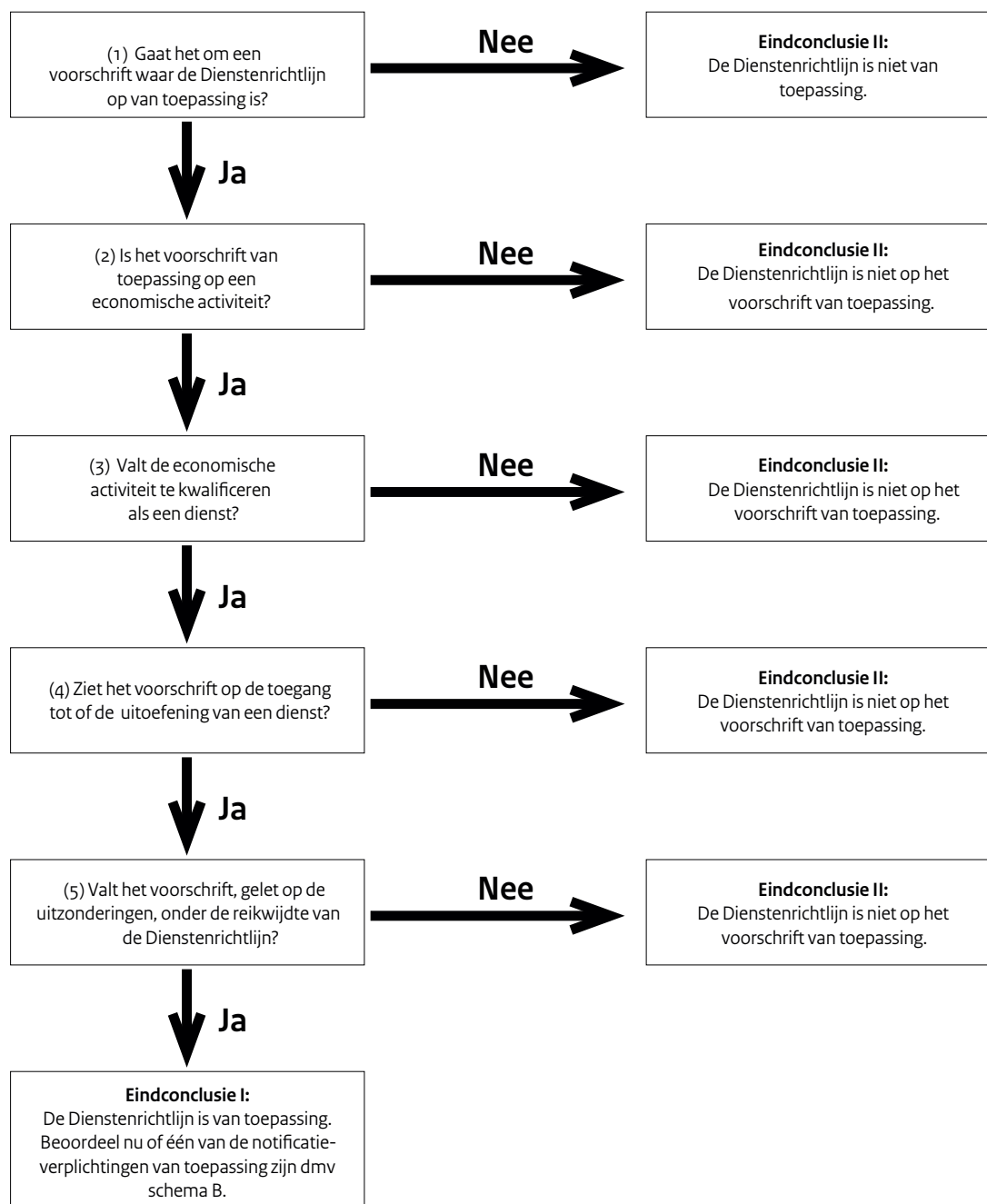
Voor beide notificatieprocedures geldt echter dat de Commissie indien zij van mening is dat de betreffende regelgeving in strijd met de Dienstenrichtlijn is of onterecht niet aan de notificatieverplichting is voldaan, zij een inbreukprocedure kan starten. Zoals hierboven aangegeven kan via de inbreukprocedure de Commissie aan het Hof van Justitie vragen Nederland te veroordelen en in het uiterste geval een financiële sanctie op te leggen.

Schema

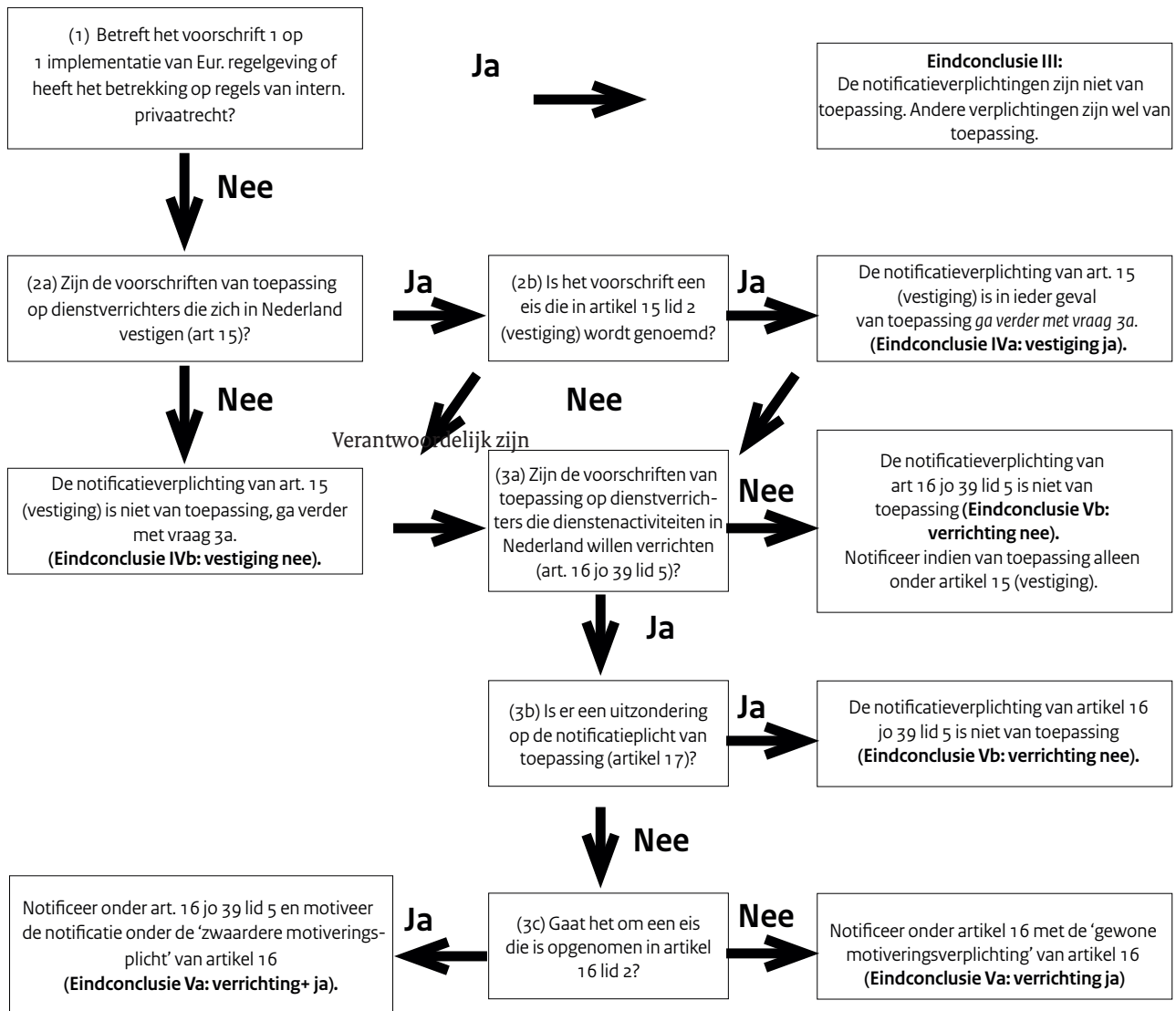
Notificatieverplichting artikel 15 lid 7	Notificatieverplichting artikel 16 jo 39 lid 5
Betreft de vrijheid van vestiging	Betreft de toegang tot en de uitoefening van het verrichten van diensten
Alleen de eisen vermeld in artikel 15 lid 2.	Alle eisen die onder artikel 16 vallen.
De eisen kunnen gesteld worden indien ze non-discriminatoir, evenredig en noodzakelijk zijn wegens dwingende redenen van algemeen belang (artikel 15 lid 3).	De eisen kunnen gesteld worden indien ze non-discriminatoir, evenredig en noodzakelijk zijn op grond van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid of de bescherming van het milieu (artikel 16 lid 1 en 3). Indien de eisen in artikel 16 lid 2 voorkomen geldt een zware motiveringsplicht.
Binnen 3 maanden kan de Commissie een beschikking nemen waarin zij de lidstaat verzoekt van vaststelling van de eisen af te zien of deze in te trekken (artikel 15 lid 7).	De Commissie deelt de toegestuurde eisen aan de andere lidstaten mee en verstrekt op jaarbasis analyses en richtsnoeren inzake de toepassing van de betreffende bepalingen (artikel 39 lid 5).
De notificatie belet de vaststelling en inwerkingtreding niet.	De notificatie belet de vaststelling en inwerkingtreding niet.
Mbt niet met de Dienstenrichtlijn verenigbare eisen kan de Commissie een inbreukprocedure starten.	Mbt niet met de Dienstenrichtlijn verenigbare eisen kan de Commissie een inbreukprocedure starten.

2 Overzicht schema A en schema B

Schema A: bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn

Schema B: bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen

3 Toelichting schema A: bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn

Vooraf Toelichting eindconclusies schema A

Voor de vragen individueel worden toegelicht, wordt hier eerst kort aangegeven wat de mogelijke uitkomsten zijn van het doorlopen van vragenschema A: bepaal de toepasselijkheid van de Dienstenrichtlijn.

Eindconclusie I: Eindconclusie I is 'de Dienstenrichtlijn is van toepassing'. Deze conclusie heeft tot gevolg dat ten eerste gezien moet worden of één of beide notificatieverplichtingen (artikel 15, vestiging, of artikel 16 jo 39 lid 5, verrichting) van toepassing is of zijn, aan de hand van vragenschema B.

Daarnaast heeft dit tot gevolg dat in ieder geval een aantal andere verplichtingen van de Dienstenrichtlijn van toepassing is. Deze staan op hoofdlijnen aangegeven in hoofdstuk 6.

Eindconclusie II: Eindconclusie II is 'de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing'. Deze eindconclusie heeft tot gevolg dat u niet verder hoeft te kijken naar de verplichtingen onder de Dienstenrichtlijn.

Vraag 1 Gaat het om een voorschrift waar de Dienstenrichtlijn op van toepassing is?

Avv De Dienstenrichtlijn is in ieder geval van toepassing op algemeen verbindende voorschriften. Een algemeen verbindend voorschrift is een naar buiten werkende algemene regel, vastgesteld bij of krachtens wet dan wel, in bijzondere gevallen, bij of krachtens zelfstandige algemene maatregel van bestuur (Aanwijzing 19 van de Aanwijzingen voor de regelgeving).

Voorbeelden van algemeen verbindende voorschriften:

- rijkswetten en andere wetten in formele zin
- algemene maatregelen van bestuur
- ministeriële regelingen
- regelingen van zelfstandige bestuursorganen
- verordeningen van provincies
- verordeningen van gemeenten
- verordeningen van waterschappen
- verordeningen van openbare lichamen voor beroep en bedrijf;
- verordeningen van of andere openbare lichamen.

Effect maatregel De Commissie legt het begrip echter breed uit en geeft aan dat het kan gaan om iedere bepaling uit hoofde van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten of voortvloeiend uit de rechtspraak, de administratieve praktijk, regels van beroepsorden of collectieve regels van beroepsverenigingen of andere beroepsorganisaties, die deze in het kader van de hun toegekende juridische bevoegdheden hebben vastgesteld (zie art. 4 lid 7). Daarbij kijkt de Commissie vooral naar het *effect* dat een maatregel kan hebben.

Overeenkomsten Of convenanten of andere overeenkomsten onder de Dienstenrichtlijn vallen, is afhankelijk van de vraag of zij het karakter hebben van algemeen verbindende voorschriften (zie hieronder).

Decentrale regelgeving Voor decentrale regelgeving maakt het geen verschil of sprake is van medebewind dan wel van autonome regelgeving zoals bij gemeenten en provincies, dan wel van zelfregulering en medebewindregelgeving van beroepsorganisaties/pbo-organen zoals NIVRA en NOVA. De wijze waarop een algemeen verbindend voorschrift wordt aangeduid is niet relevant.

Beleidsregel Een beleidsregel is een bij besluit vastgestelde algemene regel, niet zijnde een algemeen verbindend voorschrift, omtrent de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan (artikel 1:3, lid 4 Algemene wet bestuursrecht). De wijze waarop een beleidsregel wordt aangeduid is voor de Awb niet relevant. Maar let op: ook al zijn beleidsregels geen algemeen verbindende voorschriften (convenanten, circulaire, richtsnoeren, richtlijnen, administratieve praktijken e.d.), deze kunnen echter *wel* onder de Dienstenrichtlijn vallen, indien deze effect hebben op de interne markt.

Effect Sommige convenanten of andere overeenkomsten kunnen het karakter hebben van algemeen verbindende voorschriften. Overeenkomsten kunnen dit karakter krijgen doordat zij op basis van een specifieke wet algemeen verbindend worden verklaard. Het zijn echter geen algemeen verbindende voorschriften in de zin van artikel 1:3 lid 4 Awb. De Commissie kijkt echter vooral naar het *effect* van een maatregel op de interne markt en hecht minder aan de juridische status van een maatregel.

Conclusie vraag 1 **Gaat het om een voorschrift waar de Dienstenrichtlijn op van toepassing is:**

Ja Indien vraag 1 met 'ja' is beantwoord:
➡ ga door naar vraag 2.

Nee Indien vraag 1 met 'nee' is beantwoord:
➡ de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing (eindconclusie II van schema A).

Vraag 2 Is het voorschrift van toepassing op een economische activiteit?

Vergoeding De Dienstenrichtlijn is niet van toepassing op die activiteiten of aangelegenheden die niet vallen onder het begrip economische activiteit zoals door het Hof van Justitie is gedefinieerd. Het gaat dan om de vraag of er sprake is van een activiteit bestaande uit het aanbieden van goederen en diensten op een bepaalde markt waarvoor een economische tegenprestatie wordt geleverd; een vergoeding. Volgens het Hof van Justitie "bestaat het wezenlijke kenmerk van de vergoeding hierin, dat zij de economische tegenprestatie voor de betrokken dienst vormt."² Hiervan is bijv. geen sprake bij activiteiten die de staat zonder economische tegenprestatie verricht in het kader van zijn taak op met name sociaal en cultureel gebied en de gebieden voorlichting en justitie (diensten van algemeen belang).

Conclusie vraag 2 **Is het voorschrift van toepassing op een economische activiteit:**

- Ja** Indien vraag 2 met 'ja' is beantwoord:
➡ ga door naar vraag 3.
- Nee** Indien vraag 2 met 'nee' is beantwoord:
➡ de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing (eindconclusie II van schema A).

Vraag 3 Valt de economische activiteit te kwalificeren als een dienst?

Begrip dienst Onder dienst, in de zin van het Verdrag en zoals geïnterpreteerd in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, moet worden verstaan “elke economische activiteit, anders dan in loondienst, welke gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt.”³ Zoals hierboven al is aangegeven, moet de vergoeding een economische tegenprestatie zijn voor de verrichte dienst. Het begrip diensten moet volgens het Hof niet op een restrictieve manier geïnterpreteerd worden, aangezien “artikel 50 van het EEG-verdrag niet vereist dat de dienst wordt betaald door degene te wiens behoeve hij wordt verricht.”⁴ Voorwaarde is dus dat er een vergoeding wordt betaald, ongeacht de directe of indirecte voorwaarden voor de financiering van een dienst

Goederen Elke economische activiteit kan een “dienst” vormen, tenzij de desbetreffende activiteit valt onder de specifieke verdragsbepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen. Om te bepalen of een economische activiteit onder het vrije verkeer van goederen, kapitaal of personen valt dan wel het vrij verkeer van diensten, wordt door het Hof van Justitie bij gevallen waarin twee of meer “vrij verkeer” bepalingen toepasselijk kunnen zijn, de zogeheten “zwaartepuntmethode” toegepast.⁵ Een belemmerende maatregel kan in beginsel slechts onder één van de vier vrijheden ‘vallen’. In situaties die bijvoorbeeld zowel het leveren van diensten als het leveren van goederen omvatten, zoekt het Hof dan naar het zogeheten zwaartepunt van de economische activiteit. Ligt het zwaartepunt bij de dienstverlening, dan dient een zaak uitsluitend te worden onderzocht vanuit het oogpunt van het vrij verkeer van diensten. De zwaartepunttheorie wordt zelden tot nooit toegepast bij het verschil tussen het vrij verkeer van vestiging (valt onder personenverkeer) en het vrij verkeer van diensten. Deze belemmeringen worden vaak aan zowel het verdragsartikel over vrijheid van vestiging als aan het verdragsartikel over de vrijheid van diensten getoetst.

Voorbeeld: de verkoop van flesjes cola valt onder goederen. Indien de flesjes cola echter op een terras worden verkocht, vallen de betreffende regels onder diensten. De flesjes cola worden niet verkocht om mee naar huis te nemen.

Gebruik van goederen Gaat het om de relatie tussen de Dienstenrichtlijn en nationale vereisten inzake het gebruik van goederen, dan valt op het volgende te wijzen: vereisten inzake het gebruik van uitrusting vallen onder het vrij verkeer van diensten en onder de Dienstenrichtlijn, indien zij integraal onderdeel uitmaken van een dienstverrichting.⁶ Indien eisen ten aanzien van het gebruik van uitrusting worden gesteld, terwijl de uitrusting een integrerend onderdeel uitmaakt van een dienst, kunnen deze niet onverkort worden tegengeworpen aan dienstverleners die tijdelijk een dienst verrichten in een andere lidstaat.

Voorbeeld: een glazenwasser kan niet zonder zijn uitrusting glazen wassen. Eisen aan het materiaal dat hij gebruikt zou dus onder diensten in plaats van goederen vallen.

**Vuistregel
gebruik tov
verbruik**

Vanuit praktisch oogpunt kan gewezen worden op de omstandigheid dat producten doorgaans achterblijven in de lidstaat waar de dienst is verricht, en uitrusting na de dienstverrichting met de dienstverrichter mee teruggaat naar de lidstaat van oorsprong. De Europese jurisprudentie verzet zich niet tegen een vuistregel die het praktische onderscheid maakt tussen “verbruiksgoederen” (verf, cement, dakpannen, etc.) en “gebruiksgoederen” (hijskranen, ladders, hoogwerkers etc.). Ten aanzien van de “verbruiksgoederen” geldt het regime van het vrij verkeer van goederen en niet het vrij verkeer van diensten noch de Dienstenrichtlijn. Ten aanzien van de “gebruiksgoederen” geldt het vrij verkeer van diensten en de Dienstenrichtlijn en niet het vrij verkeer van goederen.

**Conclusie vraag
3**

Valt de economische activiteit te kwalificeren als een dienst:

Ja

Indien vraag 3 met ‘ja’ is beantwoord:
➡ ga door naar vraag 4.

Nee

Indien vraag 3 met ‘nee’ is beantwoord:
➡ de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing (eindconclusie II van schema A).

Vraag 4 Ziet het voorschrift op de toegang tot of de uitoefening van een dienst?

Eisen

Naast de vraag of nationale (beleids)regels betrekking (kunnen) hebben op een dienst, komt de vraag aan de orde of de toegang tot of de uitoefening van die dienst onderworpen is aan bepaalde eisen. De formulering in de richtlijn geeft aan dat er direct (materieel) verband moet zijn tussen de regelgeving in kwestie en de dienstenactiviteit als zodanig. Niet alle regelgeving die het verrichten van een dienst (potentieel) kan beïnvloeden -bijv. algemene ordeningsregelgeving- valt onder de Dienstenrichtlijn.

Welke regelgeving relevant is kan bijvoorbeeld worden beoordeeld door zich te verplaatsen in de positie van een dienstverlener uit een andere lidstaat, zoals een Belgische glazenwasser of een Duits telecombedrijf. De Dienstenrichtlijn heeft dus niet uitsluitend betrekking op eisen met betrekking tot de toegang van een dienst, (bijv. de eisen waaraan de glazenwasser moet voldoen om in Nederland aan de slag te kunnen) maar ook op eisen die de uitoefening van de dienst betreffen (bijvoorbeeld de eisen waar de glazenwasser die al aan de slag is in Nederland ook aan moet voldoen bij de uitoefening van zijn werkzaamheden).

**Natuurlijke
personen**

Niet ieder voorschrift dat potentieel effect heeft op het verrichten van diensten valt dus onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn. De richtlijn is niet van toepassing op voorschriften zoals verkeersregels, regels betreffende de ontwikkeling of het gebruik van land, voorschriften voor ruimtelijke ordening en bouwvoorschriften. De richtlijn is *niet* van toepassing op voorschriften die de dienstenactiviteit niet specifiek regelen of daarop specifiek van invloed zijn, maar die dienstverleners bij de uitvoering van hun economische activiteit op gelijke wijze in acht moeten nemen als natuurlijke personen die als particulier handelen. Anders gezegd: regelgeving met een zeer algemene strekking, vaak van een ordenend karakter, die slechts op zeer indirecte wijze de verrichting van een dienst zal kunnen raken valt niet onder de Dienstenrichtlijn. Een voorbeeld hiervan is de verplichting uit de Wegenverkeerswet om rechts te rijden. Dergelijke regelgeving valt buiten het bereik van de Dienstenrichtlijn.

**Conclusie vraag
4**

Ziet het voorschrift op de toegang tot of de uitoefening van een dienst:

Ja

Indien vraag 4 met ‘ja’ is beantwoord:
➡ ga door naar vraag 5.

Nee Indien vraag 4 met ‘nee’ is beantwoord:
 ➡ de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing (eindconclusie II van schema A).

Vraag 5 Valt het voorschrift, gelet op de uitzonderingen van artikel 1 en 2, onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn?

- Uitzonderingen** Veel dienstensectoren of regels die toegang tot en de uitoefening van diensten reguleren, vallen buiten de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn en de daaraan verbonden notificatieverplichtingen. Deze uitgezonderde sectoren en regels kunnen worden geïdentificeerd door de artikelen 1 en 2 van de Dienstenrichtlijn te bekijken.
- Deelgebieden** In **artikel 1** van de richtlijn worden bepaalde deelgebieden uitgezonderd van de reikwijdte van de richtlijn. Het gaat om de volgende terreinen:
- Openbare en publieke entiteiten** **Lid 2: Liberalisering, privatisering, dienstverrichtende monopolies**
 De Dienstenrichtlijn heeft geen betrekking op de liberalisering van diensten van algemeen economisch belang die voorbehouden zijn aan openbare of particuliere entiteiten. Ook heeft de richtlijn geen betrekking op noch verplicht de richtlijn tot privatisering van openbare dienstverrichtende entiteiten. De richtlijn heeft geen betrekking op noch verplicht tot afschaffing van dienstverrichtende monopolies of monopolies voor andere activiteiten of bepaalde distributiediensten.⁷
- Staatssteun** **Lid 3: Staatssteun**
 De richtlijn heeft geen betrekking op de steunmaatregelen die onder de werking van de communautaire mededingingsvoorschriften vallen (artikelen 107 t/m 109 VWEU).⁸
- DAEB** **Lid 3: Diensten van algemeen economisch belang (DAEB)**
 De richtlijn tast niet de vrijheid van de lidstaten aan om in overeenstemming met het Europees recht vast te stellen wat zij als diensten van algemeen economisch belang (DAEB) beschouwen, hoe deze diensten (in overeenstemming met de regels van staatssteun) moeten worden georganiseerd en gefinancierd en aan welke bijzondere verplichtingen zij onderworpen zijn.
- DAEB's zijn diensten waarvan een lidstaat oordeelt dat zij wegens het algemeen belang verricht dienen te worden wanneer de markt hierin niet of onvoldoende voorziet. In dergelijke gevallen kan een lidstaat specifieke openbare dienstverplichtingen opleggen aan een of meer of zelfs alle dienstverleners. Daarbij zijn openbare dienstverplichtingen “verplichtingen die de onderneming, indien zij haar eigen commerciële belang in aanmerking zou nemen, niet of niet in dezelfde mate, noch onder dezelfde voorwaarden op zich zou nemen.” Het begrip ‘diensten van algemeen economisch belang’ is gebaseerd op artikel 106 lid 2 VWEU en beoogt de bijzondere status van diensten van algemeen economisch belang te beschermen, zonder afbreuk te doen aan het belang om onredelijke belemmeringen aan het vrije verkeer (in dit geval van diensten) weg te nemen.
- Wettelijke taak** Met deze uitzondering is gewaarborgd dat de belangrijkste elementen van een DAEB die onder de reikwijdte van de dienstenrichtlijn valt, niet door de richtlijn geraakt worden. Het gaat dan bijvoorbeeld om de universele dienst in het kader van de post, het netbeheer door de elektriciteits- en gasbedrijven, het beheer van de aardgasbaten door een aangewezen onderneming, etc.

Maar let op: het gaat hier alleen om de eisen aan de wettelijke taak, als onderdeel van de DAEB. Andere eisen die aan DAEB worden gesteld vallen wel onder de Dienstenrichtlijn. Zie meer hierover ook op p.22 (hoofdstuk 4, onder vraag 2b).

Taal en cultuur	Lid 4: Taal, cultuur, pluriformiteit van de media De Dienstenrichtlijn doet geen afbreuk aan communautaire of nationale maatregelen in overeenstemming met het gemeenschapsrecht, die zijn genomen ter bescherming of bevordering van culturele of linguïstische verscheidenheid of de pluriformiteit van de media. Ook de financiering van dergelijke maatregelen wordt niet door de Dienstenrichtlijn aangetast. Ook belet deze richtlijn de lidstaten niet om hun fundamentele regels en beginselen met betrekking tot de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting toe te passen.⁹
Strafrecht	Lid 5: Strafrecht De Dienstenrichtlijn laat het strafrecht van de lidstaten onverlet. Ook het strafprocesrecht en de politieke en justitiële samenwerking wordt door deze richtlijn niet geraakt.¹⁰ Dat betekent niet dat de lidstaten het vrij verrichten van diensten kunnen beperken door strafrechtelijke bepalingen toe te passen die van invloed zijn op de toegang tot en de uitoefening van een dienst en daarmee de regels van de Dienstenrichtlijn willen ontwijken.
Arbeidsrecht	Lid 6: Arbeidsrecht, collectieve arbeidsovereenkomsten, sociale zekerheid De Dienstenrichtlijn is niet van toepassing op arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden zoals maximale werk- en minimale rustperioden, minimumaantal betaalde vakantiedagen, minimumloon en gezondheid, veiligheid en hygiëne op het werk, die de lidstaten in overeenstemming met het Europees recht toepassen. De Dienstenrichtlijn heeft geen betrekking op de relaties tussen sociale partners, daaronder begrepen het recht om over collectieve arbeidsovereenkomsten te onderhandelen en deze te sluiten, het stakingsrecht en het recht op vakbondsacties. De Dienstenrichtlijn is ook niet van invloed op socialezekerheidswetgeving van de lidstaten.¹¹
Grondrechten	Lid 7: Fundamentele rechten en vrijheden De Dienstenrichtlijn doet geen afbreuk aan de uitoefening van grondrechten.¹²
Sectoren	In het tweede lid van artikel 2 van de richtlijn worden bepaalde sectoren uitgezonderd van de reikwijdte van de richtlijn. Het gaat om de navolgende sectoren:
DAB	Sub a: niet-economische diensten van algemeen belang. Voorbeelden van niet-economische diensten van algemeen belang zijn: • het verzorgen van de openbare drinkwatervoorziening als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van de Drinkwaterwet; • het keuren en waarborgen van edelmetalen werken als bedoeld in artikelen 1 en 5 van de Waarborgwet 1986.
Financiële diensten	Sub b: financiële diensten, zoals bankdiensten, kredietverstrekking, verzekering en herverzekering, individuele en bedrijfspensioenen, waardepapieren, beleggingsfondsen, betalingen en beleggingsadviezen, met inbegrip van de diensten die zijn opgenomen in bijlage I van richtlijn 2006/48/EG. Onder deze uitzonderingsrond vallen ook de diensten van trustkantoren.
Elektronische communicatie	Sub c: elektronische communicatiediensten en –netwerken en bijbehorende faciliteiten en diensten, voor zover het de aspecten betreft die zijn geregeld in de Richtlijnen 2002/19/EG, 2002/20/EG, 2002/21/EG, 2002/22/EG en 2002/58/EG. De uitsluitingen van de werkingssfeer van de Dienstenrichtlijn die betrekking hebben op voornoemde aspecten van elektronische communicatiediensten, zijn niet alleen van toepassing op zaken die specifiek in de voornoemde richtlijnen aan de orde komen, maar zijn ook van toepassing op de zaken waarvoor de lidstaten in die richtlijnen de mogelijkheid wordt gelaten bepaalde maatregelen op nationaal niveau te nemen.¹³

Vervoer	Sub d: diensten op het gebied van vervoer, met inbegrip van havendiensten, die onder de werkingssfeer van titel V van het EG-verdrag vallen. Hieronder vallen onder andere: stadsvervoer, taxi's, ambulances en havendiensten. ¹⁴
Uitzendbureau's	Sub e: diensten van uitzendbedrijven.
Gezondheidszorg	Sub f: de gezondheidszorg, ongeacht of zij worden verleend door gezondheidszorgfaciliteiten en ongeacht de wijze waarop zij op nationaal niveau zijn georganiseerd en worden gefinancierd en ongeacht de vraag of de diensten openbaar of particulier van aard zijn. De uitsluiting van de gezondheidszorg omvat medische en farmaceutische diensten die mensen werkzaam in de gezondheidszorg aan patiënten verlenen om hun gezondheid te beoordelen, te bewaren of te verbeteren. ¹⁵
Audiovisueel	Sub g: audiovisuele diensten, met inbegrip van cinematografische diensten (film), ongeacht hun wijze van productie, distributie en doorgifte, en radio-omroep, zijn van de werkingssfeer van de Dienstenrichtlijn uitgesloten. De Dienstenrichtlijn heeft geen betrekking op door de lidstaten verstrekte steun in de audiovisuele sector, die valt onder de mededingingsregels. ¹⁶
Kansspelen	Sub h: gokactiviteiten. Onder deze uitzondering worden begrepen activiteiten die erin bestaan dat een financiële waarde wordt ingezet bij kansspelen, met inbegrip van loterijen, gokken in casino's en weddenschappen. Behendigheidsspelen, speelautomaten die geen prijzen uitkeren of slechts prijzen uitkeren in de vorm van vrije spelen en reclamespelen die uitsluitend zijn bedoeld om de verkoop van goederen of diensten te bevorderen vallen daarentegen wel onder de Dienstenrichtlijn.
Openbaar gezag	Sub i: activiteiten in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag, als bedoeld in artikel 45 van het Verdrag. Er is niet snel sprake van openbaar gezag. Volgens vaste rechtspraak moet de uitzondering beperkt blijven tot werkzaamheden die, op zich beschouwd, een rechtstreekse en specifieke deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag vormen. Dit sluit uit dat louter ondersteunende en voorbereidende taken die worden vervuld ten behoeve van de instantie die – door het nemen van de eindbeslissing – daadwerkelijk het openbaar gezag uitoefent, worden beschouwd als deelname aan de uitoefening van openbaar gezag. Een voorbeeld is de politie. ¹⁷
Sociale diensten	Sub j: sociale diensten betreffende sociale huisvesting, kinderopvang en ondersteuning van gezinnen of personen in permanente of tijdelijke nood, die worden verleend door de staat, door dienstverrichters die hiervoor een opdracht of een mandaat hebben gekregen van de staat, of door liefdadigheidsinstellingen die als zodanig door de staat zijn erkend. Cruciaal aspect van deze uitzondering is dat de sociale dienst gericht is op het ondersteunen van personen met permanente of tijdelijke bijzondere behoeften wegens hun ontoereikende gezinsinkomen of met een volledig of gedeeltelijk gebrek aan onafhankelijkheid en die gevaar lopen te worden gemarginaliseerd. De richtlijn heeft geen betrekking op de financiering van sociale dienstverlening en de steunregelingen daarvoor. ¹⁸
Particuliere beveiliging	Sub k: particuliere beveiligingsdiensten.

Diensten van particuliere recherchebureau's of alarmcentralisten vallen wel onder de Dienstenrichtlijn.

Notarissen, deurwaarders Sub l: diensten van notarissen en deurwaarders die bij een officieel overheidsbesluit zijn benoemd.

Belastingen Tenslotte kan worden opgemerkt dat belastingen (daaronder begrepen heffingen) uitgesloten zijn van de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn.¹⁹

Conclusie vraag 5 **Valt het voorschrift, gelet op de uitzonderingen van artikel 1 en 2, onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn:**

Ja Indien vraag 5 met 'ja' is beantwoord:
➡ de Dienstenrichtlijn is van toepassing (eindconclusie I van schema A) en;
➡ ga door naar schema B om te bepalen of de notificatieverplichtingen van toepassing zijn.

Nee Indien vraag 1 met 'nee' is beantwoord:
➡ de Dienstenrichtlijn is niet van toepassing (eindconclusie II van schema A).

4 Toelichting schema B: bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen

Vooraf Toelichting eindconclusies schema B

Voor de vragen van schema B individueel worden toegelicht wordt hier eerst kort aangegeven wat de mogelijke uitkomsten zijn van het doorlopen van het vragenschema: bepaal de toepasselijkheid van de notificatieverplichtingen.

- Eindconclusie III** **Eindconclusie III:**
 ‘De notificatieverplichtingen zijn niet van toepassing. Andere verplichtingen zijn wel van toepassing’. Deze conclusie heeft tot gevolg dat u niet hoeft te notificeren onder één of beide notificatieverplichtingen. Omdat de Dienstenrichtlijn voor het overige wel van toepassing is, dient u aan andere verplichtingen van de Dienstenrichtlijn wel te voldoen. Deze staan op hoofdlijnen aangegeven in hoofdstuk 6, waar ook vindplaatsen voor meer informatie staan aangegeven.
- Eindconclusie IVa** **Eindconclusie IVa (vestiging ja):**
 ‘De Notificatieverplichting van artikel 15 (vestiging) is van toepassing’. Deze eindconclusie heeft tot gevolg dat u dient te notificeren onder vestiging. Zie hoofdstuk 5, onder procedure, voor hoe dat in zijn werk gaat.
- Eindconclusie IVb** **Eindconclusie IVb (vestiging nee):**
 ‘De Notificatieverplichting van artikel 15 (vestiging) is niet van toepassing’. Dit betekent dat u niet onder vestiging hoeft te notificeren. Mogelijk is de notificatieverplichting van verrichting (artikel 16 jo 39 lid 5) wel van toepassing.
- Eindconclusie Va** **Eindconclusie Va (verrichting ja):**
 ‘De notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) is van toepassing’. Deze eindconclusie heeft tot gevolg dat u dient te notificeren onder verrichting. Zie hoofdstuk 5, onder procedure, voor hoe dat in zijn werk gaat.
- Eindconclusie Va** **Eindconclusie Va (verrichting+ ja):**
 ‘De notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) is van toepassing, evenals de zwaardere motiveringsverplichting van artikel 16 lid 2’. Deze eindconclusie heeft tot gevolg dat u dient te notificeren onder verrichting, met daarbij aangegeven dat het een bepaling betreft die in artikel 16 lid 2 is opgenomen. Daarbij wordt de motivering nog zwaarder dan andere artikel 16-eisen door de Commissie getoetst. Zie hoofdstuk 5, onder procedure, voor hoe het notificeren in zijn werk gaat.
- Eindconclusie Vb** **Eindconclusie Vb (verrichting nee):**
 ‘De notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) is niet van toepassing’. Deze eindconclusie heeft tot gevolg dat u niet hoeft te notificeren onder verrichting. Indien eindconclusie IVa, ‘vestiging ja’ wel van toepassing is, dient u uiteraard wel onder vestiging te notificeren. Indien geen van beide notificatieverplichtingen van toepassing blijken te zijn, maar de Dienstenrichtlijn zelf wel, dan gaat eindconclusie III weer gelden, namelijk dat de andere verplichtingen van de Dienstenrichtlijn wel van toepassing zijn (zie hoofdstuk 6).

Vraag 1 Betreft het voorschrift één-op-één-implementatie van Europese regelgeving of heeft het betrekking op regels van internationaal privaatrecht?

Art. 3 In artikel 3 van de Dienstenrichtlijn is de relatie met andere bepalingen van Europees recht geregeld en de verhouding met internationaal privaatrecht. Van belang is rekening te houden met het feit dat indien een van deze uitzonderingen van toepassing is, het voorschrift niet onder de notificatieverplichtingen van de Dienstenrichtlijn valt, maar mogelijk wel onder een aantal andere verplichtingen van de Dienstenrichtlijn (zie hiervoor hoofdstuk 6).

Conflictregel In artikel 3, lid 1 van de Dienstenrichtlijn wordt bepaald dat andere Europese richtlijnen en andere Europese regelgeving bij conflict met de Dienstenrichtlijn voorrang hebben. Dit betekent echter niet dat nationale implementatiewetgeving *als zodanig* is uitgezonderd van de werking van de Dienstenrichtlijn. Alleen de eisen aan dienstverleners die *rechtstreeks* voortvloeien uit Europese regelgeving vallen buiten de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn.

Implementatie De vaststelling of er bij een individuele eis (aan de dienstverleners of de uitoefening van hun diensten) in specifieke regelgeving sprake is van een implementatieverplichting en de vaststelling of daarbij sprake is van één-op-één-implementatie, vergt een inhoudelijke beoordeling. Het is dus nodig om per individuele eis te toetsen of deze specifieke eis rechtstreeks uit de implementatie volgt. Indien de nationale eis *volledig en rechtstreeks* uit Europese regelgeving volgt, gaat deze implementatie vóór op de vereisten van de Dienstenrichtlijn. In dat geval hoeft de bepaling die deze eis stelt niet genotificeerd te worden. Indien deze bepaling nog andere eisen stelt die niet uit één-op-één-implementatie volgen, moet de bepaling echter alsnog genotificeerd worden. Bij één-op-één-implementatie worden geen extra eisen vastgesteld die verder gaan dan de verplichte kaders van de te implementeren richtlijn. Wanneer de nationale implementatiewetgeving wel meer eisen stelt dan de kaders van de richtlijn, kunnen deze extra eisen niet worden uitgezonderd op basis van artikel 3. Deze extra eisen moeten dus wel worden getoetst aan de Dienstenrichtlijn. Hiervan kan sprake zijn indien de geïmplementeerde richtlijn beleidsruimte overlaat aan de lidstaten.

Harmonisatie Bij volledige harmonisatie zal vrijwel altijd sprake zijn van één-op-één-implementatie. Één-op-één-implementatie kan zich ook voordoen bij alternatieve of optionele implementatie, wanneer een vereiste voortvloeit uit een inhoudelijk voorgeschreven alternatief. In geval echter van minimumharmonisatie, waarbij de extra nationale eisen naar eigen inzicht van de lidstaat kunnen worden ingevuld, vallen deze extra nationale eisen dus wel onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn. Nationale eisen die niet zijn geharmoniseerd, dienen dus te worden getoetst op verenigbaarheid met de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten.

Voorbeeld: in de Advocatenwet zijn een aantal onderdelen opgenomen die betrekking hebben op implementatie van richtlijn 98/5/EG (vestiging in een andere lidstaat), richtlijn 77/249/EG ('kleine dienstenrichtlijn' met betrekking tot verrichting van diensten als advocaat) en richtlijn 2005/36/EG (richtlijn erkenning beroepskwalificaties). Deze onderdelen vallen niet onder de notificatieverplichtingen van de Dienstenrichtlijn, maar wel onder een aantal andere verplichtingen, zoals aansluiting op het Dienstenloket. Andere artikelen van de Advocatenwet, die niet dienen ter implementatie van de twee genoemde richtlijnen, kunnen wel onder de notificatieverplichtingen vallen.

Ipr In lid 2 van artikel 3 van de Dienstenrichtlijn is uitdrukkelijk aangegeven dat de Dienstenrichtlijn geen betrekking heeft op de regels van het internationaal privaatrecht, met name niet de regels betreffende de bepaling van het op contractuele en niet-contractuele verbintenissen toepasselijke recht, met inbegrip van de regels die waarborgen dat voor de consumenten de bescherming geldt die hen wordt geboden door de regels inzake consumentenbescherming die zijn neergelegd in de consumentenwetgeving die in hun lidstaat van kracht is. Het gevolg hiervan is dat regels van internationaal privaatrecht die *aankijken* welk recht van toepassing is en de door het ipr aangewezen regels inzake consumentenbescherming, niet genotificeerd hoeven worden onder de Dienstenrichtlijn.

Conclusie vraag 1 **Betreft het voorschrift één-op-één-implementatie van Europese regelgeving of heeft het betrekking op regels van internationaal privaatrecht:**

Ja Indien vraag 1 met 'ja' is beantwoord:
 ➔ de notificatieverplichtingen van de Dienstenrichtlijn zijn niet van toepassing (eindconclusie III van schema B)
 ➔ Let op andere verplichtingen onder de Dienstenrichtlijn (zie hoofdstuk 6).

Nee Indien vraag 1 met 'nee' is beantwoord:
 ➔ ga door naar vraag 2a.

VESTIGING (NOTIFICATIEVERPLICHTING VAN ARTIKEL 15 LID 7)

Vraag 2a **Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die zich in Nederland willen vestigen?**

Vestiging Van vestiging is sprake indien het gaat om de 'daadwerkelijk uitoefening van een economische activiteit door de dienstverrichter voor onbepaalde tijd en vanuit een duurzame infrastructuur, van waaruit daadwerkelijk diensten worden verricht' (zie artikel 4 lid 5 Dienstenrichtlijn).

Indien de dienst bijvoorbeeld volledig wordt verricht vanuit een vestiging in Duitsland, dan is sprake van 'dienstverrichting in Nederland' in plaats van 'vestiging als dienstverrichter' in Nederland.

Het onderscheid tussen dienstverrichters die zich in Nederland vestigen en dienstverrichters die vanuit een andere lidstaat incidenteel in Nederland dienstenactiviteiten verrichten is van belang voor de vraag welke notificatieverplichting van toepassing is. Zie voor de verschillen tussen de twee notificatieverplichtingen het schema op p. 7.

Conclusie vraag 2a **Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die zich in Nederland willen vestigen:**

Ja Indien vraag 2a met 'ja' is beantwoord:
 ➔ ga door naar vraag 2b.

Nee Indien vraag 2a met 'nee' is beantwoord:
 ➔ de notificatieverplichting van artikel 15 (vestiging) is niet van toepassing (eindconclusie IVb: vestiging nee) en;
 ➔ ga door naar vraag 3a om te bezien of de notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) van toepassing is.

Vraag 2b Is het voorschrift een eis die in artikel 15 lid 2 is genoemd?

Limitatieve lijst De notificatieverplichting voor vestiging is alleen van toepassing, *indien het een eis betreft die in artikel 15 lid 2 wordt genoemd*. Indien het voorschrift dus niet een voorschrift betreft dat in artikel 15 lid 2 voorkomt, geldt er geen notificatieverplichting voor wat betreft vestiging.

Het gaat om de volgende eisen:

Vestigingseisen (artikel 15 lid 2)

- a. Kwantitatieve of territoriale beperkingen, met name beperkingen op basis van de bevolkingsomvang of een geografische minimumafstand tussen de dienstverrichters.
- b. Eisen die van de dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft.
- c. Eisen aangaande het aandeelhouderschap van een vennootschap.
- d. Eisen, niet zijnde eisen die betrekking hebben op aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de erkenning van beroepskwalificaties of die in andere communautaire besluiten zijn behandeld, die de toegang tot de betrokken dienstenactiviteit wegens de specifieke aard ervan voorbehouden aan bepaalde dienstverrichters.
- e. Een verbod om op het grondgebied van dezelfde staat meer dan één vestiging te hebben.
- f. Eisen betreffende een minimumaantal werknemers.
- g. Vaste minimum- en/of maximumtarieven waaraan de dienstverrichter zich moet houden.
- h. Een verplichting voor de dienstverrichter om in combinatie met zijn dienst andere specifieke diensten aan te bieden.

Randvoorwaarden

Deze eisen mogen daarnaast alleen gesteld worden indien:

- deze non-discriminatoir zijn, doordat ze geen direct of indirect onderscheid maken naar nationaliteit, of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;
- ze noodzakelijk zijn vanwege een dwingende reden van algemeen belang en;
- ze evenredig zijn, doordat ze geschikt zijn voor hun doel, niet verder gaan dan nodig om hun doel te bereiken en het doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Erkende redenen

Onder dwingende redenen van algemeen belang kunnen alle door het Hof van Justitie erkende gronden worden verstaan:

openbare orde; openbare veiligheid; volksgezondheid; handhaving van de maatschappelijke orde; doelstellingen van het sociaal beleid; bescherming van afnemers van diensten; consumentenbescherming; bescherming van werknemers, met inbegrip van de sociale bescherming van werknemers; dierenwelzijn; handhaving van het financieel evenwicht van het sociale-zekerheidsstelsel; voorkoming van fraude; voorkoming van oneerlijke concurrentie; bescherming van het milieu en het stedelijk milieu, met inbegrip van stedelijke en rurale ruimtelijke ordening; bescherming van schuldeisers; waarborging van een deugdelijke rechtsbedeling; verkeersveiligheid; bescherming van intellectuele eigendom; culturele beleidsdoelen, met inbegrip van het waarborgen van de vrijheid van meningsuiting, in het bijzonder ten aanzien van de sociale, culturele, religieuze en filosofische waarden van de maatschappij; de noodzaak om een hoog niveau van onderwijs te waarborgen, behoud van de diversiteit van de pers en bevordering van de nationale taal; behoud van het nationaal historisch en artistiek erfgoed; veterinaire beleid.²⁰

Motivering

Bij het notificeren van de eisen moet aangegeven worden waarom er aan de randvoorwaarden wordt voldaan.

DAEB Let op: de Dienstenrichtlijn en de notificatieplicht van artikel 15 zijn alleen van toepassing op DAEB's voor zover ze de vervulling van de wettelijke taken, in feite of in rechte, van de aan hen toegewezen bijzondere taak niet belemmert. (zie ook vraag 5 van schema A, in hoofdstuk 3, p. 16).

Concreet betekent dit dat:

- eisen die worden gesteld aan DAEB's die zien op de uitoefening van de aan hun opgedragen wettelijke taak *niet* hoeven te worden genotificeerd, maar;
- eisen aan diensten die worden uitgevoerd door dienstverrichters die ook een DAEB uitvoeren, moeten wel genotificeerd worden indien de diensten niet dienen ter uitvoering van een wettelijke taak en daarmee niet aan te merken zijn als een DAEB.

Voorbeelden van DAEB's:

- de inzameling van bedrijfs- en gevaarlijke afvalstoffen.
- het transporteren van elektriciteit en gas door de landelijke netbeheerders.

Netbeheerders zijn belast met diensten van algemeen economisch belang. De daarmee in de in het wetsvoorstel wijziging Electriciteits- en Gaswet opgenomen eisen zijn rechtstreeks gerelateerd aan de wettelijke taken, namelijk de organisatie van deze diensten en de bijzondere verplichtingen die netbeheerders worden opgelegd ter uitvoering van deze diensten van algemeen economisch belang. Derhalve vallen deze bepalingen buiten de reikwijdte van de notificatieverplichting en de richtlijn. De enige uitzondering hierop betreft de tariefregulering met betrekking tot de meetinrichtingen. Omdat deze tariefregulering niet ziet op de wettelijke taak en dus geen DAEB is, valt deze wel onder de notificatieverplichting.

Gelet op de complexiteit van deze beperking op de motiveringsplicht in relatie tot DAEB's, wordt geadviseerd zeer zorgvuldig na te gaan of in er in het desbetreffende geval inderdaad sprake is van een DAEB. Ook wordt u geadviseerd contact op te nemen met de juridisch expert van uw departement op het gebied van DAEB's.

Aandachtspunten Indien de notificatieverplichting van artikel 15, vestiging, van toepassing is, zal ook nog gekeken moeten worden of de notificatieverplichting van artikel 16, verrichting, van toepassing is, als het betreffende voorschrift hier geen onderscheid in maakt. Dit is in het schema opgenomen als vraag 3a. Verder is een belangrijk aandachtspunt dat een eis die wordt gesteld aan de vestiging van dienstverleners ook een vergunning in de zin van de Dienstenrichtlijn kan zijn. Dit brengt een aantal belangrijke gevolgen met zich mee, zie daarvoor hoofdstuk 6 van deze handleiding.

Conclusie vraag 2b **Is het voorschrift een eis die in artikel 15 lid 2 is genoemd:**

Ja Indien vraag 2b met 'ja' is beantwoord:
 ➡ de notificatieverplichting van artikel 15 (vestiging) is van toepassing (eindconclusie IVa: vestiging ja). Notificeer in ieder geval onder vestiging (zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat) en;
 ➡ ga door met vraag 3a.

Nee Indien vraag 2b met 'nee' is beantwoord:
 ➡ de notificatieverplichting van artikel 15 (vestiging) is niet van toepassing (eindconclusie IVb: vestiging nee) en; ga door met vraag 3a.

VERRICHTING (NOTIFICATIEVERPLICHTING VAN ARTIKELEN 16 EN 39 LID 5)

Vraag 3a Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die diensten in Nederland willen verrichten (artikel 16 en 39 lid 5)?

Verrichting De tweede notificatieverplichting geldt voor *alle* eisen aan de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit, in het kader van het vrij verrichten van diensten betreffen (artikel 39, lid 5 jo. artikel 16 lid 1 en lid 3 drl). Het gaat daarbij om eisen waar alle dienstverrichters zich aan moeten houden, ook als ze niet in Nederland gevestigd zijn. Er zijn echter een aantal sectoren uitgezonderd van deze bepaling, zie daarvoor de opsomming bij vraag 3b, 'is een uitzondering van toepassing?'.

Randvoorwaarden Ook verrichtingseisen mogen alleen gesteld worden indien ze aan bepaalde voorwaarden voldoen. De eisen moeten namelijk:

- non-discriminatoir zijn, doordat ze geen direct of indirect onderscheid maken naar nationaliteit, of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;
- noodzakelijk zijn vanwege (limitatief!):
 - openbare orde;
 - openbare veiligheid;
 - volksgezondheid of;
 - de bescherming van het milieu;
- evenredig zijn, doordat ze geschikt zijn voor hun doel, niet verder gaan dan nodig om hun doel te bereiken en het doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Beperkte redenen Redenen die aangevoerd kunnen worden om het voorschrift te motiveren zijn dus veel beperkter dan bij vestiging. Een eis kan alleen worden ingesteld wegens redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid of de bescherming van het milieu, zoals deze zijn uitgelegd door het Hof van Justitie.

Het begrip 'openbare orde' ziet volgens het Hof bijvoorbeeld op de bescherming tegen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, en kan met name onderwerpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, alsook dierenwelzijn, omvatten. Evenzo omvat het begrip openbare veiligheid vraagstukken in verband met de staatsveiligheid.²¹ Deze begrippen zijn ontleend aan de jurisprudentie van het Hof van Justitie en dienen conform de jurisprudentie te worden uitgelegd.

Arbeidsvoorwaarden Overigens wordt in het derde lid van artikel 16 expliciet duidelijk gemaakt dat de lidstaat door artikel 16 niet belemmerd wordt in de mogelijkheden om, in overeenstemming met het Europees recht, zijn voorschriften inzake de arbeidsvoorwaarden toe te passen, waaronder die voorschriften, die zijn neergelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten.

Conclusie vraag 3a **Zijn de voorschriften van toepassing op dienstverrichters die diensten in Nederland willen verrichten (artikel 16 en 39 lid 5):**

Ja Indien vraag 3a met 'ja' is beantwoord:
➡ ga door naar vraag 3b.

Nee Indien vraag 3a met 'nee' is beantwoord:
➡ de notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) is niet van toepassing (eindconclusie Vb: verrichting nee) en;
➡ notificeer alleen onder vestiging (artikel 15) indien vraag 2b wel met 'ja' is beantwoord (dus indien vestiging ja, eindconclusie IVa). (Zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat).

Vraag 3b Is er een uitzondering op de notificatieplicht van toepassing (artikel 17)?

Uitzondering op de notificatieplicht

Veel dienstensectoren of regels die toegang tot en de uitoefening van diensten reguleren, vallen buiten de reikwijdte van het beginsel vrij verrichten van diensten zoals neergelegd in artikel 16 en de daaraan verbonden notificatieverplichting uit artikel 39 lid 5. Artikel 17 van de Dienstenrichtlijn bevat een lange opsomming van uitzonderingen op het beginsel neergelegd in artikel 16. Als één van deze uitzonderingen van toepassing is, hoeft er niet genotificeerd te worden.

Het gaat om de volgende uitzonderingen.

DAEB Lid 1: Diensten van algemeen economisch belang

Voor zover een lidstaat in de postsector, de elektriciteitssector, de gassector, de watervoorziening en –distributie, of bij afvalwaterdiensten of afvalverwerking aan de betrokken ondernemingen een DAEB heeft opgelegd, zijn de DAEB's niet onderworpen aan de werking van artikel 16.²²

Detachering

Aangelegenheden die vallen onder de Detacheringsrichtlijn (Richtlijn 96/71)

Deze uitzondering op de reikwijdte van artikel 16 is eigenlijk overbodig in verband met de uitzonderingen op de reikwijdte zoals geformuleerd in artikel 1 lid 6 met betrekking tot arbeidsrecht, sociale zekerheid en artikel 3, lid 1, onderdeel a, waarin is aangegeven dat de Detacheringsrichtlijn voorgaat op de Dienstenrichtlijn.

Persoonsgegevens

Aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 95/46/EG bescherming persoonsgegevens

Deze uitzondering omvat alle aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens. Het gaat daarbij om de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede op de niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen.

Advocatenrichtlijn

Aangelegenheden die vallen onder de Advocatenrichtlijn (Richtlijn 77/249/EEG)

Deze uitzondering omvat alle aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 77/249/EEG van de Raad van 22 maart 1977 tot de vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten. Deze richtlijn regelt de voorwaarden die van toepassing zijn op de werkzaamheden die advocaten bij wijze van dienstverrichting uitoefenen.

Gerechts-deurwaarders

De gerechtelijke inning van schuldvorderingen

Ook deze uitzondering is eigenlijk overbodig omdat de diensten van deurwaarders die bij een officieel overheidsbesluit zijn benoemd, integraal uitgezonderd zijn van de reikwijdte van de richtlijn.²³

Procedure erkenning beroepskwalificaties

Aangelegenheden die vallen onder titel II Richtlijn 2005/36/EG (Richtlijn beroepskwalificaties)

Deze uitzondering regelt dat de aspecten van het vrij verkeer van diensten die te maken hebben met beroepskwalificaties niet onder het toetsingskader van artikel 16 wordt gebracht. Ook hier is sprake van overbodigheid: artikel 3 lid 1, onderdeel d geeft aan dat de specifieke communautaire regels inzake beroepskwalificaties zoals neergelegd in richtlijn 2005/36/EG voorgaan op de voorschriften uit de Dienstenrichtlijn.

Voorbeeld: de stappen die ondernomen moeten worden om een diploma te erkennen zijn uitgezonderd, overige eisen zijn niet op basis van deze bepaling uitgezonderd. De procedurevoorschriften uit de 'Regeling erkenning beroepskwalificaties advocatuur' die gelden voor een advocaat die zijn diploma wil laten erkennen vallen bijvoorbeeld onder deze uitzondering.

Sociale zekerheid	Aangelegenheden die vallen onder Verordening (EEG) nr. 1408/71 (Coördinatieverordening sociale zekerheid) Er is bij deze uitzondering sprake van een doublure met artikel 1, lid 6, met betrekking tot arbeidsrecht, sociale zekerheid en artikel 3, lid 1, onderdeel b, waarin is aangegeven dat de aangelegenheden die zijn geregeld door de Coördinatieverordening sociale zekerheid voorgaan op de Dienstenrichtlijn.
Burgerschap	Administratieve formaliteiten vrij verkeer van personen en hun verblijfplaats, aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 2004/38/EG Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familie, regelt de randvoorwaarden en administratieve formaliteiten die verbonden zijn aan het recht van vrij verkeer en verblijf. Voor die formaliteiten die door Richtlijn 2004/38/EG worden bestreken, geldt het beginsel van vrij verrichten van diensten niet.
Derlanders	Verblijfsvergunningen, meldingsverplichtingen onderdanen derde landen De verplichtingen voor een onderdaan van een derde land om in het bezit te zijn van een visum of verblijfsvergunning of zich na binnenkomst te melden in de lidstaat waar de dienst wordt verricht, valt in de situatie dat de regeling inzake wederzijdse erkenning van artikel 21 van de Overeenkomst ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen niet van toepassing is, en valt volgens artikel 17, onderdeel 9, buiten de reikwijdte van de beginselen van artikel 16.
Afvalstoffen	Overbrenging van afvalstoffen Aangelegenheden met betrekking tot de overbrenging van afvalstoffen, aangelegenheden die vallen onder de reikwijdte van Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap, vallen buiten de reikwijdte van artikel 16.
Auteurs- en naburige rechten	Auteursrechten, naburige rechten en andere rechten Diensten gerelateerd aan auteursrechten, naburige rechten en rechten bedoeld in Richtlijn 87/54/EEG van de Raad van 16 december 1986 betreffende de rechtsbescherming van topografieën van halfgeleiderprodukten en Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken en industriële-eigendomsrechten, vallen buiten de reikwijdte van artikel 16.
Wettelijke verplichting notaris	Handelingen waarvoor de wet de tussenkomst van een notaris voorschrijft Er is sprake van een overlap met de exceptie van artikel 2 lid 2, onderdeel 1 (zie de toelichting op schema A, onder vraag 5). De handelingen van notarissen waarvan de tussenkomst bij wet is voorgeschreven zoals het passeren van akten, is met deze bepaling expliciet uitgezonderd van de reikwijdte van artikel 16.
Accountantscontrole	Aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 2006/43/EG (Accountantscontrole van jaarrekeningen) Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke accountantscontrole van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen van de Raad, regelt de wettelijke controle van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen en de toelating van wettelijke auditors en auditkantoren. De aangelegenheden die onder het bereik van deze richtlijn vallen, zijn uitgezonderd van de reikwijdte van artikel 16 van de Dienstenrichtlijn.

**Inschrijving
leasevoertuigen**

De inschrijving van voertuigen die in een andere lidstaat zijn geleased

Deze exceptie volgt uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie waarin het heeft erkend dat een lidstaat het recht heeft een inschrijvingsplicht op te leggen voor op zijn grondgebied gebruikte voertuigen, mits de gestelde voorwaarden evenredig zijn. Deze uitzondering omvat niet de gelegenheds- of tijdelijke verhuur van voertuigen.²⁴

**Toepasselijk
recht
verbintenissen**

Bepalingen betreffende contractuele en niet-contractuele verbintenissen

Deze exceptie overlapt met artikel 3, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn waarin is bepaald dat de Dienstenrichtlijn geen betrekking heeft op de regels van het internationaal privaatrecht, in het bijzonder regels betreffende de bepaling van het op contractuele en niet-contractuele verbintenissen toepasselijke recht (zie de toelichting bij schema B, onder vraag 1). De onderhavige uitzondering in artikel 17 heeft dezelfde functie.²⁵

**Conclusie
vraag 3b**

Is er een uitzondering op de notificatieplicht van toepassing (artikel 17):

Ja

Indien vraag 3b met 'ja' is beantwoord:

- ➡ de notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 is niet van toepassing (eindconclusie Vb: verrichting nee);
- ➡ notificeer alleen onder vestiging indien vraag 2b wel met 'ja' is beantwoord (dus indien eindconclusie IVa, vestiging ja). (Zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat).

Nee

Indien vraag 3b met 'nee' is beantwoord:

- ➡ de notificatieverplichting van artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) is van toepassing (eindconclusie Va: verrichting ja);
- ➡ ga door met vraag 3c.

Vraag 3c Gaat het om een eis die is opgenomen in artikel 16 lid 2?

**Zwaardere
motiverings-
plicht**

In een aantal gevallen kan een zwaardere motiveringsplicht van toepassing zijn. Het gaat om eisen die als een zwaardere belemmering van het vrij verrichten van diensten worden gezien en om die reden niet snel als gerechtvaardigd worden beoordeeld. De Commissie toetst dergelijke eisen dus strenger dan overige artikel 16-eisen. Ook zal de toepasselijkheid van artikel 16 lid 2 expliciet aangegeven moeten worden bij het notificeren, dus houd hier rekening mee.

De zwaardere motiveringsplicht is van toepassing op eisen die in artikel 16 lid 2 staan genoemd:

Artikel 16 lid 2: zwaardere motivering vereist indien het gaat om;

- a. Een verplichting voor de dienstverrichter een vestiging op hun grondgebied te hebben.
- b. Een verplichting voor de dienstverrichter bij hun bevoegde instanties een vergunning te verkrijgen of zich in te schrijven in een register of bij een beroepsorde of -vereniging op hun grondgebied.
*De vergunningseis of inschrijvingseis valt niet onder de werking van artikel 16 in de volgende gevallen:
De desbetreffende vergunning of inschrijving wordt voorgeschreven door een communautair instrument dan wel het communautair instrument machtigt de lidstaat expliciet om een vergunning of inschrijving te eisen dan wel het communautair instrument kunt u alleen effectief implementeren door middel van een vergunning of een inschrijving.
Geef dit aan met een korte motivatie in de notificatie.*
- c. Een verbod voor de dienstverrichter op hun grondgebied een bepaalde vorm of soort infrastructuur, zoals een kantoor of kabinet, op te zetten om de betrokken diensten te verrichten.
- d. De toepassing van een specifieke contractuele regeling tussen de dienstverrichter en de afnemer die het verrichten van diensten door zelfstandigen verhindert of beperkt.
- e. Een verplichting voor de dienstverrichter om speciaal voor de uitoefening van een dienstenactiviteit een door hun bevoegde instanties afgegeven identiteitsdocument te bezitten.
- f. Eisen die betrekking hebben op het gebruik van uitrusting en materiaal die een integrerend deel van de dienstverrichting vormen.
De eisen aan gebruik en materiaal vallen niet onder de werking van artikel 16 indien deze eisen noodzakelijk zijn voor de gezondheid en veiligheid op het werk. Geef dit aan met een korte motivatie in de notificatie.
- g. Beperkingen van het vrij verrichten van diensten zoals bedoeld in artikel 19.

Artikel 19: verboden beperkingen voor afnemers van diensten:

- een verplichting voor afnemers om bij hun bevoegde instanties een vergunning aan te vragen of een verklaring af te leggen;
- discriminerende beperkingen op het verkrijgen van financiële bijstand vanwege het feit dat de dienstverrichter in een andere lidstaat is gevestigd of vanwege de plaats waar de dienst wordt verricht.

Conclusie vraag 3c **Gaat het om een eis die is opgenomen in artikel 16 lid 2:**

- Ja** Indien vraag 3c met 'ja' is beantwoord:
- ➡ de zwaardere motiveringsverplichting voor artikel 16 lid 2 jo 39 lid 5 (verrichting) is van toepassing (eindconclusie Va: verrichting+ ja). Notificeer onder artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting), via het notificatieformulier van artikel 16. Geef daarbij aan dat het een artikel 16 lid 2-eis is, om welke eis van artikel 16 lid 2 het gaat en houdt er rekening mee bij het formuleren van de motivering dat de zwaardere motiveringsplicht van toepassing is. (Zie hoofdstuk 5 voor hoe notificeren in zijn werk gaat).
 - ➡ Notificeer tevens onder vestiging indien vraag 2b met 'ja' is beantwoord (dus indien eindconclusie IVa: vestiging ja). (Zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat).

- Nee** Indien vraag 3c met ‘nee’ is beantwoord:
- ➡ de zwaardere motiveringsverplichting van artikel 16 lid 2 jo 39 lid 5 (verrichting) is niet van toepassing (eindconclusie Va: verrichting ja). Notificeer onder artikel 16 jo 39 lid 5 (verrichting) zonder aan te geven dat het een artikel 16 lid 2-eis is. (Zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat).
 - ➡ Notificeer tevens onder artikel 15 (vestiging) indien vraag 2b met ‘ja’ is beantwoord (dus indien eindconclusie IVa: vestiging ja). (Zie hoofdstuk 5 voor hoe dit in zijn werk gaat).

5 Notificeren

5.1 Gevolgen

5.1.1 Algemeen

Mededelen Indien eisen worden gesteld die vallen onder één of beide notificatieverplichtingen, moet de Commissie van deze eisen in kennis worden gesteld, met daarbij de redenen voor die eisen aangegeven en waarom deze aan de randvoorwaarden van de Dienstenrichtlijn voldoen.

De Commissie zal in ieder geval de ontvangen notificaties aan alle lidstaten mededelen. De gemelde bepalingen mogen wel al worden vastgesteld, er is geen standstill-verplichting, waardoor op een reactie van de Commissie gewacht hoeft te worden. De algemeen verbindende voorschriften kunnen al worden vastgesteld en inwerking treden. De notificatieverplichtingen dienen ertoe om in ieder geval een controle achteraf mogelijk te maken. De lidstaat heeft de keuze om wet- en regelgeving in de ontwerpfasen te notificeren of na de vaststelling. Hierdoor zal een beroep voor de nationale rechter op de procedurebepalingen dan ook niet tot gevolg hebben dat nationale bepalingen buiten toepassing gelaten moeten worden.

5.1.2 Vrijheid van vestiging (schema B – vraag 2)

Geen stand-still Notificaties die betrekking hebben op eisen die gesteld worden aan de vestiging van een dienstverlener (artikel 15 lid 6 en 7) hebben *geen zelfstandige rechtsgevolgen*. De genotificeerde eisen worden na ontvangst door de Commissie aan de andere lidstaten medegedeeld. Deze mededeling belet de betrokken lidstaat niet om de desbetreffende bepalingen met deze eisen vast te stellen, er is geen standstill-termijn of vereiste van voorafgaande goedkeuring door de Commissie. Nieuwe regelgeving dient echter wel *onverwijld* te worden genotificeerd, dus wacht niet te lang en spaar ook geen notificaties op.

Beschikking 3 maanden De Commissie kan wel binnen drie maanden na kennisgeving van de eis in een beschikking een lidstaat verzoeken van vaststelling van de eis af te zien. De aard van deze beschikking is evenwel declaratoir in die zin dat de beschikking het standpunt van de Commissie vastlegt over de vraag of naar haar oordeel een eis verenigbaar is met het Europese recht en voldoet aan de motivering van artikel 15 van de Dienstenrichtlijn. De richtlijn geeft niet aan dat de beschikking een opschortende werking heeft. Evenmin impliceert de beschikking de nietigheid van de nationale eisen, de Commissie kan alleen verzoeken om van de vaststelling van de eisen af te zien of deze in te trekken. De Commissie hoeft overigens geen beschikking te nemen, het is een bevoegdheid.

Inbreuk-procedure Als eisen die onder de reikwijdte van artikel 15 vallen naar de mening van de Commissie toch in strijd zijn met deze bepaling, dan rest de Commissie geen andere juridische weg dan het instellen van een inbreukprocedure tegen Nederland, waarbij de visie die de Commissie in haar beschikking heeft neergelegd natuurlijk als basis zal dienen. Door middel van een inbreukprocedure kan de Commissie uiteindelijk het Hof van Justitie verzoeken Nederland te veroordelen wegens het niet nakomen van zijn verplichtingen onder het Europese recht.

Indien de Commissie geen beschikking heeft genomen en zij stelt na de periode van drie maanden dat de eisen in strijd zijn met de Dienstenrichtlijn, bijvoorbeeld naar aanleiding van een klacht van een burger, dan kan zij in beginsel nog steeds een inbreukprocedure starten. De vraag die dit oproept is dan uiteraard wel waarom zij bij de notificatie niet een beschikking heeft genomen.

Tijdens de onderhandelingen is aangegeven dat deze Commissiebeschikking ten doel heeft een maximale transparantie te krijgen van de Commissie over een genotificeerde eis en gelijktijdig de mogelijkheid biedt voor de lidstaten om deze beschikking aan te vechten bij het Hof van Justitie via een beroep tot nietigverklaring indien de inhoudelijke afweging door de Commissie wordt betwist. De beschikking is dus wel een beschikking in de zin van het Verdrag, maar geeft de Commissie niet de mogelijkheid op grond van deze beschikking rechtstreeks naar het Hof te gaan zonder eerst de formaliteiten van een inbreukprocedure (een ingebrekestelling en een met redenen omkleed advies) te volgen.

Eerder notificeren Het staat overheidsinstanties uiteraard vrij om in een fase te notificeren dat het voorschrift nog niet is vastgesteld, zodat indien de Commissie stelt dat het voorschrift in strijd met de Dienstenrichtlijn is en verzoekt van vaststelling af te zien, het voorschrift niet hoeft te worden ingetrokken. De Commissie kan binnen 3 maanden een beschikking nemen. Na die tijd zal ze aangewezen zijn op de reguliere inbreukprocedure. Nadeel van notificeren in ontwerpfase is uiteraard dat het voorschrift nog kan wijzigen, waardoor het opnieuw genotificeerd zal moeten worden.

Nationaal recht Indien een lidstaat een beschikking van de Commissie ingevolge artikel 15 lid 7 wenst op te volgen, dan dient de lidstaat zelf de eis zodanig aan te passen of in te trekken dat recht wordt gedaan aan het beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen en in voorkomend geval te voorzien in overgangsrecht.

5.1.3 Vrij verrichten van diensten (schema B – vraag 3)

Geen stand-still Notificaties die betrekking hebben op eisen die gesteld worden aan het tijdelijk grensoverschrijdend verrichten van een dienst (artikel 39 lid 5 jo. artikel 16 lid 1, 2 en 3) hebben ook geen zelfstandige rechtsgevolgen. De genotificeerde eisen worden na ontvangst door de Commissie aan de andere lidstaten medegedeeld. Deze mededeling belet de betrokken lidstaat niet om de desbetreffende bepalingen met deze eisen vast te stellen. Nieuwe regelgeving dient echter wel onverwijld te worden genotificeerd, dus wacht niet te lang en spaar ook geen notificaties op.

Analyses en richtsnoeren op jaarbasis De Commissie kan op jaarbasis analyses en richtsnoeren publiceren inzake de toepassing van de bepalingen in de richtlijn over het vrij verrichten van diensten. Er is geen mogelijkheid opgenomen dat de Commissie een beschikking neemt. Ook hier is geen standstill-termijn en ook geen vereiste van voorafgaande goedkeuring door de Commissie. Als eisen die onder de reikwijdte van artikel 16 vallen toch in strijd blijken te zijn met deze bepaling, dan rest de Commissie geen andere juridische weg dan het instellen van een inbreukprocedure tegen Nederland, waarbij de Commissie uiteindelijk het Hof van Justitie kan verzoeken om Nederland te veroordelen wegens niet nakoming van zijn verplichtingen onder het Europese recht.

Eerder notificeren Indien het om verrichtingseisen (art. 16) gaat biedt notificeren in de ontwerpfasen weinig toegevoegde waarde. Waar bij vestigingseisen kan worden gesteld dat indien na drie maanden geen beschikking is genomen de voorschriften kunnen worden vastgesteld, is voor verrichtingseisen geen reactietermijn of individuele reactie voor de Commissie opgenomen. De Commissie zal op jaarbasis analyses en richtsnoeren publiceren, waardoor het afwachten van een bepaalde termijn niet aan de orde is. Uiteraard is de kans wel vrij groot dat de Commissie op andere wijze van zich laat horen indien het voorschrift in strijd is met de Dienstenrichtlijn.

Nationaal recht Ook hier geldt overigens dat de lidstaat bij aanpassing of intrekking van een eis dit op een zodanige wijze dient uit te voeren dat recht wordt gedaan aan het beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen en in voorkomend geval te voorzien in overgangsrecht.

5.2 Organisatie

5.2.1 Centraal contactpunt

Centraal contactpunt voor NL De notificatie van Nederlandse regelgeving onder de Dienstenrichtlijn vindt plaats via een centraal contactpunt. Dit contactpunt is eerste aanspreekpunt voor de Commissie en verantwoordelijk voor de daadwerkelijke indiening van de notificaties namens Nederland en de doorgeleiding van reacties op de notificaties. Daarnaast ontvangt het contactpunt via de Commissie notificaties van andere lidstaten. Het contactpunt is ondergebracht bij het Ministerie van Economische Zaken. Uiteraard blijven de verschillende overheden zelf verantwoordelijk voor het voldoen aan de notificatieplicht en de Dienstenrichtlijn.

5.2.2 Notificatiecoördinatoren

Noco's Voor ieder overheidsorgaan is een notificatiecoördinator (hierna: noco) aangewezen, waar medewerkers met vragen over de procedure terecht kunnen. Dit aanspreekpunt, of de dossierhouder in overleg met de noco, dient de notificaties in bij het contactpunt van EZ. Het contactpunt stuurt de notificatie pas door als duidelijk is dat de noco van het desbetreffende departement akkoord is.

Ministeries Voor de Rijksoverheid geldt dat binnen ieder ministerie een noco werkzaam is, die aanspreekpunt is voor de notificaties onder zowel richtlijn 98/34/EG (zie hiervoor de ICER-Handleiding notificatie van technische voorschriften) als de Dienstenrichtlijn. De noco neemt daarnaast deel aan het overleg in de ICER-Notificatie (ICER-N), een vaste werkgroep van de ICER.

Schappen en beroepsorganisaties Product- en bedrijfsschappen en beroepsorganisaties notificeren via de noco van de vakministeries. Deze procedure komt overeen met de procedure zoals die gevolgd wordt bij notificatie onder richtlijn 98/34/EG, waar product- en bedrijfsschappen ook onder vallen.

Gemeenten, provincies en waterschappen Gemeenten, provincies en waterschappen vallen niet onder richtlijn 98/34/EG, omdat die alleen van toepassing is op regelgeving die in de hele lidstaat geldt. Voor de notificaties onder de Dienstenrichtlijn, hebben provincies en gemeenten een aanspreekpunt bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties in de vorm van het 'BZK-coördinatiepunt'. De waterschappen kunnen bij de noco van het ministerie van Verkeer en Waterstaat terecht.

Aanvullende module: ministeries, beroepsorganisaties en de pbo Voor ministeries, beroepsorganisaties en de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie is in een aanvullende module van deze handleiding beschikbaar met specifieke informatie over: welke organisaties via welk ministerie notificeren; hoe samenloop met notificeren onder richtlijn 98/34/EG werkt.

De module is beschikbaar via:
<http://dienstenrichtlijn.ez.nl>
<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER>

Voor wetgevingsjuristen tevens via:
<http://www.kc-wetgeving.nl>

5.2.3 BZK-coördinatiepunt

Taak Het BZK-coördinatiepunt ontvangt alle decentrale notificaties en stuurt deze door naar het centrale contactpunt, dat is ondergebracht bij het ministerie van Economische Zaken. In beginsel verricht het BZK-coördinatiepunt een toets op de volledigheid van de toegezonden notificatie. Alleen op verzoek verricht het BZK-coördinatiepunt een inhoudelijke beoordeling. In voorkomende gevallen, wordt daarbij voor beantwoording van specifieke vragen, contact gelegd met andere vakdepartementen.

Kenniscentrum Europa Decentraal Voor algemene vragen kunnen decentrale overheden terecht bij het Kenniscentrum Europa Decentraal (KED). Net zoals de departementen behouden de decentrale overheden hun verantwoordelijkheid voor het in lijn brengen van hun regelgeving met de Dienstenrichtlijn. Tot slot zij opgemerkt, dat over enkele jaren een evaluatie plaatsvindt van de ingerichte notificatieprocedure en de werking van het centrale contactpunt bij het ministerie van Economische Zaken en het BZK-coördinatiepunt.

Aanvullende module: decentrale overheden Voor gemeenten, provincies en waterschappen is een aanvullende module op dit algemene deel van de handleiding beschikbaar, met specifieke informatie over onder meer

- het BZK-coördinatiepunt;
- het notificatieproces bij decentrale overheden.

5-3 Procedure

5.3.1 Indiening bij notificatiecoördinator of contactpunt

Notificatie-formulieren Notificeren gaat door middel van een notificatieformulier dat u indient bij een notificatiecoördinator of het BZK-coördinatiepunt voor gemeenten en provincies. Voor notificatie onder de Dienstenrichtlijn bestaan twee notificatieformulieren:

- een formulier voor regelgeving die alleen eisen aan vestiging (artikel 15) stelt en;
- een formulier voor regelgeving voor eisen aan dienstverrichting (artikel 16 en artikel 39 lid 5)
- en voor regelgeving die zowel eisen aan vestiging (artikel 15) als verrichting (artikel 16 jo 39 lid 5) stelt. Daarnaast is het in bepaalde omstandigheden voor regelgeving die vestigingseisen bevat, maar waar daarnaast tevens richtlijn 98/34/EG op van toepassing is, mogelijk gebruik te maken van een dubbelmelding. Deze dubbelmelding is alleen relevant voor ministeries en product- en bedrijfschappen. Informatie hierover is dan ook opgenomen in de aanvullende module voor ministeries, product- en bedrijfschappen en beroepsorganisaties. Voor de volledigheid zij hier wel vast genoemd:
- het 16-puntenbericht voor notificeren onder richtlijn 98/34/EG en eisen aan vestiging (artikel 15) van de Dienstenrichtlijn.

Zie voor een toelichting hierop dus de aanvullende module voor ministeries, product- en bedrijfschappen en beroepsorganisaties.

Vindplaats Omdat het een nieuwe procedure is, kan het zijn dat de Commissie in de toekomst met een andere wijze van notificeren gaat werken of de formulieren aanpast. Indien nodig zal deze Handleiding dan worden aangepast. De meest recente versies van de notificatieformulieren zijn altijd op te vragen bij de noco of te vinden via:

<http://dienstenrichtlijn.ez.nl>

<http://kc-wetgeving.nl>

<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER/handleidingen>

Omdat in tegenstelling tot notificaties onder richtlijn 98/34/EG, regelgeving onder de Dienstenrichtlijn al kan worden vastgesteld, terwijl de procedure nog niet is doorlopen, hoeft het niet te gaan om ontwerpregelgeving. Uiteraard is het wel mogelijk om in de ontwerpfase te notificeren. Dit kan vooral handig zijn indien in een regeling zowel bepalingen voorkomen die onder de Dienstenrichtlijn voorkomen als onder richtlijn 98/34/EG. Wacht in ieder geval niet te lang met notificeren. Het moet namelijk nog wel gaan om 'nieuwe' bepalingen.

In te vullen informatie Voor beide notificatieformulieren onder de Dienstenrichtlijn geldt dat u de volgende informatie dient in te vullen:

Algemene informatie

- lidstaat
- titel van de regelgeving
- niveau van de regelgeving: nationaal/regionaal/lokaal
- (beoogde) datum inwerkingtreding
- het artikel met de eis
- de dienstensector waarvoor de eis geldt
- omschrijving van de eis

Motivering

- de dwingende reden van algemeen belang waar een beroep op wordt gedaan (waarbij voor artikel 16 jo 39 lid 5 alleen openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid en de bescherming van het milieu mogelijk is)
- om welke redenen de genotificeerde eis beschouwd wordt als niet-discriminerend, noodzakelijk om de genoemde reden van algemeen belang, en evenredig om dit doel te bereiken. (rule of reason motivatie)

Eindconclusie Indien eindconclusie IVa 'vestiging ja' van toepassing is, dient u dus:

- IVa**
- het notificatieformulier voor vestiging (artikel 15) in te vullen;
 - daarbij aan te geven welke eis van artikel 15 lid 2 wordt gesteld;
 - te motiveren waarom het voorschrift non-discriminatoire is, evenredig en noodzakelijk wegens welke dwingende reden van algemeen belang.

N.B. Indien u daarnaast te maken heeft met richtlijn 98/34/EG kunt u het beste de paragraaf die in de aanvullende module voor ministeries, product- en bedrijfschappen en beroepsorganisaties raadplegen om te bezien of u gebruik kunt maken van de dubbelmelding via richtlijn 98/34/EG, in plaats van via de Dienstenrichtlijn.

Eindconclusie IVa en Va Indien eindconclusie IVa 'vestiging ja' en eindconclusie Va 'verrichting ja' (incl. verrichting+ ja), van toepassing is, kunt u het notificatieformulier van verrichting (artikel 16 jo 39 lid 5) gebruiken, omdat deze de mogelijkheid biedt voor zowel vestiging als verrichting te notificeren.

- Eindconclusie Va** Indien eindconclusie Va ‘verrichting ja’ van toepassing is dient u:
- het notificatieformulier voor verrichting (artikel 16 jo 39 lid 5) in te vullen;
 - te motiveren waarom het voorschrift non-discriminatoir is, evenredig en noodzakelijk wegens welke reden: openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid of de bescherming van het milieu.
- Indien eindconclusie Va ‘verrichting+ ja’ van toepassing is dient u hetzelfde te doen, maar daarnaast ook:
- aan te geven welke eis van artikel 16 lid 2 wordt gesteld, en
 - daarmee rekening te houden bij het opstellen van de motivering.

5.3.2 Indiening bij centraal contactpunt

- EZ** De noco dient vervolgens zo snel mogelijk het notificatiebericht in bij het contactpunt voor Nederland bij EZ. Het contactpunt van EZ verricht binnen drie werkdagen een marginale check op de ontvangen notificatie, waarbij gekeken wordt naar de begrijpelijkheid en volledigheid van het aangeleverde. Voor decentrale overheden geldt vanaf indiening bij het BZK-coördinatiepunt in totaal zeven werkdagen, inclusief de genoemde drie werkdagen. De departementen zelf blijven verantwoordelijk voor de notificatieplicht en de overeenstemming van hun regelgeving met de Dienstenrichtlijn.

5.3.3 Indiening bij de Commissie

- Reactie** Het EZ-contactpunt dient de notificatie in bij de Commissie.
- Commissie** De Commissie stuurt de ontvangen notificaties naar alle lidstaten. De notificerende instantie ontvangt bericht dat de notificatie is ingediend, dan wel dat het contactpunt nog vragen heeft.

Zoals eerder aangegeven verschilt de reactie van de Commissie per notificatieverplichting. Indien het gaat om vestiging (artikel 15 lid 2), kan de Commissie binnen drie maanden een beschikking nemen. In die beschikking kan ze de lidstaat verzoeken de bepaling in te trekken of van vaststelling van de bepaling af te zien. De Commissie hoeft echter geen beschikking te nemen. Het kan dus ook mogelijk zijn dat u niets hoort.

Indien het gaat om verrichting (artikel 16 en 39 lid 5), heeft de Commissie aangegeven op jaarbasis analyses en richtsnoeren te publiceren. In dit geval neemt de Commissie dus geen concrete beschikking.

- Inbreuk procedure** Zoals eerder aangegeven geldt voor beide notificatieverplichtingen dat de Commissie van haar gewone bevoegdheden gebruik kan maken. Dit betekent dat niet voldoen aan de notificatieprocedure of niet voldoen aan de Dienstenrichtlijn een inbreukprocedure tot gevolg kan hebben. In een inbreukprocedure kan de Commissie na een administratieve voorfase het Hof van Justitie verzoeken Nederland te veroordelen, waarbij zij uiteindelijk het Hof kan verzoeken Nederland een financiële sanctie op te leggen.

Omdat de notificatieprocedure onder de Dienstenrichtlijn een nieuwe procedure is, kan nog niet aangegeven worden hoe de Commissie er mee om zal gaan. Zo is bijvoorbeeld nog niet geheel duidelijk wat de rol van andere lidstaten is bij deze procedure, nu zij alle notificaties van andere lidstaten gaan ontvangen. Zoals hierboven al aangegeven, zal deze handleiding worden aangepast indien bepaalde ontwikkelingen daartoe noodzaken.

Kijk voor de meest recente informatie ook op de websites waarop deze handleiding is geplaatst.

6 Andere aandachtspunten

6.1 Verboden bepalingen

Extra check Bepaalde eisen zijn onder de Dienstenrichtlijn (en het Verdrag) in zijn geheel verboden. Het behoeft geen uitleg dat dergelijke eisen zo snel mogelijk dienen te worden afgeschaft. Het gaat om:

Verboden eisen (artikel 14):

1. discriminerende eisen die direct of indirect onderscheid maken naar nationaliteit of statutaire zetel,
2. een verbod op het hebben van een vestiging in meer dan een lidstaat of ingeschreven staan in beroepsregisters in meer dan een lidstaat;
3. beperkingen met betrekking tot hoofd- en nevenvestigingen;
4. wederkerigheidsvoorwaarden (dat wil zeggen eisen dat de lidstaat van de dienstverrichter dienstverrichters uit Nederland op dezelfde wijze behandelt);
5. de toepassing per geval van economische criteria;
6. de directe of indirecte betrokkenheid van concurrerende marktdeelnemers bij de verlening van vergunningen e.d.;
7. verplichtingen met betrekking tot het stellen van financiële waarborgen en verzekeringen bij een binnen Nederland gevestigde onderneming;
8. de verplichting om gedurende een bepaalde tijd ingeschreven te staan in Nederlandse registers of de activiteit al gedurende bepaalde tijd op Nederlands grondgebied te hebben uitgeoefend.

6.2 Dienstenloket

Algemene informatie De Dienstenrichtlijn verplicht tot het instellen van een centraal loket, waar algemene informatie te vinden is over wet- en regelgeving waar dienstverrichters aan moeten voldoen. Ook moeten dienstverrichters via dit Dienstenloket alle procedures kunnen afwikkelen die nodig zijn om een dienst te kunnen verrichten. In Nederland is dit Dienstenloket ondergebracht bij Antwoord voor Bedrijven (zie <http://www.antwoordvoorbedrijven.nl>).

Afwikkelen procedures Indien er nieuwe eisen worden gesteld aan dienstenactiviteiten, of bestaande eisen worden gewijzigd, moeten deze dus via het Dienstenloket terug te vinden zijn en eventuele procedures die worden ingesteld zoals inschrijvingen en dergelijke, moeten via het Dienstenloket afgewikkeld kunnen worden. Van belang is hierbij te noemen dat regelgeving die onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn valt, maar niet genotificeerd hoeft te worden, wel op het Dienstenloket moet worden aangesloten. Op <http://www.dienstenrichtlijn.ez.nl> kunt u meer informatie vinden over het Dienstenloket en hoe u aan deze verplichtingen kunt voldoen.

6.3 Administratieve samenwerking

Bevoegde instanties Bevoegde instanties dienen onder de Dienstenrichtlijn samen te werken met bevoegde instanties uit andere lidstaten. Deze samenwerking bestaat uit het verstrekken van informatie naar aanleiding van een vraag over bijvoorbeeld diploma's en registraties van dienstverrichters. Deze uitwisseling van informatie verloopt via het IMI-systeem, dat staat voor Interne Markt Informatie systeem. Zie ook hier <http://www.dienstenrichtlijn.ez.nl> over hoe dit in zijn werk gaat.

6.4 Vergunningen

6.4.1 Begrip 'vergunning'

Procedure Het begrip vergunning wordt onder de Dienstenrichtlijn breed uitgelegd en ziet op 'elke procedure die voor een dienstverrichter of afnemer de verplichting inhoudt bij een bevoegde instantie stappen te ondernemen ter verkrijging van een formeel of stilzwijgend besluit over de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit'. Hier vallen dus bijvoorbeeld ook inschrijvingen, certificeringsverplichtingen, erkenningen en dergelijke onder.

Vestiging en verrichting De Dienstenrichtlijn maakt onderscheid tussen twee soorten vergunningstelsels: vestigingsvergunningen en verrichtingsvergunningen. Artikel 9 ziet op vergunningstelsels die worden gesteld aan de dienstverrichters die zich in Nederland vestigen, artikel 16 lid 2 sub b ziet op vergunningstelsels voor dienstverrichting.

6.4.2 Randvoorwaarden

Leges e.d. Voor beide typen vergunningstelsels geldt echter een aantal randvoorwaarden. Daarnaast dienen beide typen via het Dienstenloket aangevraagd en afgehandeld te kunnen worden (zie hierboven onder 6.2.). De randvoorwaarden voor beide typen vergunningen staan in artikel 9 en volgende omschreven. Zie ook de artikelen 28 en volgende van de Dienstenwet.

Samengevat gaat het om:

- het vergunningstelsel dient non-discriminatoir, proportioneel en gerechtvaardigd te zijn vanwege dwingende redenen van algemeen belang;
- de opbrengsten van het vergunningstelsel mogen niet meer bedragen dan de kosten van het vergunningstelsel;
- de vergunning dient:
 - geldig te zijn voor heel Nederland;
 - niet slechts voor een beperkte tijd geldig te zijn;
 - niet meer aan leges op te brengen dan de kosten van de behandeling;
 - binnen een vastgestelde termijn behandeld te zijn die niet meer dan 1x kan worden verlengd.

Selectieprocedure Indien het aantal te verlenen vergunningen vanwege schaarste van de beschikbare natuurlijke hulpbronnen of omdat de bruikbare technische mogelijkheden beperkt is, dient de selectieprocedure voor de afgifte van de vergunningen transparant en onpartijdig te verlopen. Deze vergunningen mogen dan alleen voor een beperkte duur worden vergeven. Om andere redenen dan schaarste van de natuurlijke hulpbronnen of technische mogelijkheden mag wel een beperking van het aantal vergunningen plaatsvinden (zie overweging 62).

Dienstenwet Op alle procedures die onder de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn vallen, is de Dienstenwet van toepassing. Vooral voor twee punten kan dat van belang zijn, namelijk de behandeltermijn en de 'Lex silencio positivo' (zie hierna).

Behandeltermijn Indien niet in een wettelijk voorschrift expliciet iets anders is geregeld, is de behandeltermijn van de Dienstenwet van toepassing. In de Dienstenwet is, conform de Dienstenrichtlijn, bepaald dat de behandeltermijn voor een vergunningaanvraag acht weken is. Deze termijn kan slechts één keer verlengd worden en alleen wegens ingewikkeldheid van de aanvraag.

Indien een afwijkende termijn nodig is, zal dit moeten worden vastgelegd. Daarnaast is er een aantal andere bepalingen van toepassing op de procedure, waar niet van afgeweken kan worden. Zie daarvoor de bepalingen over vergunningen van artikel 28 en volgende van de Dienstenwet.

6.4.3 Lex silencio positivo

Stilzwijgende verlening

Ingevolge artikel 28 van de Dienstenwet is op alle vergunningen die onder de Dienstenrichtlijn vallen de Lex silencio positivo (de positieve beschikking van rechtswege bij niet tijdig beslissen, hierna: LSP) van toepassing. Dit betekent dat indien in regelgeving een vergunning in de zin van de Dienstenrichtlijn wordt vereist, de LSP van toepassing is, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald.

Indien een dienstverrichter een vergunning aanvraagt en niet binnen de termijn een beschikking ontvangt, wordt de vergunning geacht te zijn verleend. Hoe de LSP werkt is in paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht geregeld.

Voor decentrale overheden geldt een andere ingangstermijn voor dit regime, meer informatie is voor decentrale overheden te vinden op <http://www.europadecentraal.nl>.

Beperkte uitzonderingen

Het niet toepassen van de LSP is alleen mogelijk door dit *expliciet in de desbetreffende regelgeving* vast te leggen. Daarnaast is dit alleen op bepaalde gronden mogelijk.

Het niet toepassen van de LSP kan alleen worden gemotiveerd op een van de volgende gronden:

- a. Toepassing van de LSP levert strijd op met andere Europeesrechtelijke verplichtingen.
- b. Er is sprake van een registratie- of meldingsplicht, waarbij door een bestuursorgaan geen beschikking op een aanvraag wordt genomen. De LSP is voor deze verplichtingen niet geschikt. Let op: soms wordt de benaming 'registratie/melding' gebruikt, maar wordt er toch een beschikking genomen.
- c. Dwingende redenen van algemeen belang, inclusief de belangen van derden, staan aan de toepassing van de LSP in de weg. Indien op een aanvraag de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing is, is daarmee de bescherming van de belangen van derden gegeven. Bij de afweging van toepassing van de LSP tegen de dwingende redenen van algemeen belang spelen de volgende factoren een rol:
 - de aard van het algemeen belang;
 - het relatieve belang van de bijdrage die het vergunningsvereiste levert aan de bescherming van dat algemeen belang;
 - de aard van eventuele onwenselijke gevolgen, die optreden indien stilzwijgend een vergunning wordt verleend in gevallen waarin deze bij een juiste afweging en een tijdige beslissing door het bestuursorgaan niet zou zijn verleend;
 - de omvang van die onwenselijke gevolgen;
 - de omkeerbaarheid van die onwenselijke gevolgen.

Indien de LSP wel dient te worden ingevoerd, hoeft u dit dus niet expliciet te regelen. Let wel op overige maatregelen die genomen moeten worden (zie daarvoor de Dienstenwet en paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht).

6.5 Aparte notificatieplicht voor individuele gevallen

Veiligheid Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat voor de uitzondering voor specifieke gevallen die in artikel 18 en artikel 35 van de Dienstenrichtlijn beschreven wordt, een aparte procedure geldt die niet valt onder de notificatieprocedure zoals beschreven in deze handleiding. Het gaat om maatregelen die bij wijze van uitzondering ten opzichte van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter genomen kunnen worden met betrekking tot de veiligheid van diensten. Voor deze maatregelen geldt een procedure van Administratieve Samenwerking (via het IMI), en gelden de notificatieprocedures van artikel 15, lid 6 en 7 of artikel 39 lid 5 Dienstenrichtlijn niet.

Eindnoten

1. Artikel 15, lid 7, eerste alinea, laatste zin, dienstenrichtlijn; Artikel 39 lid 5 impliceert ook niet dat het moet gaan om ontwerpeisen, maar spreekt van nieuwe en gewijzigde eisen.
2. C-109/92, Wirth, overweging 15.
3. Zuiver interne situaties vallen niet onder de Dienstenrichtlijn.
4. C-109/92, Wirth.
5. Zoals in C-275/92, Schindler.
6. Dit volgt ook uit de jurisprudentie van het Hof over de verhouding tussen het vrij verkeer van goederen en het vrij verkeer van diensten: zie de arresten van het Hof van Justitie C-36/02, Omega Spielhallen; overwegingen 25-26 en 36-41; C-390/99, Canal Satélite Digital, zaak overweging 31.
7. Artikel 1, lid 2 en lid 3, Dienstenrichtlijn, overweging 8. Het gaat dus bij diensten van algemeen economische belang om die diensten die onder de werkingssfeer van artikel 106, tweede lid, VWEU vallen.
8. Artikel 1, lid 3, eerste alinea, Dienstenrichtlijn.
9. Artikel 1, lid 4, overweging 11, Dienstenrichtlijn.
10. Artikel 1, lid 5, overweging 12, Dienstenrichtlijn.
11. Artikel 1, lid 6 en 7, overweging 14, Dienstenrichtlijn.
12. Artikel 1, lid 7, overweging 15, Dienstenrichtlijn.
13. Artikel 2, lid 2, onderdeel c, overweging 20, Dienstenrichtlijn.
14. Artikel 2, lid 2, onderdeel d, overweging 21, Dienstenrichtlijn.
15. Artikel 2, lid 2, onderdeel f, overweging 22, Dienstenrichtlijn.
16. Artikel 2, lid 2, onderdeel g, overweging 24, Dienstenrichtlijn.
17. Zie onder andere het arrest van het Hof van Justitie C 42/92, Thijssen .
18. Artikel 2, lid 2, onderdeel j, overwegingen 27-28, Dienstenrichtlijn.
19. Artikel 2, lid 3, Dienstenrichtlijn.
20. Zie overweging 40 Dienstenrichtlijn.
21. Zie ook overweging 41 Dienstenrichtlijn.
22. Zie in dit verband ook overweging 84 van de Dienstenrichtlijn.
23. Zie in dit verband artikel 2, lid 2, onderdeel l, van de Dienstenrichtlijn.
24. Zie overweging 89 van de Dienstenrichtlijn.
25. Zie overweging 90 van de Dienstenrichtlijn.

Bijlage A: vindplaatsen

De ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn:

- Algemeen deel
- Aanvullende module voor ministeries, de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie en beroepsorganisaties
- Aanvullende module voor gemeenten, provincies en waterschappen

en meer informatie is te vinden via:

<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER>

<http://www.dienstenrichtlijn.ez.nl> of <http://www.minez.nl>

Voor wetgevingsjuristen:

<http://www.kc-wetgeving.nl>

Voor product- en bedrijven:

http://www.ser.nl/nl/taken/bestuurlijke/pbo/handreikingen_geleidebrieven.aspx

Voor decentrale overheden:

www.europadecentraal.nl/Dienstenrichtlijn

www.minbzk.nl/onderwerpen/europa-en/dienstenrichtlijn

Voor gemeenten:

www.vng.nl/smartsite.dws?ch=,DEF/&id=63744

Voor provincies:

www.ipb.nl/31-Europa.html?dossier=6

Het ‘Handboek voor de implementatie van de Dienstenrichtlijn’ en andere informatie van de Commissie via:

http://ec.europa.eu/internal_market/services/services-dir/index_en.htm

De tekst van de Dienstenrichtlijn:

http://eur-lex.europa.eu/RECH_menu.do

(zoek vervolgens op referentienummer document richtlijn 2006/123).

De ‘ICER-Handleiding notificatie van technische voorschriften’ (richtlijn 98/34/EG):

<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER>

en voor wetgevingsjuristen via:

<http://www.kc-wetgeving.nl> (onder ICER)

Het ‘Draaiboek EG-/WTO-notificatie voor de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie’ (richtlijn 98/34/EG):

<http://www.ser.nl/nl/taken/bestuurlijke/pbo/-/media/Files/Internet/PBO/handreikingen/Draaiboek.ashx>

Bijlage B: tekst Dienstenrichtlijn

RICHTLIJN 2006/123/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD**van 12 december 2006****betreffende diensten op de interne markt**

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 47, lid 2, eerste en derde zin, en artikel 55,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's ⁽²⁾,

Handelend volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De Europese Gemeenschap streeft naar steeds nauwere banden tussen de Europese staten en volkeren en naar economische en sociale vooruitgang. Volgens artikel 14, lid 2, van het Verdrag omvat de interne markt een ruimte zonder binnengrenzen, waar het vrije verkeer van diensten gewaarborgd is. Overeenkomstig artikel 43 van het Verdrag is de vrijheid van vestiging gewaarborgd. In artikel 49 van het Verdrag is het recht op het verrichten van diensten binnen de Gemeenschap neergelegd. Opheffing van de belemmeringen die de ontwikkeling van het dienstenverkeer tussen de lidstaten in de weg staan, is een essentieel middel om de integratie van de Europese volkeren te versterken en een evenwichtige en duurzame economische en sociale vooruitgang te bevorderen. Bij de opheffing van dergelijke belemmeringen is het van wezenlijk belang ervoor te zorgen dat de ontwikkeling van dienstenactiviteiten bijdraagt tot de uitvoering van de in artikel 2 van het Verdrag vastgelegde taak met betrekking tot het bevorderen van een harmonieuze, evenwichtige en duurzame ontwikkeling van de economische activiteit binnen de gehele Gemeenschap, een hoog niveau van werkgelegenheid en van sociale bescherming, de gelijkheid van mannen en vrouwen, een duurzame en niet-inflatoire groei, een hoge graad van concurrentievermogen en convergentie van economische prestaties, een hoog niveau van bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu, een verbetering van de levensstandaard en van de kwaliteit van het bestaan, de economische en sociale samenhang en de solidariteit tussen de lidstaten.

- (2) Een concurrerende dienstenmarkt is van vitaal belang voor de bevordering van de economische groei en de werkgelegenheid in de Europese Unie. Thans verhindert een groot aantal belemmeringen op de interne markt vele dienstverrichtende bedrijven, met name kleine en middelgrote ondernemingen, hun activiteiten over de nationale grenzen uit te breiden en ten volle profijt te trekken van de interne markt. Dit verzwakt het wereldwijde concurrentievermogen van dienstverrichters uit de Europese Unie. Een vrije markt die de lidstaten ertoe verplicht beperkingen op de grensoverschrijdende verrichting van diensten op te heffen en te zorgen voor een grotere doorzichtigheid en meer informatie ten behoeve van de consumenten, zou voor dezen betekenen dat zij een grotere keuze en betere diensten krijgen tegen lagere prijzen.

- (3) In het verslag van de Commissie over „De toestand van de interne markt voor diensten” is de inventaris opge maakt van een groot aantal belemmeringen die de ontwikkeling van de diensten tussen de lidstaten verhinderen of afremmen, met name diensten verricht door kleine en middelgrote ondernemingen, die op het gebied van diensten een belangrijke positie innemen. Het verslag concludeert dat tien jaar nadat de interne markt voltooid had dienen te zijn, nog steeds een diepe kloof gaapt tussen de visie van een geïntegreerde economie voor de Europese Unie en de dagelijkse werkelijkheid voor de Europese burgers en dienstverrichters. De belemmeringen hebben negatieve gevolgen voor allerlei dienstenactiviteiten en gedurende alle stadia van de activiteit van de dienstverrichter; zij hebben veel kenmerken gemeen, onder andere het feit dat zij vaak het gevolg zijn van administratieve lasten, de rechtsonzekerheid bij grensoverschrijdende activiteiten en een gebrek aan wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten.

- (4) Omdat diensten de motor van de economische groei vormen en in de meeste lidstaten goed zijn voor 70 % van het BNP en van de werkgelegenheid, heeft deze versnippering van de interne markt negatieve gevolgen voor de gehele Europese economie, met name voor de concurrentiekracht van kleine en middelgrote ondernemingen en het verkeer van werknemers en verhindert zij de toegang van de consumenten tot een ruimer dienstenaanbod tegen concurrerende prijzen. Onderstreept moet worden dat de dienstensector een sleutelsector is voor met name de werkgelegenheid van vrouwen, en dat dezen daarom in sterke mate kunnen profiteren van de nieuwe kansen die de voltooiing van de interne markt voor diensten biedt. Het Europees Parlement en de Raad hebben benadrukt dat het wegnemen van de juridische belemmeringen voor de totstandbrenging van een echte interne markt een prioriteit is voor de verwezenlijking van het doel van de Europese Raad van Lissabon van 23 en 24 maart 2000 om de werkgelegenheid en de sociale

⁽¹⁾ PB C 221 van 8.9.2005, blz. 113.

⁽²⁾ PB C 43 van 18.2.2005, blz. 18.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 16 februari 2006 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad). Gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 24 juli 2006 (PB C 270 E van 7.11.2006, blz. 1) en standpunt van het Europees Parlement van 15 november 2006. Besluit van de Raad van 11 december 2006.

cohesie te verbeteren en te komen tot een duurzame economische groei om van de Europese Unie tegen 2010 de meest concurrerende en dynamische kenniseconomie van de wereld te maken met meer en betere banen. De opheffing van deze belemmeringen, waarbij een hoog niveau van het Europese sociale model gewaarborgd moet blijven, is dus een fundamentele voorwaarde voor het overwinnen van de moeilijkheden die zich bij de uitvoering van de Lissabon-strategie voordoen en voor de heropleving van de Europese economie, vooral wat betreft de werkgelegenheid en de investeringen. Het is daarom van belang een interne markt voor diensten te verwezenlijken en een evenwicht te vinden tussen openstelling van de markt en het behoud van de openbare dienst en sociale en consumentenrechten.

dient te worden gezorgd voor een evenwichtige combinatie van maatregelen inzake doelgerichte harmonisatie, administratieve samenwerking, de bepaling over het vrij verrichten van diensten en de stimulering van de opstelling van gedragscodes over bepaalde vraagstukken. Deze coördinatie van de nationale wetgevende regimes dienen te zorgen voor een hoge mate van communautaire juridische integratie en een hoog beschermingsniveau voor de doelstellingen van algemeen belang, en met name de consumentenbescherming, hetgeen wezenlijk is voor het vertrouwen tussen de lidstaten. In deze richtlijn wordt ook rekening gehouden met andere doelstellingen van algemeen belang, zoals de bescherming van het milieu, de openbare veiligheid, de volksgezondheid en de noodzaak van de naleving van het arbeidsrecht.

- (5) Het is daarom noodzakelijk de belemmeringen voor de vrijheid van vestiging van dienstverrichters in de lidstaten en voor het vrije verkeer van diensten tussen lidstaten te verwijderen en de afnemers en verrichters van diensten de nodige rechtszekerheid te bieden om deze twee fundamentele vrijheden van het Verdrag daadwerkelijk te kunnen uitoefenen. Aangezien de belemmeringen voor de interne dienstenmarkt niet alleen gevolgen hebben voor marktdeelnemers die zich in een andere lidstaat willen vestigen, maar ook voor hen die een dienst in een andere lidstaat verrichten zonder zich daar te vestigen, dienen dienstverrichters in staat te worden gesteld hun dienstenactiviteiten op de interne markt te ontplooiën door zich in een lidstaat te vestigen of door gebruik te maken van het vrije verkeer van diensten. Dienstverrichters dienen tussen deze twee vrijheden te kunnen kiezen op grond van hun groei-strategie in elke lidstaat.
- (6) Alleen de rechtstreekse toepassing van de artikelen 43 en 49 van het Verdrag volstaat niet om deze belemmeringen op te heffen, enerzijds omdat een behandeling per geval via inbreukprocedures tegen de betrokken lidstaten, zeker na de uitbreiding uiterst ingewikkeld zou zijn voor de nationale en communautaire instellingen, en anderzijds omdat vele belemmeringen pas kunnen worden opgeheven nadat nationale wettelijke regelingen, onder meer door middel van administratieve samenwerking, zijn gecoördineerd. Zoals het Europees Parlement en de Raad hebben erkend, kan een communautair wetgevingsinstrument een echte interne dienstenmarkt tot stand brengen.
- (7) Deze richtlijn biedt een algemeen rechtskader voor een grote verscheidenheid van diensten en houdt daarbij rekening met de bijzondere kenmerken van de verschillende activiteiten of beroepen en hun reglementering. Dit kader stoelt op een dynamische en selectieve aanpak waarbij allereerst belemmeringen die snel kunnen worden verwijderd, uit de weg worden geruimd en waarbij voor de andere belemmeringen een aanvang wordt gemaakt met een proces van evaluatie, raadpleging en vervolgens harmonisatie met betrekking tot specifieke vraagstukken; dit proces moet leiden tot de geleidelijke en gecoördineerde modernisering van de nationale regelgevingsstelsels voor diensten, die van essentieel belang is voor de verwezenlijking van een echte interne dienstenmarkt tegen 2010. Er dient te worden gezorgd voor een evenwichtige combinatie van maatregelen inzake doelgerichte harmonisatie, administratieve samenwerking, de bepaling over het vrij verrichten van diensten en de stimulering van de opstelling van gedragscodes over bepaalde vraagstukken. Deze coördinatie van de nationale wetgevende regimes dienen te zorgen voor een hoge mate van communautaire juridische integratie en een hoog beschermingsniveau voor de doelstellingen van algemeen belang, en met name de consumentenbescherming, hetgeen wezenlijk is voor het vertrouwen tussen de lidstaten. In deze richtlijn wordt ook rekening gehouden met andere doelstellingen van algemeen belang, zoals de bescherming van het milieu, de openbare veiligheid, de volksgezondheid en de noodzaak van de naleving van het arbeidsrecht.
- (8) Het is passend dat de bepalingen van deze richtlijn betreffende de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten alleen van toepassing zijn voor zover de betrokken activiteiten voor concurrentie opengesteld zijn, zodat zij de lidstaten niet verplichten diensten van algemeen economisch belang te liberaliseren of openbare inrichtingen die dergelijke diensten aanbieden te privatiseren, dan wel bestaande monopolies voor andere activiteiten of bepaalde distributiediensten op te heffen.
- (9) Deze richtlijn is alleen van toepassing op eisen met betrekking tot de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit. Deze richtlijn is derhalve niet van toepassing op eisen zoals verkeersregels, regels betreffende de ontwikkeling of het gebruik van land, voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, en evenmin op administratieve sancties wegens het niet naleven van dergelijke voorschriften die de dienstenactiviteit niet specifiek regelen of daarop specifiek van invloed zijn, maar die de dienstverrichters bij de uitvoering van hun economische activiteit in acht dienen te nemen op dezelfde wijze als natuurlijke personen die als particulier handelen.
- (10) Deze richtlijn heeft geen betrekking op eisen die de toegang van bepaalde dienstverrichters tot publieke middelen regelen. Hierbij gaat het vooral om de voorwaarden waaronder dienstverrichters recht hebben op publieke financiering, zoals specifieke contractuele voorwaarden, en met name kwaliteitsnormen waaraan zij moeten voldoen als voorwaarde voor de ontvangst van publieke middelen, bijvoorbeeld voor sociale diensten.
- (11) Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de maatregelen van de lidstaten om, in overeenstemming met de Gemeenschapswetgeving, de culturele en linguïstische verscheidenheid en de pluriformiteit van de media te beschermen of te bevorderen, alsmede de financiering ervan. Deze richtlijn belet de lidstaten niet hun fundamentele regels en beginselen met betrekking tot de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting toe te passen. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de wetgeving van de lidstaten die discriminatie op grond van nationaliteit of op gronden genoemd in artikel 13 van het Verdrag verbiedt.

- (12) Deze richtlijn heeft ten doel een juridisch kader te scheppen om de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten tussen de lidstaten te waarborgen; zij harmoniseert het strafrecht niet en doet hieraan ook geen afbreuk. De lidstaten mogen echter niet het vrij verrichten van diensten beperken door strafrechtelijke bepalingen toe te passen die in het bijzonder van invloed zijn op de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit, en aldus de in deze richtlijn neergelegde regels ontwijken.
- (13) Het is evenzeer van belang dat deze richtlijn communautaire initiatieven op basis van artikel 137 van het Verdrag ter verwezenlijking van de doelstellingen van artikel 136 van het Verdrag inzake de bevordering van de werkgelegenheid en de verbetering van de levensomstandigheden en arbeidsvoorwaarden, onverlet laat.
- (14) Deze richtlijn is niet van invloed op de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden, zoals maximale werk- en minimale rustperioden, minimumaantal betaalde vakantiedagen, minimumloon en gezondheid, veiligheid en hygiëne op het werk, die de lidstaten in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht toepassen, en ook niet op de relaties tussen de sociale partners, zoals het recht om over collectieve arbeidsovereenkomsten te onderhandelen en deze te sluiten en het recht om te staken en vakbondsacties te voeren overeenkomstig nationale wettelijke bepalingen en praktijken die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht; de richtlijn is ook niet van toepassing op de diensten van uitzendbedrijven. Evenmin is deze richtlijn van invloed op de socialezekerheidswetgeving van de lidstaten.
- (15) Met deze richtlijn wordt de uitoefening geëerbiedigd van de in de lidstaten toepasselijke grondrechten zoals die zijn erkend in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de bijbehorende toelichtingen, waardoor deze in overeenstemming worden gebracht met de fundamentele vrijheden die zijn neergelegd in de artikelen 43 en 49 van het Verdrag. Deze grondrechten omvatten onder meer het recht om vakbondsacties te voeren overeenkomstig nationale wettelijke bepalingen en praktijken die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht.
- (16) Deze richtlijn heeft alleen betrekking op in een lidstaat gevestigde dienstverrichters en regelt geen externe aspecten. De richtlijn heeft geen betrekking op onderhandelingen in internationale organisaties inzake de handel in diensten, met name in het kader van de Algemene Overeenkomst over de handel en diensten (GATS).
- (17) Deze richtlijn is alleen van toepassing op diensten die om een economische tegenprestatie worden verricht. Diensten van algemeen belang vallen niet onder de definitie van artikel 50 van het Verdrag en vallen dus ook niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn. Diensten van algemeen economisch belang zijn diensten die om een economische tegenprestatie worden verricht en daarom binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen. Bepaalde diensten van algemeen economisch belang, bijvoorbeeld op vervoersgebied, worden evenwel van de werkingssfeer van deze richtlijn uitgesloten, terwijl voor sommige andere diensten van algemeen economisch belang, bijvoorbeeld op het gebied van de postdiensten, wordt afgeweken van de bepaling over het vrij verrichten van diensten van deze richtlijn. Deze richtlijn betreft niet de financiering van diensten van algemeen economisch belang en is niet van toepassing op stelsels van door de lidstaten in overeenstemming met de mededingingsregels van de Gemeenschap verstrekte steun, met name op sociaal gebied. Deze richtlijn heeft geen betrekking op het vervolg van het witboek van de Commissie over diensten van algemeen belang.
- (18) Financiële diensten dienen van de werkingssfeer van deze richtlijn te worden uitgesloten, omdat daarvoor specifieke communautaire wetgeving is opgesteld, die evenals deze richtlijn tot doel heeft een echte interne markt voor diensten tot stand te brengen. Deze uitzondering dient derhalve betrekking te hebben op alle financiële diensten, zoals bankdiensten, kredietverstrekking, verzekering en herverzekering, individuele en bedrijfspensioenen, effecten, beleggingsfondsen, betalingen en beleggingsadviezen, met inbegrip van de diensten die zijn opgenomen in bijlage I bij Richtlijn 2006/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen ⁽¹⁾.
- (19) Aangezien in 2002 een wetgevingspakket betreffende elektronische-communicatiediensten en -netwerken en bijbehorende middelen en diensten is aangenomen, dat een regelgevingskader heeft ingesteld om de toegang tot deze activiteiten binnen de interne markt te vergemakkelijken, met name door afschaffing van de meeste individuele vergunningsregelingen, dienen de vraagstukken die in dat pakket worden geregeld van de werkingssfeer van deze richtlijn te worden uitgesloten.
- (20) Het uitsluiten van de werkingssfeer van deze richtlijn van de aangelegenheden die betrekking hebben op elektronische-communicatiediensten geregeld in de Richtlijnen 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn) ⁽²⁾, 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn) ⁽³⁾, 2002/21/EG van het Europees Parlement en

⁽¹⁾ PB L 177 van 30.6.2006, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 108 van 24.4.2002, blz. 7.

⁽³⁾ PB L 108 van 24.4.2002, blz. 21.

de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn) ⁽¹⁾, 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universele dienstrichtlijn) ⁽²⁾ en 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) ⁽³⁾ dienen niet alleen van toepassing te zijn op zaken die specifiek in die richtlijnen geregeld worden, maar ook op die zaken waarvoor de lidstaten in die richtlijnen expliciet de mogelijkheid wordt gelaten bepaalde maatregelen op nationaal niveau te nemen.

- (21) Vervoerdiensten, met inbegrip van stadsvervoer, taxi's, ambulances en havendiensten, dienen uitgesloten te zijn van de werkingssfeer van deze richtlijn.
- (22) Het uitsluiten van de werkingssfeer van deze richtlijn van de gezondheidszorg dient te omvatten: medische en farmaceutische diensten die mensen werkzaam in de gezondheidszorg aan patiënten verlenen om hun gezondheid te beoordelen, te bewaren of te verbeteren.
- (23) Deze richtlijn laat de terugbetaling van de kosten van gezondheidszorg die wordt verstrekt in een andere lidstaat dan die waar de ontvanger van de zorg verblijft onverlet. Het Hof van Justitie heeft zich hierover herhaaldelijk uitgesproken en deze rechten van de patiënt erkend. Om meer rechtszekerheid en duidelijkheid te scheppen, is het van belang deze kwestie in een ander communautair rechtsinstrument te behandelen, voor zover dit niet al is gebeurd in Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen ⁽⁴⁾.
- (24) Audiovisuele diensten, ongeacht de wijze van doorgifte, met inbegrip van cinematografische, dienen eveneens van de werkingssfeer van deze richtlijn te worden uitgesloten. Deze richtlijn dient voorts geen betrekking te hebben op door de lidstaten verstrekte steun in de audiovisuele sector, die valt onder de mededingingsregels van de Gemeenschap.

- (25) Gokactiviteiten, inclusief transacties inzake loterijen en weddenschappen, dienen vanwege het specifieke karakter van deze activiteiten, die voor de lidstaten het toepassen van maatregelen betreffende de openbare orde en de bescherming van de consument meebrengen, van de werkingssfeer van deze richtlijn te worden uitgesloten.
- (26) Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de toepassing van artikel 45 van het Verdrag.
- (27) Deze richtlijn dient niet van toepassing te zijn op sociale diensten op het gebied van huisvesting, kinderopvang en hulp aan gezinnen en personen in nood, die worden verleend door de staat op nationaal, regionaal en plaatselijk niveau, door dienstverrichters die hiervoor een opdracht of een mandaat hebben gekregen van de staat of door liefdadigheidsinstellingen die als zodanig door de staat zijn erkend, met het doel ondersteuning te geven aan personen met permanente of tijdelijke bijzondere behoeften wegens hun ontoereikende gezinsinkomen of met een volledig of gedeeltelijk gebrek aan onafhankelijkheid en die gevaar lopen te worden gemarginaliseerd. Deze diensten zijn van wezenlijk belang voor de waarborging van het grondrecht op menselijke waardigheid en integriteit en een uiting van de beginselen van sociale samenhang en solidariteit en dienen door deze richtlijn onverlet te worden gelaten.
- (28) Deze richtlijn heeft geen betrekking op de financiering van sociale dienstverlening en de steunregelingen daarvoor. Zij laat de criteria en voorwaarden die lidstaten vaststellen om ervoor te zorgen dat de sociale dienstverlening het algemeen belang en de sociale samenhang doeltreffend dient, onverlet. Voorts dient deze richtlijn geen afbreuk te doen aan het beginsel van universele dienstverlening in de sociale diensten van de lidstaten.
- (29) Daar het Verdrag specifieke rechtsgrondslagen verschaft op belastinggebied en gezien de reeds aangenomen communautaire instrumenten op dat gebied, dienen belastingen van de werkingssfeer van deze richtlijn te worden uitgesloten.
- (30) Er bestaat reeds een uitgebreide communautaire wetgeving inzake dienstenactiviteiten. Deze richtlijn bouwt voort op deze bestaande wetgeving en vult deze aldus aan. Strijdigheden tussen deze richtlijn en andere communautaire instrumenten worden in deze richtlijn onderkend en ondervangen, onder meer door middel van afwijkingen. Er dient evenwel een regel te worden vastgesteld voor eventueel resterende en uitzonderlijke gevallen van strijdigheid tussen een bepaling van de richtlijn en een bepaling van een ander communautair instrument. Of er sprake is van strijdigheid dient conform de Verdragsregels inzake het recht van vestiging en het vrije verkeer van diensten te worden vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 108 van 24.4.2002, blz. 33.

⁽²⁾ PB L 108 van 24.4.2002, blz. 51.

⁽³⁾ PB L 201 van 31.7.2002, blz. 37. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 2006/24/EG (PB L 105 van 13.4.2006, blz. 54).

⁽⁴⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 629/2006 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 114 van 27.4.2006, blz. 1).

- (31) Deze richtlijn sluit aan bij en laat onverlet Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties ⁽¹⁾. Zij heeft betrekking op andere aspecten dan die met betrekking tot beroepskwalificaties zoals beroepsaansprakelijkheidsverzekering, commerciële communicatie, multidisciplinaire activiteiten en administratieve vereenvoudiging. Met betrekking tot tijdelijke grensoverschrijdende dienstverrichtingen zorgt een afwijking van de bepaling over het vrij verrichten van diensten in deze richtlijn ervoor dat geen afbreuk wordt gedaan aan titel II over de vrije dienstverrichting van Richtlijn 2005/36/EG. Derhalve laat de bepaling over het vrij verrichten van diensten alle maatregelen onverlet die in de lidstaat waar de dienst wordt verricht, uit hoofde van die richtlijn, van toepassing zijn.
- (32) Deze richtlijn sluit aan bij communautaire wetgeving inzake consumentenbescherming, zoals Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt (richtlijn oneerlijke handelspraktijken) ⁽²⁾ en Verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 27 oktober 2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming („de verordening betreffende samenwerking met betrekking tot consumentenbescherming”) ⁽³⁾.
- (33) De diensten waarop deze richtlijn betrekking heeft, betreffen zeer diverse, voortdurend veranderende activiteiten, waaronder zakelijke diensten zoals de diensten van management-consultants, certificering en tests, faciliteitenbeheer, waaronder het onderhoud van kantoren, reclamediens, de werving van personeel en diensten van handelsagenten. Het gaat bij deze diensten ook om diensten die zowel aan bedrijven als aan particulieren worden verleend, zoals juridische of fiscale bijstand, diensten in de vastgoedsector, zoals makelaarsdiensten, of de bouwsector, met inbegrip van de diensten van architecten, de distributiehandel, de organisatie van beurzen, autoverhuur en reisbureaus. Voorts vallen hieronder consumentendiensten, bijvoorbeeld op het gebied van toerisme, zoals reisleiders, vrijetijdsdiensten, sportcentra en pretparken, en, voor zover zij niet van het werkingssfeer van de richtlijn zijn uitgesloten, thuiszorg, zoals hulp aan ouderen. Het kan zowel gaan om diensten waarvoor de dienstverrichter en de afnemer zich in elkaars nabijheid dienen te bevinden als om diensten waarvoor de dienstverrichter of de afnemer zich moet verplaatsen of die op afstand kunnen worden verricht, waaronder via internet.
- (34) Of bepaalde activiteiten, met name activiteiten die met publieke middelen worden gefinancierd of door openbare entiteiten worden verricht, een „dienst” vormen, moet volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie per geval worden beoordeeld in het licht van alle kenmerken van die activiteiten, met name de manier waarop zij in de betrokken lidstaat worden verricht, georganiseerd en gefinancierd. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het wezenlijke kenmerk van een vergoeding erin bestaat dat zij een economische tegenprestatie voor de betrokken diensten vormt en heeft aldus erkend dat er geen sprake is van een vergoeding bij activiteiten die door of namens de overheid zonder economische tegenprestatie in het kader van haar taken op sociaal, cultureel, opvoedkundig en justitieel gebied worden verricht, zoals cursussen die worden gegeven in het kader van het nationale onderwijsstelsel of het beheer van socialezekerheidsstelsels, die geen economische activiteit behelzen. De betaling van een bijdrage door de afnemers, bijvoorbeeld schoolgeld of inschrijfgeld teneinde in zekere mate in de werkingskosten van een stelsel bij te dragen, vormt op zich nog geen vergoeding omdat de dienst hoofdzakelijk uit publieke middelen gefinancierd blijft. Deze activiteiten vallen derhalve niet onder de definitie van dienst in artikel 50 van het Verdrag en vallen niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.
- (35) Niet-commerciële amateursportactiviteiten hebben aanzienlijk sociaal belang. Er worden vaak uitsluitend sociale of recreatieve doelstellingen mee nagestreefd. Bijgevolg mogen zij niet als economische activiteiten in de zin van het Gemeenschapsrecht worden beschouwd en dienen zij buiten de werkingssfeer van deze richtlijn te vallen.
- (36) Het begrip dienstverrichter dient iedere natuurlijke persoon te dekken die onderdaan van een lidstaat is en iedere rechtspersoon die in een lidstaat een dienstenactiviteit uitoefent en daarbij gebruik maakt van het recht van vrijheid van vestiging of het vrije verkeer van diensten. Het begrip dienstverrichter dient dus niet alleen gevallen te dekken waarin de dienst in het kader van het vrije verkeer van diensten grensoverschrijdend wordt verricht, maar ook die waarin een marktdeelnemer zich in een lidstaat vestigt om er dienstenactiviteiten te ontplooien. Anderszins dient het begrip dienstverrichter geen bijkantoren van vennootschappen uit derde landen in een lidstaat te omvatten, want de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten gelden volgens artikel 48 van het Verdrag alleen voor vennootschappen die in overeenstemming met de wetgeving van een lidstaat zijn opgericht en die hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Gemeenschap hebben. Het begrip afnemer dient mede onderdanen van derde landen te omvatten, voor wie al rechten gelden, die hen zijn verleend door communautaire besluiten zoals Verordening (EEG) nr. 1408/71, Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen ⁽⁴⁾, Verordening (EG) nr. 859/2003 van de Raad van 14 mei 2003
-
- ⁽¹⁾ PB L 255 van 30.9.2005, blz. 22.
- ⁽²⁾ PB L 149 van 11.6.2005, blz. 22.
- ⁽³⁾ PB L 364 van 9.12.2004, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Richtlijn 2005/29/EG.
-
- ⁽⁴⁾ PB L 16 van 23.1.2004, blz. 44.

tot uitbreiding van de bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en Verordening (EEG) nr. 574/72 tot de onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze bepalingen vallen ⁽¹⁾ en Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden ⁽²⁾. Verder kunnen de lidstaten het begrip afnemer uitbreiden tot andere onderdanen van derde landen die op hun grondgebied aanwezig zijn.

opnemen in een register, op een rol of in een databank, officieel benoemd te zijn door een instantie of een beroepskaart aan te vragen. Een vergunning hoeft niet te zijn gebaseerd op een formeel besluit, maar kan ook stilzwijgend worden verleend, doordat bijvoorbeeld niets van de bevoegde instantie wordt vernomen of de betrokkene moet wachten op een bevestiging dat zijn verklaring is ontvangen voordat hij zijn activiteit kan aanvatten of legaal kan verrichten.

(37) De plaats van vestiging van een dienstverrichter moet worden vastgesteld overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, die bepaalt dat het begrip vestiging de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit voor onbepaalde tijd vanuit een duurzame vestiging impliceert. Aan die eis kan ook zijn voldaan als een onderneming voor een bepaalde tijd wordt opgericht of als zij het gebouw of de installatie van waaruit zij haar economische activiteit uitoefent, huurt. Voorts kan aan die eis zijn voldaan wanneer een lidstaat tijdelijke vergunningen verleent die alleen geldig zijn voor specifieke diensten. Een vestiging hoeft niet de vorm van een dochteronderneming, een bijkantoor of een agentschap te hebben, maar kan ook bestaan in een kantoor dat wordt beheerd door het eigen personeel van de dienstverrichter of door een persoon die onafhankelijk is, maar gemachtigd om op een permanente basis voor de onderneming te handelen, zoals het geval is voor een agentschap. Volgens deze definitie, op grond waarvan de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit op de plaats van vestiging van de dienstverrichter vereist is, vormt een brievenbus alleen geen vestiging. Ingeval de dienstverrichter verschillende plaatsen van vestiging heeft, is het van belang vast te stellen vanuit welke plaats van vestiging de betrokken dienst wordt verricht. Wanneer moeilijk kan worden vastgesteld vanuit welke van verschillende plaatsen van vestiging een bepaalde dienst wordt verricht, is dit de plaats waar de dienstverrichter het centrum van zijn met deze bepaalde dienst verband houdende activiteiten heeft.

(38) Overeenkomstig de Verdragsbepalingen betreffende de vestiging laat het begrip „rechtspersonen” de marktdeelnemers vrij in de keuze van de rechtsvorm die zij voor hun activiteiten geschikt achten. Bijgevolg slaat „rechtspersonen” in de zin van het Verdrag op alle entiteiten die zijn opgericht naar of worden beheerst door het recht van een lidstaat, ongeacht hun rechtsvorm.

(39) Het begrip vergunningstelsel dient onder meer te duiden op de administratieve procedures voor de verlening van vergunningen, licenties, erkenningen of concessies, en ook op de verplichting zich voor de uitoefening van de activiteit in te schrijven als beroepsbeoefenaar, zich te laten

(40) Het begrip dwingende redenen van algemeen belang, waarvoor in een aantal bepalingen van deze richtlijn wordt verwezen, is gaandeweg door het Hof van Justitie ontwikkeld in zijn rechtspraak betreffende de artikelen 43 en 49 van het Verdrag, en kan zich nog verder ontwikkelen. Dit begrip, zoals dit is erkend in de rechtspraak van het Hof van Justitie, omvat ten minste de volgende gronden: openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid, als bedoeld in de artikelen 46 en 55 van het Verdrag; handhaving van de maatschappelijke orde; doelstellingen van het sociaal beleid; bescherming van afnemers van diensten; consumentenbescherming; bescherming van werknemers, met inbegrip van de sociale bescherming van werknemers; dierenwelzijn; handhaving van het financieel evenwicht van het sociaalzekerheidstelsel; voorkoming van fraude; voorkoming van oneerlijke concurrentie; bescherming van het milieu en het stedelijk milieu, met inbegrip van stedelijke en rurale ruimtelijke ordening; bescherming van schuldeisers; waarborging van een deugdelijke rechtsbedeling; verkeersveiligheid; bescherming van intellectuele eigendom; culturele beleidsdoelen, met inbegrip van het waarborgen van de vrijheid van meningsuiting, in het bijzonder ten aanzien van de sociale, culturele, religieuze en filosofische waarden van de maatschappij; de noodzaak om een hoog niveau van onderwijs te waarborgen, behoud van de diversiteit van de pers en bevordering van de nationale taal; behoud van het nationaal historisch en artistiek erfgoed; veterinaire beleid.

(41) Het begrip openbare orde, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, omvat de bescherming tegen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, en kan met name onderwerpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, alsook dierenwelzijn, omvatten. Evenzo omvat het begrip openbare veiligheid vraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

(42) De voorschriften in verband met administratieve procedures zijn niet gericht op een harmonisatie van administratieve procedures, maar op het wegnemen van overmatig belastende vergunningstelsels, -procedures en -formaliteiten, die de vrijheid van vestiging en de daaruit voortvloeiende oprichting van nieuwe dienstverrichtende ondernemingen hinderen.

⁽¹⁾ PB L 124 van 20.5.2003, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 158 van 30.4.2004, blz. 77.

- (43) De complexiteit en de lange duur van de administratieve procedures en de rechtsonzekerheid die daarvan het gevolg is, vormen vooral voor kleine en middelgrote ondernemingen een fundamenteel probleem bij de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten. In navolging van bepaalde communautaire en nationale initiatieven voor modernisering en goede administratieve werkwijzen is het dan ook noodzakelijk beginselen voor administratieve vereenvoudiging vast te stellen, onder meer door beperking van de plicht tot voorafgaande vergunning tot gevallen waarin dit van essentieel belang is en door invoering van het beginsel dat een vergunning wordt geacht stilzwijgend te zijn verleend als de bevoegde instanties binnen een bepaalde termijn niets laten weten. Deze modernisering, die geen afbreuk doet aan de eis dat de informatie over de marktdeelnemers transparant en actueel moet zijn, beoogt een eind te maken aan het tijdverlies, de kosten en het ontmoedigende effect die het gevolg zijn van bijvoorbeeld overbodige of onnodig ingewikkelde en moeizame procedures, het meer dan eens moeten verrichten van dezelfde procedurele handelingen, overmatige administratieve last inzake de indiening van documenten, het arbitraire gebruik van hun bevoegdheid door de bevoegde instanties, onbepaalde of buitensporig lange termijnen voordat een antwoord wordt gegeven, de beperkte geldigheidsduur van de verleende vergunning en onevenredige kosten en sancties. Het ontmoedigende effect van dergelijke praktijken is bijzonder groot voor dienstverrichters die activiteiten in andere lidstaten willen ontplooiën en deze praktijken vereisen een gecoördineerde modernisering binnen een uitgebreide interne markt van vijfentwintig lidstaten.
- (44) Lidstaten voeren waar nodig door de Commissie vastgestelde, op communautair niveau geharmoniseerde formuleren in, die fungeren als equivalent van certificaten, getuigschriften en andere documenten in verband met de vestiging.
- (45) Om uit te maken of procedures en formaliteiten vereenvoudigd dienen te worden, dienen de lidstaten onder meer te kunnen kijken naar de noodzaak, het aantal, de mogelijke overlappingen, de kosten, de duidelijkheid en de toegankelijkheid ervan, alsmede naar de vertraging en de praktische problemen die ze voor de betrokken dienstverrichter kunnen meebrengen.
- (46) Om de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten op de interne markt te vergemakkelijken, moet ten aanzien van administratieve vereenvoudiging een gemeenschappelijk doel voor alle lidstaten worden vastgesteld en moeten bepalingen worden vastgesteld betreffende onder andere het recht op informatie, elektronische procedures en de vaststelling van een kader voor vergunningstelsels. Andere maatregelen die op nationaal niveau kunnen worden genomen om dit doel te bereiken, behelzen bijvoorbeeld een vermindering van het aantal procedures en formaliteiten voor dienstenactiviteiten en een beperking tot alleen die procedures en formaliteiten die werkelijk nodig zijn om een doelstelling van algemeen belang te verwezenlijken en geen overlapping qua inhoud of doel van andere procedures en formaliteiten inhouden.
- (47) Met het oog op de administratieve vereenvoudiging mogen geen algemene vormvoorschriften worden gehanteerd, zoals de eis een origineel document, een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift of een authentieke vertaling over te leggen, behalve wanneer dat vanuit objectief oogpunt gerechtvaardigd is om een dwingende reden van algemeen belang, zoals de bescherming van werknemers, de volksgezondheid, de bescherming van het milieu of de bescherming van de consument. Ook moet worden gewaarborgd dat met een vergunning normaliter toestemming wordt verleend voor de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op het gehele nationale grondgebied, tenzij een nieuwe vergunning voor elke vestiging, bijvoorbeeld voor elke nieuwe hypermarkt, of een vergunning die zich tot een specifiek deel van het nationale grondgebied beperkt, vanuit objectief oogpunt om een dwingende reden van algemeen belang gerechtvaardigd is.
- (48) Om administratieve procedures verder te vereenvoudigen is het passend om te verzekeren dat elke dienstverrichter via één aanspreekpunt alle procedures en formaliteiten kan afhandelen (hierna „het één-loket” genoemd). Het aantal één-loketten per lidstaat kan variëren naargelang de regionale of lokale bevoegdheden of de betrokken activiteiten. Invoering van dit één-loketsysteem dient geen invloed te hebben op de bevoegdheidsverdeling tussen de instanties in elk nationaal systeem. Als verscheidene instanties op regionaal of lokaal niveau bevoegd zijn, kan een van hen als één-loket en coördinator fungeren. Het één-loket hoeft niet door bestuurlijke autoriteiten te worden opgericht, maar kan ook door een door de lidstaat met die taak belaste kamer van koophandel, beroepsorganisatie of particuliere instelling worden opgericht. Een belangrijke rol van het één-loket is het verlenen van bijstand aan dienstverrichters, hetzij als bevoegde instantie die zelf de nodige documenten kan afgeven voor de toegang tot een dienstenactiviteit, hetzij als tussenschakel tussen de dienstverrichter en de rechtstreeks bevoegde instanties.
- (49) De vergoeding die het één-loket in rekening mag brengen, moet in verhouding staan tot de kosten van de procedures en formaliteiten waarmee het zich bezighoudt. Dit belet lidstaten niet het één-loket te belasten met de inning van andere administratieve vergoedingen, zoals die van toezichthoudende organen.
- (50) Dienstverrichters en afnemers van diensten moeten op een gemakkelijke wijze toegang hebben tot bepaalde soorten informatie. De wijze waarop informatie aan dienstverrichters en afnemers wordt verstrekt, dient door elke lidstaat te worden vastgesteld in het kader van deze richtlijn. In het bijzonder kan aan de verplichting van de lidstaten om erop toe te zien dat relevante informatie gemakkelijk toegankelijk is voor dienstverrichters en afnemers en zonder hindernissen beschikbaar is voor het publiek, worden voldaan door deze informatie toegankelijk te maken via een website. De informatie moet op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze worden megedeeld.

- (51) De aan dienstverrichters en afnemers verstrekte informatie dient met name te omvatten informatie over procedures en formaliteiten, adresgegevens van bevoegde instanties, de toegangsvoorwaarden voor openbare registers en databanken, informatie over de beschikbare beroepsmogelijkheden en adresgegevens van verenigingen en organisaties waar de dienstverrichter of afnemer praktische bijstand kan krijgen. De verplichting voor de bevoegde instanties om dienstverrichters en afnemers te helpen, betekent niet dat zij in individuele gevallen juridisch advies moeten geven. Wel moet algemene informatie worden gegeven over de wijze waarop de eisen gewoonlijk geïnterpreteerd of toegepast worden. Aangelegenheden zoals aansprakelijkheid voor het verstrekken van onjuiste of misleidende informatie dienen te worden vastgelegd door de lidstaten.
- (52) De invoering, binnen een redelijke maar korte termijn, van een elektronisch systeem voor de afwikkeling van procedures en formaliteiten is een noodzakelijke voorwaarde voor een administratieve vereenvoudiging op het gebied van diensten, die de dienstverrichters, afnemers en bevoegde instanties ten goede zal komen. Mogelijk moeten de nationale wetgeving en andere regels betreffende dienstenactiviteiten worden aangepast om aan deze resultaatverplichting te voldoen. Deze verplichting belet de lidstaten niet om, naast de elektronische weg, ook andere wijzen van afwikkeling van procedures en formaliteiten beschikbaar te stellen. Het feit dat het mogelijk moet zijn de procedures en formaliteiten op afstand af te wikkelen, betekent in het bijzonder dat de lidstaten erop moeten toezien dat zij ook grensoverschrijdend kunnen worden afgewikkeld. Deze resultaatverplichting geldt niet voor procedures of formaliteiten die wegens hun aard niet op afstand kunnen worden afgewikkeld. Dit laat de wetgeving van lidstaten over het gebruik van talen onverlet.
- (53) Voor het verlenen van licenties voor bepaalde dienstenactiviteiten kan een persoonlijk onderhoud van de bevoegde instantie met de aanvrager nodig zijn, teneinde de persoonlijke integriteit en geschiktheid van de aanvrager voor de uitoefening van de desbetreffende dienst te beoordelen. In dergelijke gevallen is het vervullen van formaliteiten langs elektronische weg mogelijkterwijs niet geschikt.
- (54) De toegang tot een dienstenactiviteit mag alleen van een vergunning van de bevoegde instanties afhankelijk worden gemaakt indien hun beslissing voldoet aan het discriminatieverbod en aan de beginselen van noodzakelijkheid en evenredigheid. Dit betekent in het bijzonder dat vergunningstelsels alleen zijn toegestaan wanneer controle achteraf niet doeltreffend zou zijn wegens de onmogelijkheid de gebreken van de betrokken diensten achteraf vast te stellen en de risico's en gevaren die zonder controle vooraf zouden bestaan. Deze bepaling van de richtlijn kan echter niet worden aangevoerd als rechtvaardiging voor vergunningstelsels die verboden zijn op grond van andere communautaire instrumenten, zoals Richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen ⁽¹⁾ of Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („Richtlijn elektronische handel”) ⁽²⁾. Aan de hand van de resultaten van de wederzijdse beoordeling zal op communautair niveau kunnen worden bepaald voor welke soorten activiteiten vergunningstelsels moeten worden afgeschaft.
- (55) Deze richtlijn belet niet dat lidstaten verstrekte vergunningen naderhand kunnen intrekken wanneer niet meer aan de voorwaarden voor het verlenen van de vergunning wordt voldaan.
- (56) Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vormen volksgezondheid, consumentenbescherming, diergezondheid en bescherming van het stedelijk milieu dwingende redenen van algemeen belang. Dergelijke dwingende redenen kunnen een rechtvaardiging zijn voor de toepassing van vergunningstelsels en andere beperkingen. Deze vergunningstelsels of beperkingen mogen evenwel niet discrimineren op grond van nationaliteit. Voorts moeten de beginselen van noodzakelijkheid en evenredigheid altijd worden geëerbiedigd.
- (57) De bepalingen van deze richtlijn over vergunningstelsels hebben betrekking op gevallen waarin voor de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit door marktdeelnemers een besluit van een bevoegde instantie vereist is. Dit betreft noch besluiten van bevoegde instanties over de oprichting van een publieke of private entiteit voor het verrichten van een specifieke dienst, noch het aangaan van overeenkomsten door bevoegde instanties met het oog op het verrichten van een specifieke dienst, waarop de regels inzake overheidsopdrachten van toepassing zijn, aangezien deze richtlijn geen betrekking heeft op regels inzake overheidsopdrachten.
- (58) Teneinde de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten te vergemakkelijken, is het belangrijk de vergunningstelsels en de rechtvaardiging ervan aan een beoordeling en rapportage te onderwerpen. Deze rapportageplicht heeft enkel betrekking op het bestaan van vergunningstelsels en niet op de criteria en voorwaarden voor het verlenen van een vergunning.

⁽¹⁾ PB L 13 van 19.1.2000, blz. 12.

⁽²⁾ PB L 178 van 17.7.2000, blz. 1.

- (59) Met de vergunning moet de dienstverrichter doorgaans toegang krijgen tot de dienstenactiviteit, of die activiteit kunnen uitoefenen, op het gehele nationale grondgebied, tenzij een territoriale beperking om dwingende redenen van algemeen belang gerechtvaardigd is. Zo kan milieubescherming, bijvoorbeeld, rechtvaardigen dat een individuele vergunning moet worden verworven voor elke installatie op het nationale grondgebied. Deze bepaling is niet van invloed op de regionale of lokale bevoegdheden voor het verlenen van vergunningen binnen een lidstaat.
- (60) Deze richtlijn, en met name de bepalingen betreffende vergunningstelsels en de territoriale reikwijdte van een vergunning, laat de verdeling van regionale of lokale bevoegdheden binnen een lidstaat, met inbegrip van regionaal en lokaal zelfbestuur en het gebruik van officiële talen, onverlet.
- (61) De bepaling dat gelijkwaardige vergunningsvoorwaarden niet dubbel mogen voorkomen, belet de lidstaten niet hun eigen voorwaarden, als vastgesteld in het vergunningstelsel, toe te passen. Zij vereist alleen dat de bevoegde instanties, wanneer zij nagaan of de aanvrager aan deze voorwaarden voldoet, rekening houden met gelijkwaardige voorwaarden waaraan de aanvrager in een andere lidstaat al heeft voldaan. De bepaling vereist niet dat vergunningsvoorwaarden worden toegepast die in het vergunningstelsel van een andere lidstaat zijn vervat.
- (62) Wanneer het aantal beschikbare vergunningen voor een activiteit beperkt is wegens een schaarste aan natuurlijke hulpbronnen of technische mogelijkheden, moet een selectieprocedure worden vastgesteld om uit verscheidene gegadigden te kiezen, teneinde via de werking van de vrije markt de kwaliteit en voorwaarden van het dienstenaanbod voor de gebruikers te verbeteren. Deze procedure moet transparant en onpartijdig zijn en de verleende vergunning mag niet buitensporig lang geldig zijn, automatisch worden verlengd of enig voordeel toekennen aan de dienstverrichter wiens vergunning net is komen te vervallen. In het bijzonder moet de geldigheidsduur van de vergunning zodanig worden vastgesteld dat de vrije mededinging niet in grotere mate wordt belemmerd of beperkt dan nodig is met het oog op de afschrijving van de investeringen en een billijke vergoeding van het geïnvesteerde kapitaal. Deze bepaling belet de lidstaten niet het aantal vergunningen te beperken om andere redenen dan de schaarste van de natuurlijke hulpbronnen of de technische mogelijkheden. Op deze vergunningen zijn in elk geval de overige bepalingen van deze richtlijn inzake het vergunningstelsel van toepassing.
- (63) Bij gebreke van andere regelingen, dient, bij het uitblijven van een antwoord binnen een bepaalde termijn, een vergunning geacht te zijn verleend. Met betrekking tot bepaalde activiteiten kunnen echter andere regelingen worden vastgesteld wanneer deze om dwingende redenen van algemeen belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij, objectief gerechtvaardigd zijn. Dergelijke andere regelingen kunnen nationale voorschriften omvatten op grond waarvan, bij het uitblijven van een antwoord van de bevoegde instantie, de aanvraag wordt geacht te zijn verworpen, en deze verwerping voor de rechter kan worden aangevochten.
- (64) Om een echte interne markt voor diensten tot stand te brengen, moeten de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten die nog in de wetgevingen van bepaalde lidstaten voorkomen en die respectievelijk onverenigbaar zijn met de artikelen 43 en 49 van het Verdrag, worden opgeheven. Deze of te heffen beperkingen zijn bijzonder schadelijk voor de interne markt voor diensten en moeten systematisch en zo snel mogelijk uit de weg worden geruimd.
- (65) De vrijheid van vestiging veronderstelt met name het beginsel van gelijke behandeling, dat niet alleen het discrimineren op grond van nationaliteit verbiedt, maar ook elke indirecte discriminatie op grond van andere criteria die in de praktijk tot hetzelfde resultaat kunnen leiden. De toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in een lidstaat, als hoofd- of als nevenactiviteit, mag derhalve niet afhankelijk worden gesteld van criteria als de plaats van vestiging, de feitelijke of juridische verblijfplaats of de plaats waar de dienstenactiviteit voornamelijk wordt uitgeoefend. Deze criteria omvatten echter geen eisen op grond waarvan de dienstverrichter, dan wel een van zijn werknemers of een vertegenwoordiger, aanwezig moet zijn bij de uitoefening van de activiteit wanneer dit door een dwingende reden van openbaar belang wordt gerechtvaardigd. Voorts mag een lidstaat geen beperkingen opleggen aan de handelings- en procesbevoegdheid van vennootschappen die zijn opgericht in overeenstemming met de wetgeving van een andere lidstaat, waar zij hun hoofdvestiging hebben. Ook mag een lidstaat dienstverrichters met een bijzondere nationale of lokale sociaal-economische band geen voordeel kunnen toekennen, noch dienstverrichters uit hoofde van hun vestigingsplaats beperkingen kunnen opleggen wat betreft hun vrijheid om rechten en goederen te verwerven, te gebruiken of te vervreemden, of om gebruik te maken van de verschillende vormen van krediet of huisvesting, voorzover deze keuzemogelijkheden de toegang tot of de daadwerkelijke uitoefening van zijn activiteit dienen.
- (66) De toegang tot de uitoefening van een dienstverlenende activiteit op het grondgebied van een lidstaat mag niet aan een economische test worden onderworpen. Het verbod op de hantering van economische tests als vergunningsvoorwaarde betreft deze tests als zodanig en niet eisen die om dwingende redenen van algemeen belang objectief gerechtvaardigd zijn, zoals de bescherming van het stedelijk milieu en doelstellingen op het gebied van het sociaal beleid of de volksgezondheid. Het verbod dient geen afbreuk te doen aan de uitoefening van de bevoegdheden van de voor de toepassing van het mededingingsrecht bevoegde autoriteiten.

- (67) Met betrekking tot financiële waarborgen of verzekeringen is het alleen verboden te eisen dat de verlangde financiële waarborgen of verzekeringen worden geleverd door een in de betrokken lidstaat gevestigde financiële instelling.
- (68) Wat de verplichte voorafgaande inschrijving in een register betreft, is het alleen verboden te eisen dat een dienstverrichter alvorens zich te mogen vestigen een bepaalde tijd in een in de betrokken lidstaat bijgehouden register ingeschreven is geweest.
- (69) Om de modernisering van de nationale voorschriften te coördineren op een wijze die in overeenstemming is met de eisen van de interne markt, is een beoordeling nodig van bepaalde niet-discriminerende eisen van de lidstaten, die door hun kenmerken de toegang tot of zelfs de uitoefening van een activiteit uit hoofde van de vrijheid van vestiging aanzienlijk kunnen beperken of verhinderen. Bij deze beoordeling wordt alleen nagegaan of deze eisen verenigbaar zijn met de reeds door het Hof van Justitie vastgestelde criteria inzake de vrijheid van vestiging. Zij heeft geen betrekking op de toepassing van het communautaire mededingingsrecht. Wanneer dergelijke eisen discriminerend zijn of niet objectief worden gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang of wanneer zij onevenredig zijn, moeten zij worden ingetrokken of gewijzigd. Het resultaat van deze beoordeling zal verschillen naar gelang van de aard van de activiteit en het betrokken algemeen belang. In het bijzonder kunnen dergelijke eisen volledig gerechtvaardigd zijn wanneer hiermee doelstellingen op het gebied van het sociaal beleid worden nagestreefd.
- (70) In het kader van deze richtlijn en onverminderd artikel 16 van het Verdrag, mogen diensten alleen als diensten van algemeen economisch belang worden beschouwd wanneer zij worden verricht uit hoofde van een speciale taak van algemeen belang die door de betrokken lidstaat aan de dienstverrichter is toevertrouwd. Deze toewijzing moet zijn geschied bij een of meer besluiten, waarvan de vorm door de betrokken lidstaat kan worden bepaald en die een nauwkeurige specificatie van de aard van de speciale taak moeten geven.
- (71) De in deze richtlijn opgenomen procedure van wederzijdse beoordeling dient de vrijheid van de lidstaten onverlet te laten in hun wetgeving een hoog beschermingsniveau vast te stellen voor het algemeen belang, en met name betreffende de doelen van het sociaal beleid. Voorts dient bij de wederzijdse beoordeling ten volle rekening te worden gehouden met het specifieke karakter van diensten van algemeen economisch belang en met de bijzondere daaraan toegewezen taken. Dit kan een rechtvaardiging zijn van bepaalde beperkingen van de vrijheid van vestiging, met name indien deze beperkingen de bescherming van de volksgezondheid en doelen van het sociaal beleid beogen en zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 15, lid 3, onder a), b) en c). Het Hof van Justitie heeft bijvoorbeeld al erkend dat het, wat de verplichting betreft een bepaalde rechtsvorm te kiezen voor het verrichten van bepaalde diensten in de sociale sector, gerechtvaardigd kan zijn de dienstverrichters te verplichten geen winstoogmerk te hebben.
- (72) Aan diensten van algemeen economisch belang zijn belangrijke taken in verband met sociale en territoriale samenhang toevertrouwd. De uitvoering van deze taken mag niet worden belemmerd als gevolg van het beoordelingsproces waarin deze richtlijn voorziet. Dit proces mag geen afbreuk doen aan de voor de uitvoering van deze taken noodzakelijke eisen, maar tegelijkertijd dienen ongerechtvaardigde beperkingen van de vrijheid van vestiging te worden aangepakt.
- (73) Tot de te beoordelen eisen behoren onder meer nationale regels die de toegang tot bepaalde activiteiten voorbehouden aan bepaalde dienstverrichters om redenen die geen verband houden met de beroepskwalificaties. Tot deze eisen behoren ook eisen die van een dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft, met name dat hij een rechtspersoon is, dan wel een personenvennootschap, een organisatie zonder winstoogmerk of een vennootschap die uitsluitend aan natuurlijke personen toebehoort, en eisen aangaande het aandeelhouderschap van een vennootschap, met name de eis om voor bepaalde dienstenactiviteiten over een minimumkapitaal te beschikken of om een bepaalde kwalificatie te hebben om aandelen in bepaalde vennootschappen te kunnen aanhouden of om deze te beheren. De beoordeling of vaste minimum- en/of maximumtarieven verenigbaar zijn met de vrijheid van vestiging, heeft alleen betrekking op tarieven die door bevoegde instanties specifiek voor het verrichten van bepaalde diensten zijn opgelegd, en bijvoorbeeld niet op algemene voorschriften inzake prijsbepaling zoals voor de verhuur van huizen.
- (74) De wederzijdse beoordeling houdt in dat de lidstaten in de omzettingsperiode eerst een „screening” van hun wetgeving moeten uitvoeren, teneinde na te gaan of één of meer van de bovengenoemde eisen in hun rechtsstelsel aanwezig zijn. Uiterlijk aan het eind van de omzettingsperiode dienen de lidstaten een verslag over de resultaten van die screening op te stellen. Elk verslag zal worden voorgelegd aan alle andere lidstaten en betrokkenen. De lidstaten krijgen vervolgens zes maanden om hun opmerkingen over deze verslagen in te dienen. De Commissie zal uiterlijk één jaar na de omzettingsdatum van deze richtlijn een syntheseverslag opstellen, eventueel vergezeld van passende voorstellen voor verdere initiatieven. Indien nodig zal de Commissie de lidstaten, in samenwerking met hen, helpen een gemeenschappelijke methodologie uit te werken.
- (75) De vaststelling in deze richtlijn van een aantal eisen die de lidstaten gedurende de omzettingsperiode moeten intrekken of beoordelen, staat er niet aan in de weg dat een lidstaat wegens niet-nakoming van artikel 43 of 49 van het Verdrag in gebreke kan worden gesteld.

- (76) Deze richtlijn heeft geen betrekking op de toepassing van de artikelen 28 tot en met 30 van het Verdrag over het vrije verkeer van goederen. De beperkingen die als gevolg van de bepaling over het vrij verrichten van diensten verboden zijn, betreffen eisen met betrekking tot de toegang tot of de uitoefening van dienstenactiviteiten en niet eisen ten aanzien van de goederen zelf.
- (77) Wanneer een marktdeelnemer naar een andere lidstaat reist om daar een dienstenactiviteit uit te oefenen, moet onderscheid worden gemaakt tussen de gevallen die onder de vrijheid van vestiging vallen en die welke wegens het tijdelijke karakter van de activiteiten onder het vrije verkeer van diensten vallen. Wat het onderscheid tussen de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten betreft, is het volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van wezenlijk belang na te gaan of de marktdeelnemer al dan niet is gevestigd in de lidstaat waar hij de betrokken dienst verricht. Indien hij is gevestigd in de lidstaat waar hij zijn diensten verricht, valt hij onder de werkingssfeer van de vrijheid van vestiging. Indien de marktdeelnemer daarentegen niet is gevestigd in de lidstaat waar de dienst wordt verricht, vallen zijn activiteiten onder het vrije verkeer van diensten. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moet het tijdelijke karakter van de activiteiten niet alleen aan de hand van de duur van de dienstverrichting worden beoordeeld, maar ook aan de hand van haar regelmatigheid, frequentie of continuïteit. Het tijdelijke karakter van de activiteit betekent in elk geval niet dat de dienstverrichter in de lidstaat waar de dienst wordt verricht niet een bepaalde infrastructuur, zoals een kantoor, kabinet of praktijkruimte, mag inrichten wanneer hij die infrastructuur nodig heeft om de dienst te verrichten.
- (78) Voor een doeltreffende uitvoering van het vrije verkeer van diensten en om ervoor te zorgen dat afnemers en dienstverrichters in de hele Gemeenschap, zonder op grenzen te moeten letten, diensten kunnen afnemen en verrichten, moet worden verduidelijkt in hoeverre de lidstaat waar de dienst wordt verricht, zijn eisen kan opleggen. Het is absoluut noodzakelijk ervoor te zorgen dat de bepaling over het vrij verrichten van diensten de lidstaat waar de dienst wordt verricht, niet belet om, in overeenstemming met de beginselen bedoeld in artikel 16, lid 1, onder a), b) en c), zijn specifieke eisen op te leggen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dan wel voor de bescherming van de volksgezondheid of het milieu.
- (79) Volgens vaste rechtspraak van het Hof behoudt een lidstaat het recht maatregelen te nemen om te voorkomen dat dienstverrichters door misbruik profiteren van de beginselen van de interne markt. Of er sprake is van misbruik door de dienstverrichter moet per geval worden vastgesteld.
- (80) Er moet voor worden gezorgd dat dienstverrichters die naar een andere lidstaat reizen om er een dienst te verrichten de uitrusting die zij daarbij nodig hebben, kunnen meenemen. Meer bepaald moeten situaties worden voorkomen waarin de dienst bij gebrek aan uitrusting niet kan worden verricht of de dienstverrichters extra onkosten hebben, bijvoorbeeld omdat zij een andere dan hun gebruikelijke uitrusting moeten huren of kopen of hun gebruikelijke werkwijze ingrijpend moeten aanpassen.
- (81) Fysieke voorwerpen die door de dienstverrichter aan de klant worden geleverd of die als gevolg van de dienstenactiviteit deel worden van een fysiek voorwerp, zoals bouwmaterialen of reserveonderdelen, of die worden gebruikt of ter plaatse tijdens dienstverrichtingen worden achtergelaten, zoals brandstoffen, explosieven, vuurwerk, bestrijdingsmiddelen, vergif of geneesmiddelen, vallen niet onder het begrip uitrusting.
- (82) De bepalingen van deze richtlijn vormen geen beletsel voor de toepassing door een lidstaat van voorschriften inzake arbeidsvoorwaarden. Wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen moeten, overeenkomstig het Verdrag, om redenen in verband met de bescherming van werknemers gerechtvaardigd zijn, en niet-discriminerend, noodzakelijk en evenredig zijn overeenkomstig de uitlegging door het Hof van Justitie, en met andere toepasselijk communautair recht ter zake stroken.
- (83) Er dient te worden verzekerd dat alleen van de bepaling over het vrij verrichten van diensten kan worden afgeweken op gebieden waarvoor afwijkingen zijn voorzien. Die afwijkingen zijn nodig om rekening te houden met de mate van integratie van de interne markt of met bepaalde communautaire instrumenten inzake diensten, die bepalen dat een ander recht dan dat van de lidstaat van vestiging op een dienstverrichter van toepassing is. Bij wijze van uitzondering kunnen in individuele gevallen en met inachtneming van bepaalde strikte inhoudelijke en procedurele voorwaarden maatregelen tegen een dienstverrichter worden genomen. Bovendien mogen afwijkingen die het vrije verkeer van diensten beperken, bij wijze van uitzondering alleen worden toegestaan als zij in overeenstemming zijn met de grondrechten die een integrerend deel zijn van de algemene rechtsbeginselen van de communautaire rechtsorde.
- (84) De afwijking van de bepaling over het vrij verrichten van diensten voor postdiensten dient zowel activiteiten die zijn voorbehouden aan de universeledienstverrichter als andere postdiensten te betreffen.

- (85) De afwijking van de bepaling over het vrij verrichten van diensten voor de gerechtelijke inning van schuldvorderingen en de verwijzing naar een mogelijk toekomstig harmonisatiebesluit dient alleen betrekking te hebben op de toegang tot en de uitoefening van activiteiten die met name bestaan in het voor de rechter brengen van zaken in verband met de inning van schuldvorderingen.
- (86) Deze richtlijn mag niet van invloed zijn op arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden die overeenkomstig Richtlijn 96/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996 betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten ⁽¹⁾ van toepassing zijn op werknemers die zijn ter beschikking gesteld met het oog op het verrichten van een dienst op het grondgebied van een andere lidstaat. Voor dergelijke gevallen is in Richtlijn 96/71/EG bepaald dat dienstverrichters op een aantal specifiek vermelde gebieden moeten voldoen aan de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden die van toepassing zijn in de lidstaat waar de dienst wordt verricht. Deze gebieden zijn: maximale werk- en minimale rustperioden, minimumaantal betaalde vakantiedagen, minimumlonen, inclusief vergoedingen voor overwerk, de voorwaarden voor het ter beschikking stellen van werknemers, in het bijzonder door uitzendbedrijven, gezondheid, veiligheid en hygiëne op het werk, beschermende maatregelen met betrekking tot de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden van zwangere vrouwen of vrouwen die pas zijn bevallen en van kinderen en jongeren, en gelijke behandeling van mannen en vrouwen en andere bepalingen in verband met het discriminatieverbod. Dit geldt niet alleen voor wettelijk vastgelegde arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden, maar ook voor die welke zijn neergelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten of in scheidsrechterlijke uitspraken die algemeen verbindend zijn verklaard of dit in feite zijn in de zin van Richtlijn 96/71/EG. Bovendien mag deze richtlijn lidstaten niet beletten om redenen van openbare orde arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden voor te schrijven voor andere gebieden dan die welke specifiek zijn vermeld in artikel 3, lid 1, van Richtlijn 96/71/EG.
- (87) Deze richtlijn mag evenmin afbreuk doen aan de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden in gevallen waarin de werknemer die voor het verrichten van een grensoverschrijdende dienst is aangesteld, is geworven in de lidstaat waar de dienst wordt verricht. Verder mag deze richtlijn geen afbreuk doen aan het recht van de lidstaat waar de dienst wordt verricht, om te bepalen of er sprake is van een arbeidsverhouding en om het onderscheid vast te stellen tussen zelfstandigen en werknemers, met inbegrip van „schijnzelfstandigen”. In dat verband is het hoofdkenmerk van een arbeidsverhouding in de zin van artikel 39 van het Verdrag het feit dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag diensten verricht en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt. Een activiteit die wordt uitgevoerd buiten een relatie van ondergeschiktheid moet in het kader van de artikelen 43 en 49 van het Verdrag worden aangemerkt als een werkzaamheid anders dan in loondienst.
- (88) De bepaling over het vrij verrichten van diensten dient niet van toepassing te zijn indien in overeenstemming met de communautaire wetgeving een activiteit in een lidstaat is voorbehouden aan een bepaald beroep, bijvoorbeeld eisen die het geven van juridisch advies voorbehouden aan een advocaat.
- (89) De afwijking van de bepaling over het vrij verrichten van diensten met betrekking tot de inschrijving van voertuigen die zijn geleased in een andere lidstaat dan die waar ze worden gebruikt, vloeit voort uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat heeft erkend dat een lidstaat een dergelijke verplichting mag opleggen voor op zijn grondgebied gebruikte voertuigen, mits de gestelde voorwaarden evenredig zijn. Deze uitzondering betreft niet de gelegheids- of tijdelijke verhuur.
- (90) Contractuele betrekkingen tussen de dienstverrichter en de afnemer of tussen een werkgever en een werknemer vallen niet onder deze richtlijn. De vaststelling van het toepasselijke recht inzake contractuele en niet-contractuele verbintenissen van de dienstverrichter wordt geregeld volgens het internationaal privaatrecht.
- (91) De lidstaten moeten de mogelijkheid hebben om bij wijze van uitzondering en per geval maatregelen te nemen waarbij om redenen in verband met de veiligheid van de diensten, ten aanzien van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter van de bepaling over het vrij verrichten van diensten wordt afgeweken. Van die mogelijkheid mag alleen gebruik worden gemaakt bij ontstentenis van communautaire harmonisatie.
- (92) Bij de beperkingen van het vrije verkeer van diensten die tegen deze richtlijn indruisen, gaat het niet alleen om beperkingen die voortvloeien uit maatregelen jegens dienstverrichters, maar ook om allerlei belemmeringen van het gebruik van diensten door de afnemers, en met name de consumenten. Deze richtlijn noemt enkele voorbeelden van soorten beperkingen voor een afnemer die gebruik wil maken van een dienst van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter. Ook betreft dit gevallen waarin de afnemers van een dienst bij hun bevoegde instanties een vergunning moeten aanvragen of een verklaring moeten indienen om een dienst van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter te mogen afnemen. Algemene vergunningstelsels die ook van toepassing zijn op het gebruik van diensten van in dezelfde lidstaat gevestigde dienstverrichters, vallen hier niet onder.

(¹) PB L 18 van 21.1.1997, blz. 1.

- (93) Het begrip financiële bijstand voor het gebruik van een bepaalde dienst dient niet van toepassing te zijn op stelsels van steunmaatregelen van de lidstaten, met name in de sociale of culturele sector, die vallen onder de communautaire mededingingsregels, of op algemene financiële bijstand die niet gebonden is aan het gebruik van een bepaalde dienst, zoals bijvoorbeeld studiebeurzen of leningen.
- (94) Overeenkomstig de Verdragsbepalingen inzake het vrije verkeer van diensten is discriminatie op basis van nationaliteit of woonland of verblijfplaats van een afnemer verboden. Een dergelijke discriminatie kan de vorm aannemen van een verplichting, enkel opgelegd aan ondernemers van een andere lidstaat, om originelen, voor eensluidend gewaarmerkte afschriften, een nationaliteitsbewijs of authentieke vertalingen te verstrekken om van een dienst of van bepaalde voordelen of prijzen te kunnen profiteren. Dit verbod op discriminerende eisen belet echter niet dat voordelen, en met name prijsvoordelen, aan bepaalde afnemers kunnen worden voorbehouden indien daarvoor rechtmatige en objectieve criteria zijn.
- (95) Het discriminatieverbod op de interne markt houdt in dat een afnemer, en met name een consument, de toegang tot een aan het publiek aangeboden dienst niet op grond van zijn nationaliteit of verblijfplaats mag worden ontzegd of beperkt, wanneer dat als criterium is opgenomen in de voor het publiek toegankelijke algemene voorwaarden. Hieruit volgt niet dat er sprake is van onrechtmatige discriminatie wanneer in de algemene voorwaarden verschillende prijzen of voorwaarden voor een dienst worden opgenomen als deze gerechtvaardigd zijn op grond van objectieve criteria die per land kunnen verschillen, zoals de extra kosten die voortvloeien uit de afstand, de technische kenmerken van de dienstverrichting, verschillende marktvoorwaarden, zoals meer of minder vraag ten gevolge van seizoensinvloeden, verschillende vakantieperiodes in de lidstaten en prijsvorming door verschillende concurrenten, of bijkomende risico's ten gevolge van voorschriften die afwijken van die in de lidstaat van vestiging. Hieruit volgt evenmin dat het niet verlenen van een dienst aan een consument bij gebreke van de vereiste intellectuele-eigendomsrechten op een bepaald grondgebied een onrechtmatige discriminatie vormt.
- (96) Het is passend om te bepalen dat een van de wijzen waarop een dienstverrichter een afnemer gemakkelijk toegang kan geven tot de informatie die hij verplicht beschikbaar moet stellen, het verstrekken van zijn elektronisch adres, inclusief dat van zijn website is. Bij de verplichting voor de dienstverrichter om bepaalde informatie te verstrekken in documenten die een gedetailleerde beschrijving van zijn diensten geven, moet het niet gaan om algemene commerciële communicatie zoals reclame, maar om documenten, met inbegrip van documenten op een website, die de aangeboden diensten in detail beschrijven.
- (97) Het is noodzakelijk om in deze richtlijn te voorzien in bepaalde voorschriften met betrekking tot een hoge dienstenkwaliteit, met name ter waarborging van informatie- en transparantie-eisen. Deze voorschriften moeten gelden zowel voor grensoverschrijdende dienstverrichting tussen lidstaten als voor diensten die in een lidstaat worden verricht door een aldaar gevestigde dienstverrichter, zonder de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's) onnodig te belasten. Zij beletten de lidstaten geenszins om overeenkomstig deze richtlijn en andere communautaire wetgeving aanvullende of andere kwaliteitseisen toe te passen.
- (98) Iedere dienstverrichter die diensten aanbiedt met een rechtstreeks en bijzonder gezondheids-, veiligheids-, of financieel risico voor de afnemer of een derde, dient in beginsel een geschikte beroepsaansprakelijkheidsverzekering te hebben of een gelijkwaardige of vergelijkbare waarborg te bieden, hetgeen met name inhoudt dat hij doorgaans ook afdoende verzekerd moet zijn voor diensten die hij in andere lidstaten dan de lidstaat van vestiging verricht.
- (99) De verzekering of de waarborg moet in verhouding staan tot de aard en de omvang van het risico. Dit houdt in dat dienstverrichters alleen een grensoverschrijdende dekking moeten hebben als zij daadwerkelijk diensten verrichten in andere lidstaten. De lidstaten dienen zich te onthouden van het vaststellen van meer gedetailleerde voorschriften voor de verzekeringsdekking, en bijvoorbeeld minimumdrempels voor de verzekerde som of beperkingen voor de uitsluiting van de dekking. Dienstverrichters en verzekeringsmaatschappijen moeten flexibel genoeg blijven om te onderhandelen over verzekeringspolissen die zijn toegesneden op de aard en de omvang van het risico. Het is bovendien niet nodig dat de verplichting een passende verzekering te hebben, wettelijk wordt vastgelegd. Het is voldoende dat een verzekeringsplicht deel uitmaakt van de ethische regels die worden voorgeschreven door beroepsorden. Ten slotte mogen verzekeringsmaatschappijen niet worden verplicht voor een dekking te zorgen.
- (100) Het is noodzakelijk om het algehele verbod op commerciële communicatie van gereglementeerde beroepen te laten vervallen; daarbij gaat het niet om verboden betreffende de inhoud van commerciële communicatie, maar wel om bepalingen die algemeen en voor een bepaald beroep een of meer vormen van commerciële communicatie verbieden, bijvoorbeeld een verbod op alle reclame in een of meer media. Wat de inhoud en wijze van commerciële communicatie betreft, moeten beroepsbeoefenaren worden aangespoord om, met inachtneming van het Gemeenschapsrecht, op communautair niveau gedragscodes op te stellen.

- (101) Het is nodig en in het belang van de afnemers, in het bijzonder de consumenten, erop toe te zien dat dienstverrichters multidisciplinaire diensten kunnen aanbieden en dat beperkingen dienaangaande niet verder gaan dan hetgeen noodzakelijk is om de onpartijdigheid, onafhankelijkheid en integriteit van de gereguleerde beroepen te waarborgen. Dit doet geen afbreuk aan beperkingen of verbodsbepalingen met betrekking tot het verrichten van bepaalde activiteiten, die ertoe strekken de onafhankelijkheid te garanderen in gevallen waarin een lidstaat een dienstverrichter belast met bepaalde taken, met name op het gebied van de stadsontwikkeling, noch aan de toepassing van mededingingsvoorschriften.
- (102) Teneinde de transparantie te verbeteren en een beoordeling van de kwaliteit van de aan de afnemers aangeboden en geleverde diensten op basis van vergelijkbare criteria te bevorderen, is het belangrijk dat de informatie over de betekenis van keurmerken en andere kwaliteitsaanduidingen voor die diensten gemakkelijk toegankelijk is. Deze transparantieverplichting is vooral van belang voor sectoren als het toerisme, en met name de hotelbranche, waar veel met classificatiesystemen wordt gewerkt. Voorts moet worden onderzocht in welke mate Europese normalisatie tot een betere compatibiliteit en kwaliteit van diensten kan bijdragen. Europese normen worden opgesteld door de Europese normalisatieinstellingen: de Europese Commissie voor Normalisatie (CEN), het Europees Comité voor Elektrotechnische Normalisatie (Cenelec) en het Europees Instituut voor telecommunicatienormen (ETSI). Waar nodig kan de Commissie volgens de procedures van Richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij⁽¹⁾ opdracht geven tot vaststelling van specifieke Europese normen.
- (103) Om mogelijke problemen bij de naleving van rechterlijke beslissingen op te lossen, is het dienstig te bepalen dat lidstaten gelijkwaardige waarborgen gesteld bij in een andere lidstaat gevestigde instellingen of instanties zoals banken, verzekeraars en andere financiële-dienstverrichters erkennen.
- (104) De in deze richtlijn beoogde samenwerking wordt aangevuld door de ontwikkeling van een netwerk van instanties van de lidstaten voor de bescherming van de consument, als bedoeld in Verordening (EG) nr. 2006/2004. De toepassing van deze consumentenwetgeving in grensoverschrijdende situaties, met name bij nieuwe marketing- en verkoopmethoden, en de noodzakelijke opheffing van een aantal specifieke belemmeringen voor de samenwerking op dit gebied, vereisen immers een hogere mate van samenwerking tussen de lidstaten. Het is in dit verband met name noodzakelijk dat de lidstaten een einde maken aan de illegale praktijken van op hun grondgebied gevestigde marktdeelnemers die zich richten op consumenten in een andere lidstaat.
- (105) Administratieve samenwerking is van essentieel belang voor het naar behoren functioneren van de interne markt voor diensten. Het gebrek aan samenwerking tussen lidstaten zorgt voor een wildgroei aan voorschriften voor dienstverrichters en voor een overlapping van controles op grensoverschrijdende activiteiten, terwijl oneerlijke marktdeelnemers er gebruik van kunnen maken om toezicht te ontduiken of om de geldende nationale voorschriften inzake diensten te omzeilen. Het is daarom van wezenlijk belang te zorgen voor duidelijke, wettelijk bindende verplichtingen voor de lidstaten tot daadwerkelijke samenwerking.
- (106) Ten behoeve van het hoofdstuk over administratieve samenwerking dienen onder „toezicht” activiteiten te worden verstaan als monitoring en feitenonderzoek, probleemoplossing, handhaving en oplegging van sancties en follow-upactiviteiten.
- (107) In normale omstandigheden vindt wederzijdse bijstand rechtsreeks tussen de bevoegde instanties plaats. Alleen wanneer er problemen optreden, zijn de door de lidstaten aangewezen contactpunten verplicht dit proces te faciliteren, bijvoorbeeld wanneer hulp nodig is om de bevoegde instantie te vinden.
- (108) Sommige verplichtingen inzake wederzijdse bijstand dienen te gelden voor alle aangelegenheden die onder deze richtlijn vallen, inclusief die welke betrekking hebben op een dienstverrichter die zich in een andere lidstaat vestigt. Andere verplichtingen inzake wederzijdse bijstand dienen alleen te gelden voor de gevallen van grensoverschrijdende dienstverrichting waarop de bepaling over het vrij verrichten van diensten van toepassing is. Weer andere verplichtingen dienen voor alle gevallen van grensoverschrijdende dienstverrichting te gelden, ook op gebieden die niet onder de bepaling over het vrij verrichten van diensten vallen. Grensoverschrijdende dienstverrichting omvat mede gevallen waarin een dienst op afstand wordt verricht of waarin de afnemer naar de lidstaat van vestiging van de dienstverrichter reist om de dienst af te nemen.
- (109) In gevallen waarin de dienstverrichter zich tijdelijk naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van vestiging begeeft, is het noodzakelijk om te voorzien in de wederzijdse bijstand tussen beide lidstaten, zodat de lidstaat waar de dienst wordt verricht, op verzoek van de lidstaat van vestiging of, als het alleen om de vaststelling van feiten gaat, op eigen initiatief, verificaties, inspecties en onderzoeken kan uitvoeren.
- (110) Lidstaten mogen niet de mogelijkheid hebben de in deze richtlijn neergelegde regels, met inbegrip van de bepaling over het vrij verrichten van diensten, te ontwijken door verificaties, inspecties en onderzoeken uit te voeren die discriminerend of onevenredig zijn.

⁽¹⁾ PB L 204 van 21.7.1998, blz. 37. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 2003.

- (111) De bepalingen van deze richtlijn betreffende de uitwisseling van informatie over de betrouwbaarheid van de dienstverrichter doen geen afbreuk aan initiatieven op het gebied van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken, met name inzake de uitwisseling van informatie tussen wetshandhavingsautoriteiten van de lidstaten en inzake strafregisters.
- (112) Voor samenwerking tussen de lidstaten is een goed functionerend elektronisch informatiesysteem vereist, zodat de bevoegde instanties gemakkelijk hun relevante gesprekspartners in andere lidstaten kunnen identificeren en met hen op efficiënte wijze kunnen communiceren.
- (113) Er dient te worden bepaald dat de lidstaten in samenwerking met de Commissie de opstelling van communautaire gedragscodes door de betrokkenen aanmoedigen, met name om de kwaliteit van de diensten te bevorderen met inachtneming van de specifieke kenmerken van elk beroep. Die gedragscodes moeten in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht, en met name met het mededingingsrecht. Zij mogen niet indruisen tegen de wettelijk bindende ethische en gedragsregels voor beroepsgroepen in de lidstaten.
- (114) De lidstaten moeten de vaststelling van gedragscodes door met name beroepsorden, -organisaties of -verenigingen op communautair niveau aanmoedigen. Deze gedragscodes moeten, naargelang de specifieke aard van elk beroep, voorschriften voor commerciële communicatie in verband met de gereglementeerde beroepen bevatten, alsmede ethische en gedragsregels voor de gereglementeerde beroepen, die met name de onafhankelijkheid, de onpartijdigheid en het beroepsgeheim beogen te waarborgen. Bovendien moeten de voorwaarden waaraan de activiteiten van makelaars in onroerend goed moeten voldoen, in dergelijke gedragscodes worden opgenomen. De lidstaten moeten flankerende maatregelen nemen om beroepsorden, -organisaties en -verenigingen aan te moedigen deze communautaire gedragscodes op nationaal niveau toe te passen.
- (115) Communautaire gedragscodes hebben ten doel minimumnormen voor gedragsregels vast te stellen en dienen ter aanvulling van de wettelijke eisen van de lidstaten. Zij staan er niet aan in de weg dat lidstaten, in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht, strengere wettelijke maatregelen nemen of dat beroepsorden in hun nationale gedragscodes een hoger beschermingsniveau bieden.
- (116) Daar de doelstellingen van deze richtlijn namelijk de opheffing van belemmeringen voor de vrijheid van vestiging van dienstverrichters in de lidstaat en de vrije dienstverlening tussen lidstaten niet voldoende door de lidstaten kunnen worden verwezenlijkt en derhalve wegens de omvang van het optreden beter door de Gemeenschap kunnen worden verwezenlijkt, kan de Gemeenschap,

overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.

- (117) De voor de uitvoering van deze richtlijn vereiste maatregelen moeten worden vastgesteld overeenkomstig Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden ⁽¹⁾.
- (118) Overeenkomstig punt 34 van het Interinstitutioneel Akkoord „Beter wetgeven” ⁽²⁾ worden de lidstaten ertoe aangespoord voor zichzelf en in het belang van de Gemeenschap hun eigen tabellen op te stellen die, voor zover mogelijk, het verband weergeven tussen deze richtlijn en de omzettingsmaatregelen, en deze openbaar te maken,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Onderwerp

1. Deze richtlijn stelt algemene bepalingen ter vergemakkelijking van de uitoefening van de vrijheid van vestiging van dienstverrichters en het vrije verkeer van diensten vast, met waarborging van een hoge kwaliteit van de diensten.
2. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de liberalisering van diensten van algemeen economisch belang die voorbehouden zijn aan openbare of particuliere entiteiten, noch op de privatisering van openbare dienstverrichtende entiteiten.
3. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de afschaffing van dienstverrichtende monopolies, noch op steunmaatregelen van de lidstaten die onder de communautaire mededingingsvoorschriften vallen.

Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de vrijheid van de lidstaten om in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht vast te stellen wat zij als diensten van algemeen economisch belang beschouwen, hoe deze diensten moeten worden georganiseerd en gefinancierd, in overeenstemming met de regels inzake staatssteun, en aan welke bijzondere verplichtingen zij onderworpen zijn.

4. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de maatregelen die op communautair of nationaal niveau en in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht zijn genomen ter bescherming of bevordering van culturele of linguïstische verscheidenheid of de pluri-formiteit van de media.

⁽¹⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23. Besluit gewijzigd bij Besluit 2006/512/EG (PB L 200 van 22.7.2006, blz. 11).

⁽²⁾ PB C 321 van 31.12.2003, blz. 1.

5. Deze richtlijn laat het strafrecht van de lidstaten onverlet. De lidstaten mogen echter niet het vrij verrichten van diensten beperken door strafrechtelijke bepalingen toe te passen die meer bepaald de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit regelen of hierop van invloed zijn, en aldus de in deze richtlijn neergelegde regels omzeilen.

6. Deze richtlijn laat het arbeidsrecht onverlet, dat wil zeggen alle wettelijke of contractuele bepalingen betreffende arbeids- en tewerkstellingsvoorwaarden met inbegrip van de gezondheid en veiligheid op het werk en de betrekkingen tussen werkgevers en werknemers, die de lidstaten toepassen overeenkomstig nationale wettelijke bepalingen die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht. Evenmin is deze richtlijn van invloed op de socialezekerheidswetgeving van de lidstaten.

7. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de uitoefening van de grondrechten zoals die zijn erkend door de lidstaten en in het Gemeenschapsrecht. Zij doet evenmin afbreuk aan het recht om over collectieve arbeidsovereenkomsten te onderhandelen en deze te sluiten en naleving ervan af te dwingen, en om vakbondsacties te voeren overeenkomstig de nationale wetgeving en praktijken die in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht.

Artikel 2

Werkingsfeer

1. Deze richtlijn is van toepassing op de diensten van dienstverrichters die in een lidstaat zijn gevestigd.

2. Deze richtlijn is niet van toepassing op de volgende activiteiten:

- a) niet-economische diensten van algemeen belang;
- b) financiële diensten, zoals bankdiensten, kredietverstrekking, verzekering en herverzekering, individuele en bedrijfspensioenen, effecten, beleggingsfondsen, betalingen en beleggingsadviezen, met inbegrip van de diensten die zijn opgenomen in bijlage I bij Richtlijn 2006/48/EG;
- c) elektronische-communicatiediensten en -netwerken en bijbehorende faciliteiten en diensten, wat de aangelegenheden betreft die vallen onder de Richtlijnen 2002/19/EG, 2002/20/EG, 2002/21/EG, 2002/22/EG en 2002/58/EG;
- d) diensten op het gebied van vervoer, met inbegrip van havendiensten, die onder de werkingssfeer van titel V van het EG-Verdrag vallen;
- e) diensten van uitzendbedrijven;
- f) diensten van de gezondheidszorg, al dan niet verleend door gezondheidszorgfaciliteiten en ongeacht de wijze waarop zij op nationaal niveau zijn georganiseerd en worden gefinancierd en ongeacht de vraag of de diensten openbaar of particulier van aard zijn;

- g) audiovisuele diensten, met inbegrip van cinematografische diensten, ongeacht hun wijze van productie, distributie en doorgifte, en radio-omroep;
- h) gokactiviteiten die erin bestaan dat een financiële waarde wordt ingezet bij kansspelen, met inbegrip van loterijen, gokken in casino's en weddenschappen;
- i) activiteiten in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag, als bedoeld in artikel 45 van het Verdrag;
- j) sociale diensten betreffende sociale huisvesting, kinderopvang en ondersteuning van gezinnen of personen in permanente of tijdelijke nood, die worden verleend door de staat, door dienstverrichters die hiervoor een opdracht hebben of een mandaat gekregen van de staat, of door liefdadigheidsinstellingen die als zodanig door de staat zijn erkend;
- k) particuliere beveiligingsdiensten;
- l) diensten van notarissen en deurwaarders die bij een officieel overheidsbesluit zijn benoemd.

3. Deze richtlijn is niet van toepassing op het gebied van belastingen.

Artikel 3

Verband met andere bepalingen van het Gemeenschapsrecht

1. Indien de bepalingen van deze richtlijn strijdig zijn met een bepaling van andere communautaire regelgeving die betrekking heeft op specifieke aspecten van de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in specifieke sectoren of voor specifieke beroepen dan heeft de bepaling van de andere communautaire regelgeving voorrang en is deze van toepassing op die specifieke sectoren of beroepen. Hieronder wordt begrepen:

- a) Richtlijn 96/71/EG;
- b) Verordening (EEG) nr. 1408/71;
- c) Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten ⁽¹⁾;
- d) Richtlijn 2005/36/EG.

2. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de regels van het internationaal privaatrecht, in het bijzonder regels betreffende de bepaling van het op contractuele en niet-contractuele verbintenissen toepasselijke recht, met inbegrip van de regels die waarborgen dat voor de consumenten de bescherming geldt die hen wordt geboden door de regels inzake consumentenbescherming die zijn neergelegd in de consumentenwetgeving die in hun lidstaat van kracht is.

⁽¹⁾ PB L 298 van 17.10.1989, blz. 23. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 202 van 30.7.1997, blz. 60).

3. De lidstaten passen deze richtlijn toe met inachtneming van de Verdragsregels over de vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten.

Artikel 4

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- 1) „dienst”: elke economische activiteit, anders dan in loondienst, die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel 50 van het Verdrag;
- 2) „dienstverrichter”: iedere natuurlijke persoon die onderdaan is van een lidstaat of iedere rechtspersoon in de zin van artikel 48 van het Verdrag, die in een lidstaat is gevestigd en een dienst aanbiedt of verricht;
- 3) „afnemer”: iedere natuurlijke persoon die onderdaan is van een lidstaat of die rechten heeft die hem door communautaire besluiten zijn verleend, of iedere rechtspersoon in de zin van artikel 48 van het Verdrag die in een lidstaat is gevestigd en, al dan niet voor beroepsdoeleinden, van een dienst gebruik maakt of wil maken;
- 4) „lidstaat van vestiging”: de lidstaat op het grondgebied waarvan de dienstverrichter is gevestigd;
- 5) „vestiging”: de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit, zoals bedoeld in artikel 43 van het Verdrag, door de dienstverrichter voor onbepaalde tijd en vanuit een duurzame infrastructuur, van waaruit daadwerkelijk diensten worden verricht;
- 6) „vergunningstelsel”: elke procedure die voor een dienstverrichter of afnemer de verplichting inhoudt bij een bevoegde instantie stappen te ondernemen ter verkrijging van een formele of stilzwijgende beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit;
- 7) „eis”: elke verplichting, verbodsbepaling, voorwaarde of beperking uit hoofde van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten of voortvloeiend uit de rechtspraak, de administratieve praktijk, de regels van beroepsorden of de collectieve regels van beroepsverenigingen of andere beroepsorganisaties, die deze in het kader van de hun toegekende juridische bevoegdheden hebben vastgesteld; regels vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten waarover door de sociale partners is onderhandeld, worden als zodanig niet als eisen in de zin van deze richtlijn beschouwd;
- 8) „dwingende redenen van algemeen belang”: redenen die als zodanig zijn erkend in de rechtspraak van het Hof van Justitie; waaronder de volgende gronden: openbare orde, openbare veiligheid, staatsveiligheid, volksgezondheid, handhaving van het financiële evenwicht van het sociale-zekerheidsstelsel, bescherming van consumenten, afnemers van diensten en werknemers, eerlijkheid van handels-transacties, fraudebestrijding, bescherming van het milieu en het stedelijk milieu, diergezondheid, intellectuele eigendom, behoud van het nationaal historisch en artistiek erfgoed en doelstellingen van het sociaal beleid en het cultuurbeleid;
- 9) „bevoegde instantie”: elk orgaan of autoriteit dat in een lidstaat een toezichthoudende of regelgevende rol vervult ten aanzien van dienstenactiviteiten, met name bestuurlijke instanties, met inbegrip van rechterlijke instanties die als zodanig optreden, beroepsorden en de beroepsverenigingen en -organisaties of andere beroepsorganisaties die in de uitoefening van hun juridisch autonome bevoegdheden de toegang tot of de uitoefening van dienstenactiviteiten collectief reguleren;
- 10) „lidstaat waar de dienst wordt verricht”: de lidstaat waar de dienst wordt verleend door een dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd;
- 11) „gereguleerd beroep”: een beroepsactiviteit of een geheel van beroepsactiviteiten als bedoeld in artikel 3, lid 1, onder a), van Richtlijn 2005/36/EG;
- 12) „commerciële communicatie”: elke vorm van communicatie die is bestemd voor het direct of indirect promoten van de goederen, de diensten of het imago van een onderneming, organisatie of persoon die een commerciële, industriële of ambachtelijke activiteit of een gereguleerd beroep uitoefent. Het navolgende vormt als zodanig geen commerciële communicatie:
 - a) informatie die rechtstreeks toegang biedt tot de activiteit van een onderneming, organisatie of persoon, waaronder in het bijzonder een domeinnaam of een e-mailadres;
 - b) mededelingen over de goederen, de diensten of het imago van een onderneming, organisatie of persoon die onafhankelijk van deze zijn samengesteld, in het bijzonder wanneer ze zonder financiële tegenprestatie worden verstrekt.

HOOFDSTUK II

ADMINISTRATIEVE VEREENVOUDIGING

Artikel 5

Vereenvoudiging van de procedures

1. De lidstaten onderzoeken de procedures en formaliteiten die van toepassing zijn voor de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten. Wanneer de krachtens dit lid onderzochte procedures en formaliteiten niet voldoende eenvoudig zijn, worden zij door de lidstaten vereenvoudigd.
2. De Commissie kan volgens de procedure van artikel 40, lid 2, op communautair niveau geharmoniseerde formulieren opstellen. Deze formulieren zijn gelijkwaardig aan certificaten, getuigschriften en andere documenten die van een dienstverrichter worden verlangd.

3. Wanneer een lidstaat een dienstverrichter of afnemer vraagt om overlegging van een certificaat, getuigschrift of enig ander document ter staving dat aan een eis is voldaan, aanvaardt hij elk document uit een andere lidstaat dat een gelijkwaardig doel heeft of waaruit blijkt dat aan de betrokken eis is voldaan. Hij verlangt voor documenten uit een andere lidstaat niet dat een origineel, een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift of een authentieke vertaling wordt ingediend, behalve in de gevallen waarin voorzien is in andere communautaire instrumenten of wanneer een dergelijke eis gerechtvaardigd is door een dwingende reden van algemeen belang, waaronder de openbare orde en veiligheid.

De eerste alinea doet geen afbreuk aan het recht van de lidstaten een niet-gelegaliseerde vertaling van documenten in een van hun officiële talen te verlangen.

4. Lid 3 is niet van toepassing op de documenten bedoeld in artikel 7, lid 2, en artikel 50 van Richtlijn 2005/36/EG, in artikel 45, lid 3, en in de artikelen 46, 49 en 50 van Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten ⁽¹⁾, in artikel 3, lid 2, van Richtlijn 98/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven ⁽²⁾, in de Eerste Richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968 strekkende tot het coördineren van de waarborgen, welke in de lidstaten worden verlangd van de vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 58 van het Verdrag, om de belangen te beschermen zowel van de deelnemers in deze vennootschappen als van derden, zulks ten einde die waarborgen gelijkwaardig te maken ⁽³⁾, en in de Elfde Richtlijn 89/666/EEG van de Raad van 21 december 1989 betreffende de openbaarmakingsplicht voor in een lidstaat opgerichte bijkantoren van vennootschappen die onder het recht van een andere staat vallen ⁽⁴⁾.

Artikel 6

Eén-loket

1. De lidstaten zien erop toe dat een dienstverrichter de volgende procedures en formaliteiten kan afwikkelen via een één-loket:

- a) alle procedures en formaliteiten die nodig zijn voor de toegang tot zijn dienstenactiviteiten, in het bijzonder alle voor de vergunning nodige verklaringen, kennisgevingen en aanvragen bij de bevoegde instanties, met inbegrip van aanvragen tot inschrijving in een register, op een rol, in een databank of bij een beroepsorde of beroepsvereniging;

⁽¹⁾ PB L 134 van 30.4.2004, blz. 114. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2083/2005 van de Commissie (PB L 333 van 20.12.2005, blz. 28).

⁽²⁾ PB L 77 van 14.3.1998, blz. 36. Richtlijn gewijzigd bij de Toetredingsakte van 2003.

⁽³⁾ PB L 65 van 14.3.1968, blz. 8. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2003/58/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 221 van 4.9.2003, blz. 13).

⁽⁴⁾ PB L 395 van 30.12.1989, blz. 36.

- b) alle vergunningaanvragen die nodig zijn voor de uitoefening van zijn dienstenactiviteiten.

2. De invoering van het één-loket doet geen afbreuk aan de verdeling van de taken en bevoegdheden tussen de verschillende instanties binnen de nationale systemen.

Artikel 7

Recht op informatie

1. De lidstaten zien erop toe dat de volgende informatie voor dienstverrichters en afnemers gemakkelijk via het één-loket toegankelijk is:

- a) de eisen die voor de op hun grondgebied gevestigde dienstverrichters gelden, in het bijzonder de eisen inzake de procedures en formaliteiten die afgewikkeld moeten worden om toegang te krijgen tot dienstenactiviteiten en deze uit te oefenen;
- b) de adresgegevens van de bevoegde instanties, waaronder die welke bevoegd zijn op het gebied van de uitoefening van dienstenactiviteiten, zodat rechtstreeks contact met hen kan worden opgenomen;
- c) de middelen en voorwaarden om toegang te krijgen tot openbare registers en databanken met gegevens over dienstverrichters en diensten;
- d) de rechtsmiddelen die algemeen voorhanden zijn bij geschillen tussen de bevoegde instanties en de dienstverrichter of afnemer, tussen een dienstverrichter en een afnemer of tussen dienstverrichters onderling;
- e) de adresgegevens van de verenigingen of organisaties, anders dan de bevoegde instanties, waarvan dienstverrichters of afnemers praktische bijstand kunnen krijgen.

2. De lidstaten zien erop toe dat dienstverrichters en afnemers op hun verzoek van de bevoegde instanties bijstand kunnen krijgen, die erin bestaat dat informatie wordt verstrekt over de wijze waarop de in lid 1, onder a), bedoelde eisen doorgaans worden uitgelegd en toegepast. Waar passend omvat deze bijstand een handleiding met eenvoudige, stapgewijze informatie. De informatie wordt verstrekt in gewone en begrijpelijke taal.

3. De lidstaten zien erop toe dat de in de leden 1 en 2 bedoelde informatie en bijstand duidelijk en ondubbelzinnig worden verstrekt, dat zij gemakkelijk van op afstand en elektronisch toegankelijk zijn en dat de informatie actueel wordt gehouden.

4. De lidstaten zien erop toe dat het één-loket en de bevoegde instanties zo snel mogelijk op elk verzoek om de in de leden 1 en 2 bedoelde informatie of bijstand reageren en dat zij, wanneer het verzoek onjuist of ongegrond is, de aanvrager daarvan onverwijld in kennis stellen.

5. De lidstaten en de Commissie stellen flankerende maatregelen vast teneinde het één-loket aan te moedigen de in dit artikel bedoelde informatie in andere talen van de Gemeenschap beschikbaar te maken. Dit laat de wetgeving van lidstaten inzake het gebruik van talen onverlet.

6. De verplichting voor de bevoegde instanties om dienstverrichters en afnemers bij te staan, impliceert niet dat deze instanties in individuele gevallen juridisch advies moeten verstrekken, maar heeft alleen betrekking op algemene informatie over de manier waarop de eisen gewoonlijk worden geïnterpreteerd of toegepast.

Artikel 8

Procedures via elektronische middelen

1. De lidstaten zien erop toe dat alle procedures en formaliteiten betreffende de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit eenvoudig, op afstand en met elektronische middelen via het betrokken één-loket en met de relevante bevoegde instanties kunnen worden afgewikkeld.

2. Lid 1 is niet van toepassing op de inspectie van de plaats waar de dienst wordt verricht of van de door de dienstverrichter gebruikte uitrusting, noch op de fysieke controle van de geschiktheid of de persoonlijke integriteit van de dienstverrichter of van zijn verantwoordelijke personeelsleden.

3. De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 40, lid 2, gedetailleerde uitvoeringsbepalingen voor lid 1 van onderhavig artikel vast, teneinde de interoperabiliteit van de informatiesystemen en het gebruik van elektronische procedures tussen lidstaten te vergemakkelijken, met inachtneming van op communautair niveau opgestelde gemeenschappelijke normen.

HOOFDSTUK III

VRIJHEID VAN VESTIGING VAN DIENSTVERRICHTERS

AFDELING 1

Vergunningen

Artikel 9

Vergunningstelsels

1. De lidstaten stellen de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit niet afhankelijk van een vergunningstelsel, tenzij aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) het vergunningstelsel heeft geen discriminerende werking jegens de betrokken dienstverrichter;
- b) de behoefte aan een vergunningstelsel is gerechtvaardigd om een dwingende reden van algemeen belang;

- c) het nagestreefde doel kan niet door een minder beperkende maatregel worden bereikt, met name omdat een controle achteraf te laat zou komen om werkelijk doeltreffend te zijn.

2. In het in artikel 39, lid 1, bedoelde verslag beschrijven de lidstaten hun vergunningstelsels en geven zij de redenen aan waarom deze met lid 1 van onderhavig artikel verenigbaar zijn.

3. Deze afdeling is niet van toepassing op elementen van vergunningstelsels die direct of indirect geregeld zijn bij andere communautaire instrumenten.

Artikel 10

Vergunningsvoorwaarden

1. Vergunningstelsels zijn gebaseerd op criteria die beletten dat de bevoegde instanties hun beoordelingsbevoegdheid op willekeurige wijze uitoefenen.

2. De in lid 1 bedoelde criteria zijn:

- a) niet-discriminatoir;
- b) gerechtvaardigd om een dwingende reden van algemeen belang;
- c) evenredig met die reden van algemeen belang;
- d) duidelijk en ondubbelzinnig;
- e) objectief;
- f) vooraf openbaar bekendgemaakt;
- g) transparant en toegankelijk.

3. De vergunningsvoorwaarden voor een nieuwe vestiging mogen gelijkwaardige, of gezien hun doel in wezen vergelijkbare, eisen en controles waaraan de dienstverrichter al in een andere of dezelfde lidstaat onderworpen is, niet overlappen. De in artikel 28, lid 2, bedoelde contactpunten en de dienstverrichter staan de bevoegde instantie bij door over deze eisen de nodige informatie te verstrekken.

4. De vergunning biedt de dienstverrichter op het gehele nationale grondgebied het recht op toegang tot of uitoefening van de dienstenactiviteit, mede door de oprichting van agent-schappen, dochterondernemingen, kantoren of bijkantoren, tenzij een vergunning voor elke afzonderlijke vestiging of een beperking van de vergunning tot een bepaald gedeelte van het grondgebied om dwingende redenen van algemeen belang gerechtvaardigd is.

5. De vergunning wordt verleend zodra na een passend onderzoek is vastgesteld dat aan de vergunningsvoorwaarden is voldaan.

6. Behalve in het geval van het verlenen van een vergunning, wordt elke beslissing van de bevoegde instanties, waaronder ook de weigering of intrekking van een vergunning, met redenen omkleed, en moet dit besluit voor de rechter of andere beroepsinstanties kunnen worden aangevochten.

7. Dit artikel doet geen afbreuk aan de toedeling van de bevoegdheden, op lokaal of regionaal niveau, van de instanties die in de betrokken lidstaat vergunningen verlenen.

Artikel 11

Vergunningsduur

1. Een aan een dienstverrichter verleende vergunning heeft geen beperkte geldigheidsduur, tenzij in gevallen waar:

- a) de vergunning automatisch wordt verlengd of alleen afhankelijk is van de voortdurende vervulling van de voorwaarden;
 - b) het aantal beschikbare vergunningen beperkt is door een dwingende reden van algemeen belang;
- of
- c) een beperkte duur gerechtvaardigd is om een dwingende reden van algemeen belang.

2. Lid 1 heeft geen betrekking op de maximale termijn waarbinnen de dienstverrichter na ontvangst van de vergunning daadwerkelijk met zijn activiteit moet beginnen.

3. De lidstaten verplichten een dienstverrichter ertoe het in artikel 6 bedoelde één-loket in kennis te stellen van de volgende wijzigingen:

- a) de oprichting van dochterondernemingen waarvan de activiteiten onder het vergunningstelsel vallen;
- b) wijzigingen in zijn situatie waardoor niet meer aan de vergunningsvoorwaarden wordt voldaan.

4. Dit artikel laat de mogelijkheid van lidstaten onverlet om vergunningen in te trekken, wanneer niet meer aan de vergunningsvoorwaarden wordt voldaan.

Artikel 12

Selectie uit diverse gegadigden

1. Wanneer het aantal beschikbare vergunningen voor een activiteit beperkt is door schaarste van de beschikbare natuurlijke hulpbronnen of de bruikbare technische mogelijkheden, maken de lidstaten een selectie uit de gegadigden volgens een selectieprocedure die alle waarborgen voor onpartijdigheid en transparantie biedt, met inbegrip van met name een toereikende bekendmaking van de opening, uitvoering en afsluiting van de procedure.

2. In de in lid 1 bedoelde gevallen wordt de vergunning voor een passende beperkte duur verleend en wordt zij niet automatisch verlengd; evenmin wordt enig ander voordeel toegekend aan de dienstverrichter wiens vergunning zojuist is verlopen of aan personen die een bijzondere band met die dienstverrichter hebben.

3. Onverminderd lid 1 en de artikelen 9 en 10 mogen lidstaten bij de vaststelling van regels voor de selectieprocedure rekening houden met overwegingen die betrekking hebben op de volksgezondheid, de doelstellingen van het sociaal beleid, de gezondheid en de veiligheid van werknemers of zelfstandigen, de bescherming van het milieu, het behoud van cultureel erfgoed en andere dwingende redenen van algemeen belang, in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht.

Artikel 13

Vergunningsprocedures

1. De vergunningsprocedures en -formaliteiten zijn duidelijk, worden vooraf openbaar gemaakt en bieden de aanvragers de garantie dat hun aanvraag objectief en onpartijdig wordt behandeld.

2. De vergunningsprocedures en -formaliteiten mogen geen ontmoedigend effect hebben en de dienstverrichting niet onnodig bemoeilijken of vertragen. Zij zijn gemakkelijk toegankelijk en eventuele kosten voor de aanvragers in verband met hun aanvraag zijn redelijk en evenredig met de kosten van de vergunningsprocedures in kwestie en mogen de kosten van de procedures niet overschrijden.

3. Vergunningsprocedures en -formaliteiten bieden de aanvragers de garantie dat hun aanvraag zo snel mogelijk en in elk geval binnen een redelijke, vooraf vastgestelde en bekend gemaakte termijn wordt behandeld. Deze termijn gaat pas in op het tijdstip waarop alle documenten zijn ingediend. Indien gerechtvaardigd door de complexiteit van het onderwerp mag de termijn éénmaal voor een beperkte duur door de bevoegde instantie worden verlengd. De verlenging en de duur ervan worden met redenen omkleed en worden vóór het verstrijken van de oorspronkelijke termijn ter kennis van de aanvrager gebracht.

4. Bij het uitblijven van een antwoord binnen de overeenkomstig lid 3 vastgestelde of verlengde termijn wordt de vergunning geacht te zijn verleend. Andere regelingen kunnen niettemin worden vastgesteld, wanneer dat gerechtvaardigd is om dwingende redenen van algemeen belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij.

5. De ontvangst van elke vergunningsaanvraag wordt zo snel mogelijk bevestigd. De ontvangstbevestiging moet de volgende informatie bevatten:

- a) de in lid 3 bedoelde termijn;
- b) de beschikbare rechtsmiddelen;

c) indien van toepassing, de vermelding dat bij het uitblijven van een antwoord binnen de gespecificeerde termijn de vergunning wordt geacht te zijn verleend.

6. Wanneer een aanvraag onvolledig is, wordt de aanvrager zo snel mogelijk meegedeeld dat hij aanvullende documenten moet verstrekken en, in voorkomend geval, welke gevolgen dit heeft voor de in lid 3 bedoelde termijn.

7. Wanneer een aanvraag wordt geweigerd omdat deze niet aan de vereiste procedures of formaliteiten voldoet, wordt de betrokkene onverwijld van de weigering op de hoogte gesteld.

AFDELING 2

Verboden of aan een beoordeling onderworpen eisen

Artikel 14

Verboden eisen

De lidstaten stellen de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk van de volgende eisen:

- 1) discriminerende eisen die direct of indirect verband houden met de nationaliteit of, voor ondernemingen, met de plaats van de statutaire zetel, waaronder met name:
 - a) nationaliteitseisen voor de dienstverrichter, zijn personeel, de aandeelhouders of de leden van het toezicht-houdend of het bestuursorgaan van de dienstverrichter;
 - b) de eis dat de dienstverrichter, zijn personeel, de aandeelhouders of de leden van het toezicht-houdend of het bestuursorgaan hun verblijfplaats hebben op hun grondgebied;
- 2) een verbod op het hebben van een vestiging in meer dan een lidstaat of op inschrijving in registers of bij beroepsorden of -verenigingen in meer dan een lidstaat;
- 3) beperkingen van de vrijheid van de dienstverrichter om tussen een hoofd- of een nevenvestiging te kiezen, met name de verplichting dat de hoofdvestiging van de dienstverrichter zich op hun grondgebied moet bevinden, of beperkingen van de vrijheid om voor vestiging als agentschap, bijkantoor of dochteronderneming te kiezen;
- 4) wederkerigheidsvoorwaarden ten aanzien van de lidstaat waar de dienstverrichter al een vestiging heeft, behalve in het geval dat dergelijke voorwaarden in een communautair instrument op energiegebied zijn vastgelegd;

5) de toepassing per geval van economische criteria, waarbij de verlening van de vergunning afhankelijk wordt gesteld van het bewijs dat er een economische behoefte of marktvraag bestaat, van een beoordeling van de mogelijke of actuele economische gevolgen van de activiteit of van een beoordeling van de geschiktheid van de activiteit in relatie tot de door de bevoegde instantie vastgestelde doelen van economische planning; dit verbod heeft geen betrekking op plannings-eisen waarmee geen economische doelen worden nagestreefd, maar die voortkomen uit dwingende redenen van algemeen belang;

6) de directe of indirecte betrokkenheid van concurrerende marktdeelnemers, ook binnen raadgevende organen, bij de verlening van vergunningen of bij andere besluiten van de bevoegde instanties, met uitzondering van beroepsorden en van beroepsverenigingen of andere organisaties die in de hoedanigheid van bevoegde instantie optreden; dit verbod heeft geen betrekking op de raadpleging van organisaties zoals kamers van koophandel of sociale partners over andere aangelegenheden dan individuele vergunningsaanvragen, noch op een raadpleging van het grote publiek;

7) een verplichting tot het stellen van of deelnemen in een financiële waarborg of het afsluiten van een verzekering bij een op hun grondgebied gevestigde dienstverrichter of instelling. Dit belet niet dat de lidstaten een verzekering of financiële garanties als zodanig kunnen verlangen noch dat eisen inzake de deelname in een collectief waarborgfonds worden gesteld, bijvoorbeeld voor leden van een beroepsorde of -organisatie;

8) een verplichting al gedurende een bepaalde periode ingeschreven te staan in de registers die op hun grondgebied worden bijgehouden of de activiteit al gedurende bepaalde tijd op hun grondgebied te hebben uitgeoefend.

Artikel 15

Aan evaluatie onderworpen eisen

1. De lidstaten onderzoeken of in hun rechtsstelsel de in lid 2 bedoelde eisen worden gesteld en zien erop toe dat eventueel bestaande eisen verenigbaar zijn met de in lid 3 bedoelde voorwaarden. De lidstaten passen hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen aan om de eisen met die voorwaarden in overeenstemming te brengen.

2. De lidstaten onderzoeken of de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit in hun rechtsstelsel afhankelijk wordt gesteld van de volgende niet-discriminerende eisen:

- a) kwantitatieve of territoriale beperkingen, met name in de vorm van beperkingen op basis van de bevolkingsomvang of een geografische minimumafstand tussen de dienstverrichters;
- b) eisen die van de dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft;
- c) eisen aangaande het aandeelhouderschap van een onderneming;

- d) eisen, niet zijnde eisen die betrekking hebben op aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 2005/36/EG of die in andere communautaire instrumenten zijn behandeld, die de toegang tot de betrokken dienstenactiviteit wegens de specifieke aard ervan voorbehouden aan bepaalde dienstverrichters;
- e) een verbod om op het grondgebied van dezelfde staat meer dan één vestiging te hebben;
- f) eisen die een minimum aantal werknemers vaststellen;
- g) vaste minimum- en/of maximumtarieven waaraan de dienstverrichter zich moet houden;
- h) een verplichting voor de dienstverrichter om in combinatie met zijn dienst andere specifieke diensten te verrichten.

3. De lidstaten controleren of de in lid 2 bedoelde eisen aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) discriminatieverbod: de eisen maken geen direct of indirect onderscheid naar nationaliteit of, voor vennootschappen, de plaats van hun statutaire zetel;
- b) noodzakelijkheid: de eisen zijn gerechtvaardigd om een dwingende reden van algemeen belang;
- c) evenredigheid: de eisen moeten geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken; zij gaan niet verder dan nodig is om dat doel te bereiken en dat doel kan niet met andere, minder beperkende maatregelen worden bereikt.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn alleen van toepassing op wetgeving op het gebied van diensten van algemeen economisch belang voor zover de toepassing van die leden de vervulling, in feite of in rechte, van de aan hen toegewezen bijzondere taak niet belemmert.

5. In het in artikel 39, lid 1, bedoelde verslag over de wederzijdse beoordeling vermelden de lidstaten:

- a) de eisen die zij willen handhaven en de redenen waarom deze eisen volgens hen voldoen aan de voorwaarden van lid 3;
- b) de eisen die zijn ingetrokken of versoepeld.

6. Uiterlijk op 28 december 2006 stellen de lidstaten geen nieuwe eisen van een in lid 2 bedoeld type, tenzij deze aan de voorwaarden van lid 3 voldoen.

7. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van alle nieuwe wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die in lid 6 bedoelde eisen bevatten, alsmede van de redenen voor die eisen. De Commissie deelt die bepalingen aan de andere lidstaten mede. Die kennisgeving belet de lidstaten niet de betrokken bepalingen vast te stellen.

Binnen drie maanden na de datum van ontvangst van de kennisgeving onderzoekt de Commissie of deze nieuwe eisen verenigbaar zijn met het Gemeenschapsrecht en stelt zij waar passend een beschikking vast waarin zij de betrokken lidstaat verzoekt van vaststelling van de eisen af te zien of deze in te trekken.

Met het kennis geven van een ontwerp van nationale wet overeenkomstig Richtlijn 98/34/EG wordt tegelijkertijd voldaan aan de kennisgevingsplicht van deze richtlijn.

HOOFDSTUK IV

VRIJ VERKEER VAN DIENSTEN

AFDELING 1

Vrij verrichten van diensten en afwijkingen in verband hiermee

Artikel 16

Vrij verrichten van diensten

1. De lidstaten eerbiedigen het recht van dienstverrichters om diensten te verrichten in een andere lidstaat dan die waar zij gevestigd zijn.

De lidstaat waar de dienst wordt verricht, zorgt voor vrije toegang tot en vrije uitoefening van een dienstenactiviteit op zijn grondgebied.

De lidstaten maken de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk van de naleving van eisen die niet aan de volgende beginselen voldoen:

- a) discriminatieverbod: de eisen maken geen direct of indirect onderscheid naar nationaliteit of, voor rechtspersonen, naar de lidstaat waar zij gevestigd zijn;
- b) noodzakelijkheid: de eisen zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu;
- c) evenredigheid: de eisen moeten geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken en gaan niet verder dan wat nodig is om dat doel te bereiken.

2. De lidstaten stellen geen beperkingen aan het vrij verrichten van diensten door een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter door de volgende eisen te stellen:

- a) een verplichting voor de dienstverrichter een vestiging op hun grondgebied te hebben;
- b) een verplichting voor de dienstverrichter bij hun bevoegde instanties een vergunning te verkrijgen of zich in te schrijven in een register of bij een beroepsorde of -vereniging op hun grondgebied, behalve wanneer deze richtlijn of een ander communautair instrument daarin voorziet;
- c) een verbod voor de dienstverrichter op hun grondgebied een bepaalde vorm of soort infrastructuur, met inbegrip van een kantoor of kabinet, op te zetten om de betrokken diensten te verrichten;
- d) de toepassing van een specifieke contractuele regeling tussen de dienstverrichter en de afnemer die het verrichten van diensten door zelfstandigen verhindert of beperkt;
- e) een verplichting voor de dienstverrichter om specifiek voor de uitoefening van een dienstenactiviteit een door hun bevoegde instanties afgegeven identiteitsdocument te bezitten;
- f) eisen, andere dan die welke noodzakelijk zijn voor de gezondheid en veiligheid op het werk, die betrekking hebben op het gebruik van uitrusting en materiaal die een integralerend deel van de dienstverrichting vormen;
- g) beperkingen van het vrij verrichten van diensten zoals bedoeld in artikel 19.

3. De lidstaat waarnaar de dienstverrichter zich begeeft, wordt niet verhinderd om, in overeenstemming met lid 1, eisen aan het verrichten van een dienstenactiviteit te stellen als deze gerechtvaardigd zijn om redenen in verband met de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu. Ook wordt die lidstaat niet verhinderd om in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht zijn voorschriften inzake de arbeidsvoorwaarden toe te passen, waaronder die welke zijn neergelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten.

4. Uiterlijk op 28 december 2011 doet de Commissie, na raadpleging van de lidstaten en de sociale partners op communautair niveau, het Europees Parlement en de Raad een verslag over de toepassing van dit artikel toekomen, waarin zij nagaat of het nodig is harmonisatiemaatregelen met betrekking tot de onder deze richtlijn vallende dienstenactiviteiten voor te stellen.

Artikel 17

Aanvullende afwijkingen van het vrij verrichten van diensten

Artikel 16 is niet van toepassing op:

- 1) diensten van algemeen economisch belang die in een andere lidstaat worden verricht, onder meer:
 - a) in de postsector, diensten die onder Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst ⁽¹⁾ vallen;
 - b) in de elektriciteitssector, diensten die onder Richtlijn 2003/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2003 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽²⁾ vallen;
 - c) in de gassector, diensten die onder Richtlijn 2003/55/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2003 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas ⁽³⁾ vallen;
 - d) watervoorziening en -distributie en afvalwaterdiensten;
 - e) afvalverwerking;
- 2) aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 96/71/EG;
- 3) aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens ⁽⁴⁾;
- 4) aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 77/249/EEG van de Raad van 22 maart 1977 tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten ⁽⁵⁾;

- 5) de gerechtelijke inning van schuldvorderingen;

⁽¹⁾ PB L 15 van 21.1.1998, blz. 14. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1882/2003 (PB L 284 van 31.10.2003, blz. 1).

⁽²⁾ PB L 176 van 15.7.2003, blz. 37. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij beschikking 2006/653/EG van de Commissie (PB L 270 van 29.9.2006, blz. 72).

⁽³⁾ PB L 176 van 15.7.2003, blz. 57.

⁽⁴⁾ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ PB L 78 van 26.3.1977, blz. 17. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 2003.

- 6) aangelegenheden die vallen onder titel II van Richtlijn 2005/36/EG, alsmede eisen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht, die een activiteit voorbehouden aan een bepaald beroep;
- 7) aangelegenheden die vallen onder Verordening (EEG) nr. 1408/71;
- 8) voor wat betreft administratieve formaliteiten inzake het vrije verkeer van personen en hun verblijfplaats, aangelegenheden die vallen onder de bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG waarin de administratieve formaliteiten van de bevoegde instanties van de lidstaat waar de dienst wordt verricht waaraan de begunstigten moeten voldoen, zijn vastgesteld;
- 9) voor wat betreft onderdanen van derde landen die zich in het kader van een dienstverrichting naar een andere lidstaat begeven, de mogelijkheid voor lidstaten van onderdanen van derde landen op wie de regeling inzake wederzijdse erkenning van artikel 21 van de Overeenkomst ter uitvoering van het op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen ⁽¹⁾ niet van toepassing is, te verplichten in het bezit te zijn van een visum of een verblijfsvergunning, of de mogelijkheid onderdanen van derde landen te verplichten zich bij of na hun binnenkomst in de lidstaat waar de dienst wordt verricht, te melden bij de bevoegde instanties;
- 10) met betrekking tot de overbrenging van afvalstoffen, aangelegenheden die vallen onder Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap ⁽²⁾;
- 11) auteursrechten, naburige rechten en rechten bedoeld in Richtlijn 87/54/EEG van de Raad van 16 december 1986 betreffende de rechtsbescherming van topografieën van halfgeleiderproducten ⁽³⁾ en Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken ⁽⁴⁾ en industriële-eigendomsrechten;
- 12) handelingen waarvoor de wet de tussenkomst van een notaris voorschrijft;
- 13) aangelegenheden die vallen onder Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke accountantscontrole van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen ⁽⁵⁾ van de Raad;
- 14) de inschrijving van voertuigen die in een andere lidstaat zijn geleased;

⁽¹⁾ PB L 239 van 22.9.2000, blz. 19. Overeenkomst laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1160/2005 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 191 van 22.7.2005, blz. 18).

⁽²⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2557/2001 van de Commissie (PB L 349 van 31.12.2001, blz. 1).

⁽³⁾ PB L 24 van 27.1.1987, blz. 36.

⁽⁴⁾ PB L 77 van 27.3.1996, blz. 20.

⁽⁵⁾ PB L 157 van 9.6.2006, blz. 87.

- 15) bepalingen betreffende contractuele en niet-contractuele verbintenissen, met inbegrip van de vorm van overeenkomsten, bepaald volgens de regels van het internationaal privaatrecht.

Artikel 18

Afwijkingen in specifieke gevallen

1. In afwijking van artikel 16 en alleen in uitzonderlijke omstandigheden kan een lidstaat ten aanzien van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter maatregelen nemen betreffende de veiligheid van diensten.

2. De in lid 1 bedoelde maatregelen kunnen alleen worden genomen wanneer de in artikel 35 bedoelde procedure van wederzijdse bijstand in acht wordt genomen en aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de nationale bepalingen overeenkomstig welke de maatregel wordt genomen, vallen niet onder een communautaire harmonisatiemaatregel op het gebied van de veiligheid van diensten;
- b) de maatregelen bieden de afnemer meer bescherming dan de maatregel die de lidstaat van vestiging overeenkomstig zijn nationale bepalingen zou nemen;
- c) de lidstaat van vestiging heeft geen maatregelen genomen of heeft maatregelen genomen die ontoereikend zijn in vergelijking met de in artikel 35, lid 2, bedoelde maatregelen;
- d) de maatregelen zijn evenredig.

3. De leden 1 en 2 doen geen afbreuk aan de in communautaire instrumenten vastgestelde bepalingen die het vrije verkeer van diensten waarborgen of afwijkingen daarop toestaan.

AFDELING 2

Rechten van de afnemers van diensten

Artikel 19

Verboden beperkingen

De lidstaten leggen een afnemer geen eisen op die het gebruik van een dienst van een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter beperken, met name niet:

- a) een verplichting bij hun bevoegde instanties een vergunning te verkrijgen of een verklaring af te leggen;

- b) discriminerende beperkingen op het verkrijgen van financiële bijstand vanwege het feit dat de dienstverrichter in een andere lidstaat is gevestigd of vanwege de plaats waar de dienst wordt verricht.

Artikel 20

Discriminatieverbod

1. De lidstaten zien erop toe dat op de afnemer geen discriminerende eisen op grond van zijn nationaliteit of verblijfplaats van toepassing zijn.

2. De lidstaten zien erop toe dat de algemene voorwaarden voor toegang tot een dienst, die door de dienstverrichter toegankelijk voor het publiek worden gemaakt, geen discriminatoire bepalingen in verband met de nationaliteit of verblijfplaats van de afnemer bevatten, zonder evenwel de mogelijkheid uit te sluiten om verschillende voorwaarden voor toegang te stellen wanneer die verschillen rechtstreeks door objectieve criteria worden gerechtvaardigd.

Artikel 21

Bijstand aan afnemers

1. De lidstaten zien erop toe dat de afnemers in de lidstaat waarin zij hun verblijfplaats hebben toegang hebben tot de volgende informatie:

- a) algemene informatie over de in andere lidstaten geldende eisen inzake de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten, en met name die inzake consumentenbescherming;
- b) algemene informatie over de beschikbare rechtsmiddelen bij geschillen tussen een dienstverrichter en een afnemer;
- c) de adresgegevens van verenigingen of organisaties, met inbegrip van die van de contactpunten van het netwerk van Europese centra voor de consument (ECC-net), waar dienstverrichters en afnemers praktische bijstand kunnen krijgen.

In voorkomend geval omvat het advies van de bevoegde instanties een eenvoudige gids met stapsgewijze uitleg. De informatie en bijstand worden op duidelijke en eenduidige wijze aangeboden, zijn gemakkelijk van op afstand toegankelijk, onder meer langs elektronische weg, en worden bijgewerkt.

2. De lidstaten kunnen verantwoordelijkheid voor de in lid 1 bedoelde taak toevertrouwen aan het één-loket of aan een andere organisatie, zoals de contactpunten van het netwerk van Europese centra voor de consument (ECC-net), consumentenverenigingen of de Euro-infocentra.

De lidstaten delen de namen en adresgegevens van de aangewezen organisaties aan de Commissie mede. De Commissie geeft deze informatie aan alle lidstaten door.

3. Ter uitvoering van de in de leden 1 en 2 bedoelde eisen, richt de door de afnemer benaderde organisatie zich tot de relevante organisatie van de betrokken lidstaat. Deze zendt de gevraagde informatie zo spoedig mogelijk aan de verzoekende organisatie die de informatie aan de afnemer toezendt. De lidstaten zien erop toe dat de organisaties elkaar wederzijds bijstaan en alles in het werk stellen om doeltreffend samen te werken. Samen met de Commissie stellen de lidstaten de voor de uitvoering van lid 1 noodzakelijke praktische regelingen vast.

4. De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 40, lid 2, maatregelen tot uitvoering van de leden 1, 2 en 3 van onderhavig artikel vast; zij specificeert daarbij, met inachtneming van gemeenschappelijke standaarden, de technische mechanismen voor de uitwisseling van informatie tussen de organisaties uit de verschillende lidstaten en met name die inzake de interoperabiliteit van de informatiesystemen.

HOOFDSTUK V

KWALITEIT VAN DE DIENSTEN

Artikel 22

Informatie over dienstverrichters en hun diensten

1. De lidstaten zien erop toe dat de dienstverrichter de afnemer de volgende gegevens ter beschikking stelt:

- a) zijn naam, rechtspositie en rechtsvorm, het geografisch adres waar hij is gevestigd, zijn adresgegevens zodat de afnemers hem snel kunnen bereiken en rechtstreeks met hem kunnen communiceren, eventueel langs elektronische weg;
- b) wanneer de dienstverrichter in een handelsregister of in een vergelijkbaar openbaar register is ingeschreven, de naam van dat register en het nummer waaronder hij is ingeschreven, of gelijkwaardige gegevens uit dat register die ter identificatie dienen;
- c) wanneer voor de activiteit een vergunningstelsel geldt, de adresgegevens van de bevoegde instantie of van het één-loket;
- d) wanneer de dienstverrichter een btw-plichtige activiteit uitoefent, het nummer bedoeld in artikel 22, lid 1, van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting - Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2006/18/EG (PB L 51 van 22.2.2006, blz. 12).

- e) voor geregementeerde beroepen: elke beroepsorde of vergelijkbare organisatie waarbij de dienstverrichter is ingeschreven, alsmede de beroepstitel en de lidstaat waar die is verleend;
 - f) in voorkomend geval, de algemene voorwaarden en bepalingen die de dienstverrichter hanteert;
 - g) het eventuele bestaan van door de dienstverrichter gehanteerde contractbepalingen betreffende het op het contract toepasselijke recht en/of betreffende de bevoegde rechter;
 - h) het eventuele bestaan van niet bij wet voorgeschreven garantie na verkoop;
 - i) de prijs van de dienst wanneer de dienstverrichter de prijs van een bepaalde soort dienst vooraf heeft vastgesteld;
 - j) de belangrijkste kenmerken van de dienst wanneer deze niet uit de context blijken;
 - k) de in artikel 23, lid 1, bedoelde verzekering of waarborgen, met name de adresgegevens van de verzekeraar of de borg en de geografische dekking.
2. De lidstaten zien erop toe dat de in lid 1 bedoelde informatie, naar keuze van de dienstverrichter:
- a) op eigen initiatief door de dienstverrichter wordt verstrekt;
 - b) voor de afnemer gemakkelijk toegankelijk is op de plaats waar de dienst wordt verricht of het contract wordt gesloten;
 - c) voor de afnemer gemakkelijk elektronisch toegankelijk is op een door de dienstverrichter meegedeeld adres;
 - d) is opgenomen in elke door de dienstverrichter aan de afnemer verstrekte informatiedocumenten waarin zijn diensten in detail worden beschreven.
3. De lidstaten zien erop toe dat dienstverrichters de afnemer op diens verzoek de volgende aanvullende informatie verstrekt:
- a) wanneer de dienstverrichter de prijs van een bepaalde soort dienst niet vooraf heeft vastgesteld, de prijs van de dienst of, indien de precieze prijs niet kan worden gegeven, de manier waarop de prijs wordt berekend, zodat de afnemer de prijs kan controleren, of een voldoende gedetailleerde kostenraming;
 - b) voor geregementeerde beroepen, een verwijzing naar de in de lidstaat van vestiging geldende beroepsregels en de wijze waarop hierin inzage kan worden verkregen;
 - c) informatie over hun multidisciplinaire activiteiten en partnerschappen die rechtstreeks verband houden met de betrokken dienst, en over de maatregelen die zij ter voorkoming van belangenconflicten hebben genomen. Deze informatie moet zijn opgenomen in elk informatiedocument waarin dienstverrichters hun diensten in detail beschrijven;
 - d) gedragscodes die op dienstverrichters van toepassing zijn, alsmede het adres waar zij elektronisch kunnen worden geraadpleegd en de beschikbare talen waarin deze codes kunnen worden geraadpleegd;
 - e) wanneer een dienstverrichter onder een gedragscode valt of lid is van een handelsvereniging of beroepsorde die voorziet in een regeling voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting, wordt dienaangaande informatie verstrekt. De dienstverrichter geeft aan hoe toegang kan worden verkregen tot gedetailleerde informatie over de kenmerken en toepassingsvoorwaarden van een regeling voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting.
4. De lidstaten zien erop toe dat de informatie die de dienstverrichter krachtens dit hoofdstuk moet verstrekken, helder, ondubbelzinnig en tijdig voor de sluiting van het contract of, indien er geen schriftelijk contract is, voor de verrichting van de dienst wordt meegedeeld of beschikbaar wordt gesteld.
5. De in dit hoofdstuk bedoelde informatie-eisen gelden in aanvulling op de eisen die al in het Gemeenschapsrecht zijn vervat en beletten de lidstaten niet op hun grondgebied gevestigde dienstverrichters aanvullende informatie-eisen op te leggen.
6. De Commissie kan volgens de procedure van artikel 40, lid 2, de inhoud van de in de leden 1 en 3 van onderhavig artikel bedoelde informatie nader omschrijven overeenkomstig de bijzondere kenmerken van bepaalde activiteiten en kan de praktische bepalingen specificeren voor de implementatie van lid 2 van onderhavig artikel.

Artikel 23

Beroepsaansprakelijkheidsverzekering en -waarborgen

1. De lidstaten kunnen er zorg voor dragen dat dienstverrichters wier diensten een rechtstreeks, bijzonder risico behelzen voor de gezondheid of de veiligheid van de afnemer of een derde, of voor de financiële veiligheid van de afnemer, een met de aard en omvang van het risico overeenstemmende beroepsaansprakelijkheidsverzekering afsluiten, dan wel een gelijkwaardige of met betrekking tot het doel in wezen vergelijkbare waarborg of soortgelijke voorziening bieden.

2. Wanneer een dienstverrichter zich op het grondgebied van een lidstaat vestigt, verlangt deze van hem geen beroepsaansprakelijkheidsverzekering of waarborg indien de dienstverrichter in een andere lidstaat waar hij een vestiging heeft, al gedekt is door een waarborg die gelijkwaardig is of die, met betrekking tot het doel en de dekking die hij biedt wat het verzekerde risico, de verzekerde som, de maximale waarborg en de mogelijke uitzonderingen van de dekking betreft, in wezen vergelijkbaar is. Indien de waarborg slechts ten dele gelijkwaardig is, kan de lidstaat voor de nog niet gedekte elementen een aanvullende waarborg eisen.

Wanneer een lidstaat van op zijn grondgebied gevestigde dienstverleners verlangt dat zij een beroepsaansprakelijkheidsverzekering sluiten of een andere waarborg stellen, neemt deze lidstaat als bewijs hiervoor genoeg met een attest betreffende zo'n verzekerde dekking dat is afgegeven door een in een andere lidstaat gevestigde kredietinstelling of verzekeraar.

3. De leden 1 en 2 laten de regelingen inzake beroepsverzekeringen of waarborgen in andere communautaire instrumenten onverlet.

4. Ter uitvoering van lid 1 kan de Commissie volgens de regelgevingsprocedure van artikel 40, lid 2, een lijst van diensten met de in lid 1 van onderhavig artikel bedoelde kenmerken opstellen. De Commissie kan voorts volgens de in artikel 40, lid 3, bedoelde procedure maatregelen tot wijziging van niet-essentiële onderdelen van de onderhavige richtlijn nemen door deze aan te vullen middels het opstellen van gemeenschappelijke criteria aan de hand waarvan kan worden bepaald of de in lid 1 van dit artikel bedoelde verzekering of waarborgen met het oog op de aard en omvang van het risico geschikt zijn.

5. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

- „rechtstreeks, bijzonder risico”: een risico dat rechtstreeks voortvloeit uit de verrichting van de dienst;
- „gezondheid en veiligheid”: met betrekking tot de afnemer of een derde, het voorkómen van overlijden of een ernstig letsel;
- „financiële veiligheid”: met betrekking tot de afnemer, het voorkómen van aanzienlijke verliezen aan geld of aan waarde van goederen;
- „beroepsaansprakelijkheidsverzekering”: een door een dienstverrichter afgesloten verzekering voor de potentiële aansprakelijkheid jegens afnemers en, in voorkomend geval, jegens derden, voortvloeiend uit de verrichting van de dienst.

Artikel 24

Commerciële communicatie van gereguleerde beroepen

1. De lidstaten trekken elk algeheel verbod op commerciële communicatie van gereguleerde beroepen in.
2. De lidstaten zien erop toe dat de commerciële communicatie van gereguleerde beroepen in overeenstemming is met de beroepsregels, overeenkomstig het Gemeenschapsrecht, welke in het bijzonder betreffen de onafhankelijkheid, waardigheid en integriteit van het beroep evenals het beroepsgeheim, op een wijze die strookt met de specifieke aard van elk beroep. Beroepsregels inzake commerciële communicatie zijn niet-discriminatoire, om dwingende redenen van algemeen belang gerechtvaardigd en evenredig.

Artikel 25

Multidisciplinaire activiteiten

1. De lidstaten zien erop toe dat op dienstverrichters geen eisen van toepassing zijn die hen ertoe verplichten uitsluitend een bepaalde specifieke activiteit uit te oefenen of die het gezamenlijk of in partnerschap uitoefenen van verschillende activiteiten beperken.

Dergelijke eisen kunnen echter wel aan de volgende dienstverrichters worden opgelegd:

- a) beoefenaren van gereguleerde beroepen, voor zover dergelijke eisen gerechtvaardigd zijn om naleving van de beroeps- en gedragsregels, die naar gelang van de specifieke kenmerken van elk beroep verschillen, te waarborgen, en voor zover zij nodig zijn om hun onafhankelijkheid en onpartijdigheid te waarborgen;
 - b) dienstverrichters wier diensten bestaan uit certificering, accreditatie, technische controle, tests of proeven, voor zover dergelijke eisen gerechtvaardigd zijn om hun onafhankelijkheid en onpartijdigheid te waarborgen.
2. Wanneer multidisciplinaire activiteiten tussen de in lid 1, onder a) en b), bedoelde dienstverrichters zijn toegestaan, zien de lidstaten erop toe dat:
 - a) belangenconflicten en onverenigbaarheden tussen bepaalde activiteiten worden voorkomen;
 - b) de voor bepaalde activiteiten vereiste onafhankelijkheid en onpartijdigheid gewaarborgd zijn;
 - c) de beroeps- en gedragsregels voor verschillende activiteiten onderling verenigbaar zijn, met name wat het beroepsgeheim betreft.

3. In het in artikel 39, lid 1, bedoelde verslag vermelden de lidstaten aan welke dienstverrichters eisen als bedoeld in lid 1 van onderhavig artikel zijn gesteld, wat deze eisen inhouden en waarom ze volgens hen gerechtvaardigd zijn.

Artikel 26

Kwaliteitsbeleid

1. De lidstaten treffen in samenwerking met de Commissie flankerende maatregelen om dienstverrichters aan te moedigen vrijwillig de kwaliteit van dienstverrichtingen te waarborgen, met name door gebruik van één van de volgende methoden:

- a) hun activiteiten te laten certificeren of beoordelen door onafhankelijke of geaccrediteerde organisaties;
- b) hun eigen kwaliteitshandvest op te stellen of deel te nemen aan door beroepsorden op communautair niveau opgestelde kwaliteitshandvesten of keurmerken.

2. De lidstaten zien erop toe dat dienstverrichters en afnemers gemakkelijk toegang hebben tot informatie over de betekenis van bepaalde keurmerken en over de criteria voor de aanvraag van keurmerken en andere kwaliteitsaanduidingen voor diensten.

3. De lidstaten treffen in samenwerking met de Commissie flankerende maatregelen om beroepsorden, kamers van koop-handel, kamers van ambachten en consumentenorganisaties op hun grondgebied aan te moedigen op communautair niveau samen te werken om de kwaliteit van dienstverrichtingen te verbeteren, met name door het gemakkelijker te maken de bekwaamheden van dienstverrichters te beoordelen.

4. De lidstaten treffen in samenwerking met de Commissie flankerende maatregelen om de ontwikkeling van onafhankelijke beoordelingen, vooral door consumentenorganisaties, van de kwaliteit en gebreken van diensten aan te moedigen, met name door de ontwikkeling van vergelijkende proeven of tests op communautair niveau en de verspreiding van de resultaten ervan.

5. De lidstaten moedigen in samenwerking met de Commissie de ontwikkeling van vrijwillige Europese normen aan, teneinde de compatibiliteit tussen de diensten van dienstverrichters uit verschillende lidstaten, de informatie aan de afnemer en de kwaliteit van dienstverrichtingen te verbeteren.

Artikel 27

Geschillenbeslechting

1. De lidstaten treffen de nodige algemene maatregelen om ervoor te zorgen dat dienstverrichters adresgegevens verstrekken, met name een postadres, faxnummer of e-mailadres en een telefoonnummer, waar alle afnemers, ook die die in andere lidstaten verblijven, een klacht kunnen indienen of informatie over de verichte dienst kunnen vragen. Dienstverrichters verstrekken hun wettelijke adres indien dit niet hun gebruikelijke correspondentieadres is.

De lidstaten treffen de nodige algemene maatregelen om ervoor te zorgen dat dienstverrichters zo snel mogelijk reageren op de in de eerste alinea bedoelde klachten en alles in het werk stellen om bevredigende oplossingen te vinden.

2. De lidstaten treffen de nodige algemene maatregelen om dienstverrichters te verplichten aan te tonen dat zij aan de in deze richtlijn vastgestelde informatieverplichtingen voldoen en dat de verstrekte informatie juist is.

3. Wanneer voor de tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing een financiële waarborg is vereist, erkennen de lidstaten gelijkwaardige bij een in een andere lidstaat gevestigde kredietinstelling of verzekeraar gestelde waarborgen. Die kredietinstellingen moeten in een lidstaat erkend zijn overeenkomstig Richtlijn 2006/48/EG, en die verzekeraars overeenkomstig de Eerste Richtlijn 73/239/EEG van de Raad van 24 juli 1973 betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan ⁽¹⁾ dan wel Richtlijn 2002/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 november 2002 betreffende de levensverzekering ⁽²⁾.

4. De lidstaten treffen de nodige algemene maatregelen om ervoor te zorgen dat dienstverrichters die gebonden zijn aan een gedragscode of die lid zijn van een handelsvereniging of beroepsorde die voorziet in een regeling voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting, de afnemer hiervan op de hoogte stellen, dit vermelden in elk document waarin hun diensten in detail worden beschreven en daarbij aangeven hoe toegang kan worden verkregen tot gedetailleerde informatie over de kenmerken en toepassingsvoorwaarden van deze regeling.

HOOFDSTUK VI

ADMINISTRATIEVE SAMENWERKING

Artikel 28

Wederzijdse bijstand - algemene verplichtingen

1. De lidstaten verlenen elkaar wederzijdse bijstand en nemen maatregelen om doeltreffend met elkaar samen te werken bij het toezicht op dienstverrichters en hun diensten.

2. Ten behoeve van dit hoofdstuk wijzen de lidstaten een of meer contactpunten aan, waarvan zij de adresgegevens aan de andere lidstaten en de Commissie meedelen. De Commissie publiceert de lijst van contactpunten en werkt deze regelmatig bij.

⁽¹⁾ PB L 228 van 16.8.1973, blz. 3. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2005/68/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 323 van 9.12.2005, blz. 1).

⁽²⁾ PB L 345 van 19.12.2002, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2005/68/EG.

3. Verzoeken om informatie en verzoeken tot het verrichten van verificaties, inspecties en onderzoeken uit hoofde van dit hoofdstuk worden naar behoren gemotiveerd, met name door vermelding van de reden voor het verzoek. De uitgewisselde informatie wordt alleen gebruikt voor de aangelegenheid waarvoor deze verzocht is.

4. Wanneer de lidstaten van de bevoegde instanties uit een andere lidstaat een verzoek om bijstand ontvangen, zien zij erop toe dat op hun grondgebied gevestigde dienstverrichters hun bevoegde instanties alle informatie verstrekken die deze nodig hebben om, met inachtneming van hun nationale wetgeving, toezicht op hun activiteiten uit te oefenen.

5. Wanneer inwilliging van een verzoek om informatie of tot het verrichten van verificaties, inspecties of onderzoeken op problemen stuit, brengt de aangezochte lidstaat de verzoekende lidstaat daarvan snel in kennis, teneinde een oplossing te vinden.

6. De lidstaten verstrekken de informatie waarom door andere lidstaten of door de Commissie is gevraagd, langs elektronische weg en binnen de kortst mogelijke termijn.

7. De lidstaten zien erop toe dat de registers waarin de dienstverrichters zijn ingeschreven en die door de bevoegde instanties op hun grondgebied kunnen worden geraadpleegd, onder dezelfde voorwaarden ook toegankelijk zijn voor de overeenkomstige bevoegde instanties van de andere lidstaten.

8. De lidstaten verstrekken de Commissie informatie over gevallen waarin andere lidstaten hun verplichting inzake wederzijdse bijstand niet nakomen. Zo nodig neemt de Commissie passende maatregelen, zoals de procedure van artikel 226 van het Verdrag, om ervoor te zorgen dat de betrokken lidstaten hun verplichting inzake wederzijdse bijstand nakomen. De Commissie informeert de lidstaten op gezette tijden over de werking van de bepalingen betreffende wederzijdse bijstand.

Artikel 29

Wederzijdse bijstand - algemene verplichtingen van de lidstaat van vestiging

1. Ten aanzien van dienstverrichters die diensten in een andere lidstaat verrichten, verstrekt de lidstaat van vestiging op verzoek van een andere lidstaat informatie over op zijn grondgebied gevestigde dienstverrichters; met name bevestigt hij dat een dienstverrichter op zijn grondgebied is gevestigd en deze, voor zover hem bekend, zijn activiteiten niet op onrechtmatige wijze verricht.

2. De lidstaat van vestiging voert de door een andere lidstaat gevraagde verificaties, inspecties en onderzoeken uit en stelt die lidstaat in kennis van de resultaten en van de eventueel genomen maatregelen. De bevoegde instanties handelen daarbij binnen de grenzen van de bevoegdheden die hen in hun lidstaat zijn

toegekend. De bevoegde instanties kunnen zelf bepalen wat in ieder individueel geval de meest geschikte maatregelen zijn om aan het verzoek van een andere lidstaat te voldoen.

3. Zodra de lidstaat van vestiging daadwerkelijk kennis heeft gekregen van gedragingen of specifieke handelingen van een op zijn grondgebied gevestigde dienstverrichter die diensten verricht in andere lidstaten, die, voor zover hem bekend, ernstige schade kunnen berokkenen aan de gezondheid of veiligheid van de mens of het milieu, stelt hij alle andere lidstaten en de Commissie onverwijld daarvan in kennis.

Artikel 30

Toezicht door de lidstaat van vestiging wanneer de dienstverrichter zich tijdelijk naar een andere lidstaat begeeft

1. Ten aanzien van gevallen die niet onder artikel 31, lid 1, vallen, ziet de lidstaat van vestiging erop toe dat op de naleving van zijn eisen toezicht wordt uitgeoefend in overeenstemming met de in zijn nationale wetgeving vastgestelde toezichtsbevoegdheden, in het bijzonder door toezichtsmaatregelen op de plaats van vestiging van de dienstverrichter.

2. De lidstaat van vestiging ziet niet af van toezichts- of handavingsmaatregelen op zijn grondgebied om reden dat de dienst in een andere lidstaat is verricht of daar schade heeft veroorzaakt.

3. De in lid 1 bedoelde verplichting brengt niet met zich mee dat de lidstaat van vestiging verplicht is daadwerkelijk verificaties en controles te verrichten op het grondgebied van de lidstaat waar de dienst wordt verricht. Die verificaties en controles worden, op verzoek van de instanties van de lidstaat van vestiging, in overeenstemming met artikel 31, verricht door de instanties van de lidstaat waar de dienstverrichter tijdelijk actief is.

Artikel 31

Toezicht door de lidstaat waar de dienst wordt verricht bij een tijdelijke verplaatsing van de dienstverrichter

1. Ten aanzien van nationale eisen die eventueel uit hoofde van artikel 16 of 17 zijn gesteld, is de lidstaat waar de dienst wordt verricht, verantwoordelijk voor het toezicht op de activiteiten van de dienstverrichter op zijn grondgebied. In overeenstemming met het Gemeenschapsrecht:

- a) neemt de lidstaat waar de dienst wordt verricht, alle noodzakelijke maatregelen om ervoor te zorgen dat de dienstverrichter zich aan die eisen in verband met de toegang tot en de uitvoering van de activiteit houdt;

- b) voert die lidstaat de verificaties, inspecties en onderzoeken uit die nodig zijn om toezicht op de verrichte dienst uit te oefenen.

2. Wanneer een dienstverrichter zich tijdelijk naar een andere lidstaat begeeft om er een dienst te verrichten zonder er gevestigd te zijn, nemen de bevoegde instanties van die lidstaat ten aanzien van de niet in lid 1 bedoelde eisen, overeenkomstig de leden 3 en 4, deel aan het toezicht op de dienstverrichter.

3. Op verzoek van de lidstaat van vestiging voeren de bevoegde instanties van de lidstaat waar de dienst wordt verricht verificaties, inspecties en onderzoeken uit, die nodig zijn om een doeltreffend toezicht door de lidstaat van vestiging te waarborgen. De bevoegde instanties handelen daarbij binnen de grenzen van de bevoegdheden die zij in hun lidstaat hebben. De bevoegde instanties kunnen zelf bepalen wat in ieder specifiek geval de meest geschikte maatregelen zijn om aan het verzoek van de lidstaat van vestiging te voldoen.

4. De bevoegde instanties van de lidstaat waar de dienst wordt verricht, kunnen op eigen initiatief verificaties, inspecties en onderzoeken ter plaatse verrichten, mits deze niet discrimineren, ze niet plaatsvinden omdat de dienstverrichter in een andere lidstaat gevestigd is en ze evenredig zijn.

Artikel 32

Alarmmechanisme

1. Wanneer een lidstaat kennis neemt van ernstige specifieke handelingen of omstandigheden met betrekking tot de dienstenactiviteit, die op zijn grondgebied of op het grondgebied van andere lidstaten ernstige schade aan de gezondheid of veiligheid van personen of aan het milieu kunnen veroorzaken, stelt hij de lidstaat van vestiging, de andere betrokken lidstaten en de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

2. De Commissie bevordert de functionering van een Europees netwerk van instanties van de lidstaten met het oog op de tenuitvoerlegging van lid 1 en neemt hieraan deel.

3. Volgens de procedure van artikel 40, lid 2, stelt de Commissie gedetailleerde regels inzake het beheer van het in lid 2 van onderhavig artikel bedoelde netwerk vast en zorgt zij voor een regelmatige bijwerking van deze regels.

Artikel 33

Gegevens over de betrouwbaarheid van dienstverrichters

1. De lidstaten verstrekken op verzoek van een bevoegde instantie van een andere lidstaat informatie overeenkomstig hun nationale recht over tuchtrechtelijke of administratieve maatregelen of strafrechtelijke sancties en over beslissingen betreffende insolventie of faillissement waarbij sprake is van frauduleuze praktijken, die door hun bevoegde instanties ten aanzien van een

dienstverrichter zijn genomen en die rechtstreeks van betekenis zijn voor de bekwaamheid of de professionele betrouwbaarheid van de dienstverrichter. De lidstaat die de informatie verschaft, stelt de dienstverrichter daarvan in kennis.

Een verzoek als bedoeld in de eerste alinea dient naar behoren gemotiveerd te zijn, met name ten aanzien van de redenen voor het verzoek om informatie.

2. De in lid 1 bedoelde sancties en maatregelen worden alleen meegedeeld wanneer de beslissing daartoe definitief is. Met betrekking tot andere in lid 1 bedoelde uitvoerbare beslissingen vermeldt de lidstaat die de informatie verstrekt of het gaat om een beslissing die definitief is, dan wel of beroep tegen de beslissing is ingesteld; in dat geval geeft de lidstaat in kwestie een indicatie van de datum waarop een beslissing over het beroep wordt verwacht.

Bovendien geeft die lidstaat aan op grond van welke nationale bepalingen de dienstverrichter schuldig is bevonden of hem een sanctie is opgelegd.

3. Bij toepassing van de leden 1 en 2 worden de voorschriften over de overdracht van persoonsgegevens en de rechten van personen die in de betrokken lidstaten schuldig zijn bevonden of aan wie een sanctie is opgelegd, ook indien dit is gebeurd door een beroepsorde, in acht genomen. Ter zake dienende informatie die openbaar is, moet voor de consument gemakkelijk toegankelijk zijn.

Artikel 34

Flankerende maatregelen

1. De Commissie zet, in samenwerking met de lidstaten, een elektronisch systeem op voor de uitwisseling, en met inachtneming van bestaande informatiesystemen, van informatie tussen de lidstaten.

2. De lidstaten nemen, met hulp van de Commissie, flankerende maatregelen om de uitwisseling van met de uitvoering van de wederzijdse bijstand belaste ambtenaren en hun opleiding, inclusief taal- en computeropleidingen, te vergemakkelijken.

3. De Commissie gaat na of een meerjarenprogramma dient te worden opgezet om dergelijke opleidingen en uitwisselingen van ambtenaren te organiseren.

Artikel 35

Wederzijdse bijstand bij afwijkingen in specifieke gevallen

1. Wanneer een lidstaat voornemens is een maatregel als bedoeld in artikel 18 te nemen, is, onverminderd gerechtelijke procedures, waaronder inleidende procedures en handelingen die worden uitgevoerd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek, de procedure van de leden 2 tot en met 6 van dit artikel van toepassing.

2. De in lid 1 bedoelde lidstaat vraagt de lidstaat van vestiging maatregelen tegen de betrokken dienstverrichter te nemen en verstrekt die lidstaat alle relevante informatie over de betrokken dienst en de omstandigheden terzake.

De lidstaat van vestiging gaat onverwijld na of de dienstverrichter zijn activiteiten rechtmatig uitoefent en of de aan het verzoek ten gronde liggende feiten juist zijn. Hij deelt de verzoekende lidstaat onverwijld de genomen of beoogde maatregelen mede, dan wel, in voorkomend geval, de redenen waarom hij geen maatregelen neemt.

3. Na de in lid 2, tweede alinea, bedoelde mededeling van de lidstaat van vestiging stelt de verzoekende lidstaat de Commissie en de lidstaat van vestiging in kennis van zijn voornemen maatregelen te nemen en geeft daarbij aan:

- a) waarom de door de lidstaat van vestiging genomen of beoogde maatregelen naar zijn oordeel ongepast zijn;
- b) waarom de door hem beoogde maatregelen naar zijn oordeel aan de in artikel 18 bedoelde voorwaarden voldoen.

4. De maatregelen kunnen niet eerder dan vijftien werkdagen na de in lid 3 bedoelde datum van kennisgeving worden genomen.

5. Onverminderd de bevoegdheid van de verzoekende lidstaat om na het verstrijken van de in lid 4 bedoelde termijn de betrokken maatregelen te nemen, gaat de Commissie onverwijld na of de maatregelen waarvan zij in kennis is gesteld, verenigbaar zijn met het Gemeenschapsrecht.

Wanneer de Commissie tot de conclusie komt dat de maatregelen niet verenigbaar zijn met het Gemeenschapsrecht, stelt zij een beschikking vast waarin de betrokken lidstaat wordt verzocht van de beoogde maatregelen af te zien of de maatregelen in kwestie onmiddellijk te beëindigen.

6. In spoedeisende gevallen kan de lidstaat die voornemens is een maatregel te nemen, van de leden 2, 3 en 4 afwijken. De Commissie en de lidstaat van vestiging worden in dat geval onverwijld van de maatregelen in kennis gesteld, met opgave van de redenen waarom er volgens de lidstaat sprake is van een spoedeisend karakter.

Artikel 36

Uitvoeringsmaatregelen

De Commissie neemt volgens de procedure van artikel 40, lid 3, de uitvoeringsmaatregelen tot wijziging van niet-essentiële onderdelen van dit hoofdstuk, door dit aan te vullen middels de vaststelling van de in de artikelen 28 en 35 bedoelde termijnen. De Commissie stelt voorts volgens de in artikel 40, lid 2, bedoelde

procedure de praktische regels voor de elektronische uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast, en met name de bepalingen inzake de interoperabiliteit van de informatiesystemen.

HOOFDSTUK VII

CONVERGENTIEPROGRAMMA

Artikel 37

Gedragscodes op communautair niveau

1. De lidstaten treffen in samenwerking met de Commissie flankerende maatregelen om de opstelling, met name door beroepsorden, -organisaties en -verenigingen, op communautair niveau van gedragscodes die gericht zijn op de vergemakkelijking van het verrichten van diensten of de vestiging van een dienstverrichter in een andere lidstaat, met inachtneming van het Gemeenschapsrecht, aan te moedigen.

2. De lidstaten zien erop toe dat de in lid 1 bedoelde gedragscodes langs elektronische weg van op afstand toegankelijk zijn.

Artikel 38

Aanvullende harmonisatie

De Commissie onderzoekt uiterlijk op 28 december 2010 de mogelijkheid om voorstellen voor harmonisatiebesluiten over de volgende onderwerpen in te dienen:

- a) de toegang tot activiteiten betreffende de gerechtelijke inning van schuldvorderingen;
- b) particuliere beveiligingsdiensten en geld- en waardetransporten.

Artikel 39

Wederzijdse beoordeling

1. Uiterlijk op 28 december 2009 dienen de lidstaten bij de Commissie een verslag in met de in de volgende bepalingen vermelde informatie:

- a) artikel 9, lid 2, over vergunningstelsels;
- b) artikel 15, lid 5, over aan evaluatie onderworpen eisen;
- c) artikel 25, lid 3, over multidisciplinaire activiteiten.

2. De Commissie stuurt de in lid 1 bedoelde verslagen naar de lidstaten, die binnen zes maanden na ontvangst hun opmerkingen over elk van de verslagen indienen. Binnen dezelfde termijn raadpleegt de Commissie de belanghebbenden over de verslagen.

3. De Commissie legt de verslagen en de opmerkingen van de lidstaten voor aan het in artikel 40, lid 1, bedoelde comité, dat opmerkingen kan maken.

4. In het licht van de in de leden 2 en 3 bedoelde opmerkingen dient de Commissie uiterlijk op 28 december 2010 een samenvattend verslag bij het Europees Parlement en de Raad in, in voorkomend geval vergezeld van voorstellen voor aanvullende initiatieven.

5. Uiterlijk op 28 december 2009 dienen de lidstaten bij de Commissie een verslag in over nationale eisen waarvan de toepassing onder artikel 16, lid 1, derde alinea, en artikel 16, lid 3, eerste zin, zou kunnen vallen, met opgave van de redenen waarom zij oordelen dat de toepassing van deze eisen voldoet aan de criteria, bedoeld in artikel 16, lid 1, derde alinea, en artikel 16, lid 3, eerste zin.

Vervolgens sturen de lidstaten de Commissie alle wijzigingen toe in de hierboven bedoelde eisen, met inbegrip van nieuwe eisen, alsmede de redenen daarvoor.

De Commissie deelt de toegestuurde eisen aan de andere lidstaten mede. Die mededeling belet de lidstaten niet de betrokken bepalingen vast te stellen. De Commissie verstrekt daarna op jaarbasis analyses en richtsnoeren inzake de toepassing van deze bepalingen in het kader van deze richtlijn.

Artikel 40

Comitéprocedure

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité.
2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 5 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing, met inachtneming van artikel 8 van dat besluit. De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt vastgesteld op drie maanden.
3. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, zijn artikel 5 bis, leden 1 tot en met 4 en artikel 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing, met inachtneming van artikel 8 van dat besluit.

Artikel 41

Herzieningsclausule

De Commissie dient uiterlijk op 28 december 2011 en daarna om de drie jaar bij het Europees Parlement en de Raad een uitgebreid verslag in over de toepassing van deze richtlijn. In het verslag wordt overeenkomstig artikel 16, lid 4, met name de toepassing van artikel 16 behandeld. Tevens wordt nagegaan of

aanvullende maatregelen nodig zijn voor aspecten die van de werkingssfeer van de richtlijn zijn uitgesloten. Het verslag gaat in voorkomend geval vergezeld van voorstellen tot wijziging van deze richtlijn, teneinde de interne markt voor diensten te voltooien.

Artikel 42

Wijziging van Richtlijn 98/27/EG

Aan de bijlage bij Richtlijn 98/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 mei 1998 betreffende het doen staken van inbreuken in het raam van de bescherming van de consumentenbelangen ⁽¹⁾ wordt het volgende punt toegevoegd:

„13. Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB L 376 van 27.12.2006 blz. 36)”.

Artikel 43

Bescherming van persoonsgegevens

Bij de uitvoering en de toepassing van deze richtlijn en met name van de bepalingen betreffende het toezicht worden de voorschriften inzake de bescherming van persoonsgegevens nageleefd, welke zijn vervat in Richtlijn 95/46/EG en Richtlijn 2002/58/EG.

HOOFDSTUK VIII

SLOTBEPALINGEN

Artikel 44

Omzetting

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 28 december 2009 aan deze richtlijn te voldoen.

Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 166 van 11.6.1998, blz. 51. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2005/29/EG.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 45

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 46

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Straatsburg, 12 december 2006.

Voor het Europees Parlement

De voorzitter

J. BORRELL FONTELLES

Voor de Raad

De voorzitter

M. PEKKARINEN

ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn

Aanvullende module voor gemeenten,
provincies en waterschappen

Inhoud

Inleiding	5
Leeswijzer	7
1 Het BZK-coördinatiepunt voor notificaties in het kader van de Dienstenrichtlijn	9
1.1 Waarom een BZK-coördinatiepunt?	9
1.2 Gemeenten, provincies en waterschappen	9
2 De permanente notificatieprocedure voor gemeenten, provincies en waterschappen	11
2.1 Notificeren via het BZK-coördinatiepunt	11
2.1.1 Toetsing op volledigheid ingezonden notificatie	11
2.1.2 Rol Kenniscentrum Europa Decentraal	11
2.1.3 Rol BZK-coördinatiepunt	11
2.1.4 Doorgeleiding notificatie richting het centrale contactpunt EZ	11
2.1.5 Indiening notificatie Commissie	12
2.1.6 Notificatie belet vaststelling regelgeving niet	12
2.1.7 De Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) en modelverordeningen	12
2.1.8 Waterschappen	12
3 Voorbeelden van mogelijke notificaties door gemeenten, provincies en waterschappen	13
3.1 Voorbeelden regelgeving gemeenten	13
3.2 Voorbeelden regelgeving provincies	13
3.3 Voorbeelden regelgeving waterschappen	14
Bijlage: informatie over in te dienen notificaties	15

Inleiding

De Dienstenrichtlijn kent een reeks verplichtingen voor gemeenten, provincies en waterschappen, waaronder de notificatieplicht. Deze plicht houdt in dat nieuwe en gewijzigde regelgeving die eisen stelt aan dienstverleners, genotificeerd (gemeld) moet worden bij de Commissie. Hierbij moeten de bepalingen in decentrale regelgeving die de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten (potentieel) belemmeren gerechtvaardigd kunnen worden.

Door het notificeren van nieuwe of gewijzigde regelgeving ten aanzien van commerciële dienstverlening bij de Commissie zal de transparantie in regelgeving op het terrein van de interne markt voor diensten verhoogd worden. Dit moet leiden tot het voorkomen van nieuwe belemmeringen voor het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging binnen de Europese Unie.

Leeswijzer

Voor u ligt de 'Aanvullende module voor gemeenten, provincies en waterschappen' voor notificaties onder de Dienstenrichtlijn. Deze module is een aanvulling op het Algemeen deel van de 'ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn' (te vinden via <http://www.dienstenrichtlijn.ez.nl> en <http://www.minbzk.nl/onderwerpen/europa-en/dienstenrichtlijn>) voor gemeenten, provincies en waterschappen. Hierbij zij opgemerkt dat ook gemeenschappelijke regelingen, die regelgevende bevoegdheden hebben vallend binnen de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn, dienen te voldoen aan de notificatieplicht.

De basisinformatie over de Dienstenrichtlijn en de inhoudelijke notificatieverplichtingen vindt u in het Algemene deel van de notificatiereeks, dat naast gemeenten, provincies en waterschappen, van toepassing is op alle overheidsinstanties. U wordt geadviseerd om beide delen (het Algemene deel en deze module) te raadplegen alvorens u nieuwe of gewijzigde regelgeving notificeert. In dit document wordt in het bijzonder stilgestaan bij de notificatieprocedure voor gemeenten, provincies en waterschappen en de bijbehorende specifieke aandachtspunten.¹

¹ Waar in deze module gesproken wordt van decentrale overheden, dan dient daaronder te worden verstaan: gemeenten, provincies, waterschappen en voor zover van toepassing ook gemeenschappelijke regelingen.

1 Het BZK-coördinatiepunt voor notificaties in het kader van de Dienstenrichtlijn

In deze module vindt u informatie over de permanente notificatieprocedure ten aanzien van nieuwe of gewijzigde regelgeving voor dienstverleners die ná het inleveren van het screeningsverslag aan de Commissie (eind 2009) in werking is getreden. Deze notificaties kunt u indienen bij het coördinatiepunt van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, ofwel het BZK-coördinatiepunt voor Dienstenrichtlijnnotificaties.

1.1 Waarom een BZK-coördinatiepunt?

Gemeenten, provincies en waterschappen hebben tot op heden geen ervaring met het melden van regelgeving aan de Commissie. Om decentrale overheden bij te staan in deze notificatieprocedure, is ervoor gekozen zoveel mogelijk aan te sluiten bij bestaande processen. Het BZK-coördinatiepunt kunt u vergelijken met het bekende coördinatiepunt voor staatssteunmeldingen, dat ook is ondergebracht bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

1.2 Gemeenten, provincies en waterschappen

Gemeenten en provincies kunnen het ingevulde notificatieformulier indienen bij het BZK-coördinatiepunt. Ook gemeenschappelijke regelingen met regelgevende bevoegdheden vallend binnen de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn, kunnen hun notificaties bij het BZK-coördinatiepunt indienen. Het kan daarbij eventueel gaan om samenwerkingsverbanden die regelgevende bevoegdheden hebben in het kader van de Dienstenrichtlijn. Te denken valt aan regelgeving op het terrein van bijvoorbeeld afvalinzameling, milieu- of reinigingsdiensten, toerisme, natuur- en recreatieschappen. Voor waterschappen geldt dat zij hun notificaties richten aan het ministerie van Verkeer en Waterstaat (zie ook hst. 5.2.2 Algemeen deel). Eventuele inhoudelijke adviezen, worden indien daarom is verzocht, eveneens door dat ministerie verstrekt.

2 De permanente notificatieprocedure voor gemeenten, provincies en waterschappen

2.1 Notificeren via het BZK-coördinatiepunt

Om decentrale overheden bij te staan in de notificatieprocedure, is een speciaal coördinatiepunt ingericht bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Dit coördinatiepunt is vergelijkbaar met het reeds bestaande coördinatiepunt voor staatssteunmeldingen. Decentrale overheden kunnen hier vanaf 2010 terecht voor het indienen van hun notificaties. Het notificeren gaat door middel van een in te vullen notificatieformulier dat decentrale overheden indienen bij het BZK-coördinatiepunt via *postbus.notificationendienstenrichtlijn@minbzk.nl*. Het notificatieformulier vindt u op de volgende websites:

<http://dienstenrichtlijn.ez.nl>

<http://www.minbzk.nl/onderwerpen/europa-en/dienstenrichtlijn>

<http://kc-wetgeving.nl>

<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER/handleidingen>

<http://www.europadecentraal.nl/dienstenrichtlijn>

2.1.1 Toetsing op volledigheid ingezonden notificatie

Het BZK-coördinatiepunt ontvangt alle decentrale notificaties. Na een toets op de volledigheid van de ingezonden notificatie, wordt deze doorgeleid naar het centrale contactpunt, dat is ondergebracht bij het ministerie van Economische Zaken.

2.1.2 Rol Kenniscentrum Europa Decentraal:

Voor alle algemene vragen over de notificatieprocedure kunnen decentrale overheden terecht bij het Kenniscentrum Europa Decentraal (hierna: KED). Hiervoor kunt u zich richten tot de speciale Helpdesk van KED. (<http://www.europadecentraal.nl/menu/181/Helpdesk.html>).

2.1.3 Rol BZK-coördinatiepunt

Zoals hierboven genoemd, kunt u voor het stellen van algemene vragen over de notificatieprocedure terecht bij het KED. Echter, het kan voorkomen dat u een specifieke vraag heeft over bijvoorbeeld een concreet in te dienen notificatie. In dergelijke gevallen is het mogelijk een vraag te stellen aan het BZK-coördinatiepunt. Het BZK-coördinatiepunt verricht dus in bijzondere gevallen op verzoek een inhoudelijke toets en voorziet de betreffende instantie van inhoudelijk advies bij de in te dienen notificatie. In voorkomende gevallen wordt daarbij voor beantwoording van specifieke vragen contact gelegd met overige vakdepartementen.

Net zoals bij alle overige overheidsinstanties behouden ook de decentrale overheden hun verantwoordelijkheid voor het in lijn brengen van hun regelgeving met de Dienstenrichtlijn.

2.1.4 Doorgeleiding notificatie richting het centrale contactpunt EZ

Mits het notificatieformulier correct is ingevuld en de benodigde informatie compleet is, stuurt het BZK-coördinatiepunt de notificatie door naar het centrale contactpunt van EZ. Het contactpunt van EZ zal een marginale inhoudelijke check verrichten op de ontvangen notificatie.

De notificerende overheidsinstantie ontvangt binnen 7 werkdagen bericht van het BZK-coördinatiepunt, met de mededeling dat de betreffende notificatie succesvol is verzonden aan de Commissie. Indien de notificatie niet compleet is dan wel er sprake is van inhoudelijke tekortkomingen (vastgesteld door het centrale contactpunt EZ), dan

zal de notificerende instantie hiervan binnen 7 werkdagen door het BZK-coördinatiepunt op de hoogte worden gesteld. Met de betreffende instantie worden vervolgens –afhankelijk van de situatie– nadere afspraken gemaakt. Tot slot zij opgemerkt dat, indien sprake is van een vorm van vertraging waardoor de 7-dagentermijn niet kan worden gehaald, de betreffende overheidsinstantie ook hiervan op de hoogte wordt gesteld door het BZK-coördinatiepunt.

2.1.5 Indiening notificatie Commissie

Het EZ-contactpunt zal de notificatie indienen bij de Commissie.² De Commissie stuurt de ontvangen notificaties naar alle lidstaten.

Zoals eerder aangegeven (zie Algemene deel) verschilt de reactie van de Commissie per notificatieverplichting. Indien het gaat om vestiging (artikel 15 lid 2), kan de Commissie binnen drie maanden een beschikking nemen. In die beschikking kan ze de lidstaat verzoeken de bepaling in te trekken of van vaststelling van de bepaling af te zien. De Commissie hoeft echter geen beschikking te nemen. Het kan dus ook mogelijk zijn dat u niets hoort. De communicatie van eventuele opmerkingen van de Commissie geschiedt via het EZ-contactpunt en het BZK-coördinatiepunt richting de notificerende instantie.

Indien het gaat om verrichting (artikel 16 en 39 lid 5), heeft de Commissie aangegeven op jaarbasis analyses en richtsnoeren te publiceren. In dit geval neemt de Commissie dus geen concrete beschikking.

2.1.6 Notificatie belet vaststelling regelgeving niet

Van belang bij het doen van notificaties is, dat het niet hoeft te gaan om ontwerpregelgeving. Voor notificaties onder de Dienstenrichtlijn geldt namelijk niet de zogeheten standstill-termijn. Dit betekent concreet dat de notificatie de vaststelling van de bepalingen niet belet. Uiteraard is het wel mogelijk om alvast in de ontwerpfase te notificeren. Wacht in ieder geval niet te lang met notificeren. Nieuwe regelgeving dient namelijk *onverwijld* te worden genotificeerd (zie tevens hst. 5.1.3. Algemeen deel).

2.1.7 De Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) en modelverordeningen

Om decentrale overheden in deze procedure verder tegemoet te komen, zijn er afspraken gemaakt met de VNG over de notificatie van (onderdelen van) modelverordeningen. In het geval van nieuwe of gewijzigde bepalingen in modelverordeningen van de VNG die binnen de reikwijdte van de Dienstenrichtlijn vallen, is met de VNG de afspraak gemaakt dat zij met betrekking tot deze bepalingen voorbeeldnotificaties ter beschikking van gemeenten zal stellen. Gemeenten die deze nieuwe of gewijzigde bepalingen in modelverordeningen één-op-één overnemen van de VNG, kunnen deze voorbeeldnotificaties hanteren voor hun melding aan de Commissie via het BZK-coördinatiepunt.

2.1.8 Waterschappen

Zoals eerder genoemd geldt voor waterschappen dat zij hun notificaties kunnen indienen via het ministerie van Verkeer en Waterstaat.

Na enkele jaren wordt de hierboven beschreven permanente notificatieprocedure en de werking van het BZK-coördinatiepunt geëvalueerd.

² Het EZ-contactpunt heeft drie werkdagen de tijd om een marginale check te verrichten op de ontvangen notificatie. Deze drie dagen zijn inbegrepen bij de 7 werkdagentermijn van het BZK-coördinatiepunt.

3 Voorbeelden van mogelijke notificaties door gemeenten, provincies en waterschappen

Om te bepalen welke voorschriften dienen te worden genotificeerd verwijzen wij u naar het stappenplan genoemd in hoofdstuk 2 van het Algemeen deel van de Handleiding notificaties onder de Dienstenrichtlijn. Om een idee te geven welke regelgeving van decentrale overheden onder de notificatieplicht valt, worden hieronder per type decentrale overheid een aantal voorbeelden genoemd. Deze lijsten zijn bedoeld om een beeld te geven welke nieuwe regelgeving dient te worden genotificeerd.

NB: voor gemeenten die een VNG-modelverordening overnemen, geldt de procedure die beschreven is onder 2.1.7 in deze module.

3.1 Voorbeelden regelgeving gemeenten:

- Vergunningstelsel Evenementen (APV)
- Vergunningstelsel Horeca (APV)
- Terrasvergunning en evt. nader terrassenbeleid
- Vergunningstelsel organiseren snuffelmarkt (APV)
- Regels omtrent venten (APV)
- Vergunningstelsel / verbod plaatsen reclame(borden), aankondigingborden en andere borden
- Beleidsregels coffeeshopbeleid
- Splitsingsvergunning voor onttrekken van woonruimte aan bestemming tot bewoning (Huisvestingsverordening)
- Normen waaraan onderzoek betreffende bodemgesteldheid moet voldoen, o.a. NEN-normen, protocol Bodemonderzoek milieuvergunningen en Richtlijn Nader Onderzoek deel 1 (Bouwverordening)
- Eis van goed en veilig werk en goede staat van onderhoud m.b.t. kwaliteit en samenstelling van afscheidingen, steigers, ladders, heistellingen, transportinrichtingen en ander hulpmateriaal (Bouwverordening)
- Melding ontdekking asbest tijdens slopen (Bouwverordening)
- Vergunning wijziging gebruik van gebouwen (Leefmilieuverordening)
- Vergunning afvalinzameling (Afvalstoffenverordening)
- Vergunning prostitutie (APV) en evt. nadere beleidsregels

3.2 Voorbeelden regelgeving provincies:

- Grondwaterverordening/Verordening fysieke leefomgeving: verbod om in waterwingebieden of grondwaterbeschermingsgebieden bepaalde inrichtingen op te richten, in werking te hebben of de werking ervan te veranderen
- Provinciale milieuverordening: vergunning voor inrichting in milieubeschermingsgebied
- Wegenverordening: ontheffing op het verbod in of onder de weg kabels, buizen, duikers, goten en andere werken te leggen of te hebben, of op of boven de weg borden te plaatsen
- Beleidsregels ligplaatsen: regels voor recreatieve vaartuigen

3.3 Voorbeelden regelgeving waterschappen:

- Aanvraagregeling voor vergunningen en ontheffingen, artikel 8 'Bescheiden bij een bedrijf': vermeldt dat een kopie van de inschrijving in het Handelsregister van de KvK wordt verstrekt, gericht tot bedrijven die een (lozings) vergunning in het kader van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren dienen te verkrijgen die samenhangt met het mogen verrichten van activiteiten
- Beleidsregel toepassing ontzilt zeezand: vergunningplicht voor lozingen vanuit ontzilt zeezand

Bijlage: informatie over in te dienen notificaties

De ICER-Handleiding notificatie onder de Dienstenrichtlijn:

- Algemeen deel
- Aanvullende module voor gemeenten, provincies en waterschappen en meer informatie is te vinden via:
<http://www.dienstenrichtlijn.ez.nl> of <http://www.minez.nl> en www.minbzk.nl/onderwerpen/europa-en/dienstenrichtlijn.

Voor alle algemene vragen over de notificatieprocedure en de Dienstenrichtlijn, kunt u terecht bij het Kenniscentrum Europa Decentraal (zie link hieronder).

Voor specifieke inhoudelijke verzoeken over een in te dienen notificatie kunt u zoals hiervoor beschreven, terecht bij het BZK-coördinatiepunt voor Dienstenrichtlijnnotificaties: postbus.notificatiesdienstenrichtlijn@minbzk.nl.

Voor meer informatie over de Dienstenrichtlijn en de samenhangende verplichtingen kunt u terecht bij de volgende websites:

www.europadecentraal.nl/Dienstenrichtlijn

Hier vindt u een dossier over de Dienstenrichtlijn, factsheets en veelgestelde praktijkvragen die specifiek zijn gericht op decentrale overheden.

<http://www.europadecentraal.nl/menu/181/Helpdesk.html>

Hier vindt u de Helpdesk van het Kenniscentrum Europa Decentraal: u kunt hier terecht voor het stellen van vragen aan een adviseur.

www.dienstenrichtlijn.ez.nl

Hier vindt u algemene informatie over de Dienstenrichtlijn.

www.vng.nl/smartsite.dws?ch=,DEF/&id=63744

Hier vindt u diverse informatie die specifiek is gericht op gemeenten. Ook kunt u hier terecht voor de laatste stand van zaken en de Ledenbrieven van de VNG.

www.ipo.nl/31-Europa.html?dossier=6

Hier kunt u terecht voor brieven en nieuwsberichten van het IPO.

http://ec.europa.eu/internal_market/services/services-dir/index_en.htm

Dit is de website van de Commissie. Onder deze link treft u onder andere (Engelstalige) informatie over de achtergrond van de Dienstenrichtlijn en officiële documenten.

<http://kc-wetgeving.nl>

<http://www.minbuza.nl/ecer/ICER/handleidingen>

Hier vindt u het in te vullen notificatieformulier.

www.minbzk.nl/onderwerpen/europa-en/dienstenrichtlijn

Dit is de website van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Onder deze link treft u ook het in te vullen notificatieformulier en informatie over de Dienstenrichtlijn.

Notificaties kunt u indienen via postbus.notificatiesdienstenrichtlijn@minbzk.nl.

